

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEGHAN SLOAN

REGAL QUILL
PUBLISHING

HEALING THE DUKE'S DESIRES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dük'ün Arzularını İyileştirmek

BİR REGENCY AŞK ROMANI

MEGHAN SLOAN

Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitap, yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu belgenin herhangi bir bölümünün elektronik ortamda veya basılı formatta çoğaltılması, çoğaltılması veya iletilmesi hiçbir şekilde yasal değildir. Bu yayının kaydedilmesi kesinlikle yasaktır ve yayıncının yazılı izni olmadıkça bu belgenin herhangi bir şekilde depolanmasına izin verilmez.

İçindekiler

İçindekiler

Dük'ün Arzularını

İyileştiren Ücretsiz Özel Hediye

Giriş

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Sonsöz

Günahkâr Bir Vikontun Ökseotu İlişkisi Giriş

Bölüm 1

Bölüm 2

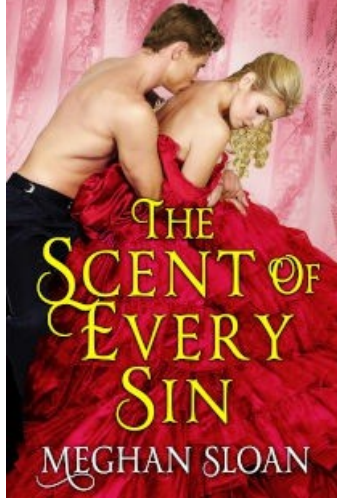
Bölüm 2

Ücretsiz Özel Hediye

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için e-posta listeme kaydolun ve en son **Tam Boy Romanım "Her Günahın Kokusu "nu (sadece abonelerime özel) ÜCRETSİZ** alın!

Bağlantıya tıklayın veya tarayıcınıza girin

<https://dl.bookfunnel.com/64lyd083xo>

Dük'ün Arzularını İyileştirmek

Giriş

Leydi Emily Fairchild, hırs ve sosyal statü arzusuyla yanıp tutuşan ailesinin, kendisinden yaşça büyük Thornton Markisi'yle evlenmesini sağladığı toplumsal beklentilerin ağına takılacağını hayal bile edemezdi. Kendisine dayatılan kaderle boğuşurken, Ravenswood Dükü Alexander Blackwood ile tesadüfen karşılaşması dünyasını şehvetle doldurur.

Ateşli Emily ailesinin iradesine karşı savaşıacak mı?

Çok sevdiği karısını kaybetmenin acısını yaşayan Alexander, Emily'nin canlı cazibesi ve inkâr edilemez güzelliği karşısında hemen etkilenir. Kalpleri yasak bir arzunun dansında birbirine dolanırken, skandal bir aşk filizlenir. Ancak Alexander'ın geçmiş aşkının hayaleti, kalbinin üzerindeki pençesini bırakmayı reddederek bu beklenmedik ve tutkulu bağlantıyı tamamen kucaklamasını engeller.

Geçmiş aşkının hayaleti, Emily ile yaşadığı ateşli aşkı sonsuza dek gölgeleyecek mi?

Toplumun emirleriyle kalbin arzularının çatıştığı bir dünyada, Emily ve Alexander'ın tutkusu alev alev yanan bir ilişkiye dönüşür. Ancak şok edici ifşaatlar ve beklenmedik sürprizler, bu ateşli aşkı çözme tehdidiyle karşı karşıyadır. Zaman daralırken ve kaderleri pamuk ipliğine bağlıyken, kalplerinin sesini dinlemek için toplumsal normlara meydan mı okuyacaklar, yoksa ömür boyu sürececek bir özlem ve keşkelere mi mahkûm olacaklar?

Bölüm 1

Sakin, mavi sular.

Ayak parmaklarını batırmak için kum.

İnsanın tüm kaygılarını alıp götürecektir ufuk.

Ashfordshire Kontu'nun kızı Emily Fairchild, ailesinin misafir odasının duvarlarını süsleyen ve yeni tamamlanmış bir tabloya bakarken aklına hemen bunlar geldi. Kız kardeşi Sarah her zaman ailenin sanatçısı olmuştu, Emily ise piyanoda ve şarkı söylemede yetenekli olmasına rağmen, bunun onu içine soktuğu spot ışıklarından hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Narin duvar çiçeği rolünü tercih ediyordu, ancak içten içe farklı bir şeyin özlemini çekiyordu, bu toplumsal adabın sınırlarını zorlayacak ve ona hayatını yaşamanın gerçekten nasıl bir şey olduğunu gösterecek bir şeyin.

Kız kardeşinin sanatsal becerilerine imrenerek resme bakarken Emily'nin aklı ailesinin malikânesinin duvarlarının ötesindeki bir dünyaya gitti. Uzaktan gelen dalga sesleri ve okyanusun tuzlu kokusu onu çağırıyor, maceraya ve bilinmeyene duyduğu özlemi ateşliyor gibiydi.

Ailelerinin mali sıkıntıları son zamanlarda elle tutulur hale gelmişti. Zor günler geçirdiklerini herkes hissedebiliyordu, ancak bu dört duvarın dışında kimse onların utanç verici sırrını bilemezdi.

O anda resim bir portal, korunaklı varoluşunun sınırlarının ötesinde yatan dünyaya bir bakış, kendisi olma özgürlüğü, başkalarının ondan beklediği gibi değil, gerçekten olduğu gibi olma özgürlüğü haline geldi. Bu resim, içinde sessizce kıpırdanan ve ortaya çıkmak için mükemmel fırsatı bekleyen hayallerini ve arzularını simgeliyordu.

Emily, *Sarah resimleriyle insanın en derin arzularını uyandırma konusunda ne kadar da yetenekli*, diye düşündü. Kendisi de oldukça hevesli bir sanatsever olmasına rağmen, hiçbir zaman böyle bir renk, algı ya da ilham yeteneğine sahip olmamıştı. Bir bakıma, hayatı yapmaktan hoşlandığı şeylerin bir toplamı olmuştu, ama kendini adamak istediği şeylere yeteneği yoktu ve bazen bu farkına varış onu üzüyordu.

Altın sarısı saçları, hanımefendinin hizmetçisinin maharetli parmaklarının karmaşık işçiliğini sergileyen yumuşak bir kuaförde ustaca düzenlenmiş halde salonda ağır ağır ilerliyordu. Narin kurdelelerle süslenmiş saçları, genel görünümüne sofistike bir dokunuş katıyordu. Bulutsuz bir yaz gökyüzünü andıran gözleri, az önce geride bıraktığı tabloya merakla bakıyordu.

Sağ tarafındaki pencereden dışarı baktı, harika güneşli bir öğleden sonraya tanıklık ediyordu, bu da onu bahçeye çıkıp Sarah ile ikinci çayının tadını çıkarmaya çağırıyor gibiydi. Bu düşünce onu gülümsetti. Salondan hızla çıktı ve Sarah'nın bir başka şaheseri olan, anne ve babalarının yeni bir portresinin asıldığı uzun koridora yöneldi.

Bu eski ve büyük evin her köşesinde Sarah'nın çoğu konuda Emily'den daha iyi olduğunu hatırlatan bir şeyler vardı. Bazen bunu görmezden gelmek zor oluyordu.

Kız kardeşini bulmaya giderken, babasının çalışma odasından gelen hararetli seslere kulak misafiri oldu ve tüm o sükuneti bölü

ev. Öfkeli bir elin kırdığı camın sesini andırıyorlardı. Anne ve babasının birbirleriyle bu şekilde konuştuğunu daha önce duyduğundan şüpheliydi.

İçeriye dinlemek yanılttı ama merakı galip geldi. Parmak uçlarında kapıya yaklaştı, ayaklarının altındaki halı ayaklarının sesini emiyordu.

"... tam zamanı... Emily... yeterince büyük... yardım et..."

Birbiriyle bağlantısız kelimeler sonsuz bir akış içinde nefes nefese birbirini takip ediyor, Emily eksik bilgileri duyamıyor ve anlamlandıramıyordu. Ama korkunun soğuk pençesi arkasından yaklaşıp omzuna vurarak huzurlu öğleden sonrasını mahvetmek, içindeki dinginliği şaşırtıcı bir kargaşaya dönüştürmek için orada olduğunu hatırlattı.

Tüm vücudu titrerken Emily'nin kalbi topuklarına kadar indi. Bunu yapmak çok riskliydi. Kendi anne babasını gizlice dinlerken fark edilmek istemiyordu ama kendini geri de çekemiyordu. Neler olup bittiği hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Hayır. Öğrenmek *zorundaydı*.

Yalnız olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Neyse ki şimdilik yalnızdı. Destek için titreyen elini kapının cilalı yüzeyine koyarak kulağını dayadı.

Merakı endişesiyle iç içe geçti ve kapının diğer tarafında gerçekleşen yıkıcı konuşmadan kendini alamadı. Az önce duyduğu sözlerin ağırlığı ağır bir kefen gibi üzerine çökerken midesi düğümlendi.

"Patrick, lütfen..." Annesinin sesi çaresizlik ve sevgili kızları için duyduğu endişenin karışımıyla titriyordu. "Bunu tekrar düşünmeniz için size yalvarıyorum..."

Emily dikkatle dinledi, konuşmanın gerçekte ne hakkında olduğunu duymayı umuyordu, ancak iyi bir tahminde bulunabilirdi - kendi geleceği için korkmasına neden olan bir tahmin. Evliliği konusu hiç açılmamıştı, en azından şimdiki zamanda.

Bu yüzden her zaman talibini çok dikkatli seçmek için hala bolca zamanı olduğunu düşünürdü, çünkü bu hayatta yapılabilecek en önemli seçimlerden biriydi. Bir hata korkunç sonuçlar doğurabilirdi.

"Hayır, Anne..." Babası Patrick, hayal kırıklığı ve endişe dolu bir ses tonuyla konuşuyordu. Emily, herhangi bir geri konuşmaya izin vermeyen o kesinlik tonunu duyabiliyordu.

Emily'nin annesi, "Ama Emily'yi o aşağılık adama *satmak*... bu doğru değil, Patrick," diye ısrar edip yalvardı ama nafiye.

"Satmak" kelimesi Emily'nin kalbinin içine yerleşti ve dibe kadar battı. Bununla ne demek istiyorlardı? Bir insanın başka bir insanı nasıl *satabileceğini* anlayamıyordu. Bu durum kulağını kapıya daha da bastırmasına neden oldu, kalbi o kadar çılgınca atıyordu ki göğsünden fırlayıp odaya dalmakla tehdit ediyor ve bunun için bir açıklama talep ediyordu.

"Kararımı verdim." Emily'nin babasının sert sesi Emily'nin dinlediği kapıdan içeri sızdı. "Tobias borçlarımızı ödemeyi ve bizi mali yıkımdan kurtarmayı teklif etti. Karşılığında istediği tek şey Emily'nin evlenmesi. Tüm mali sıkıntılarımızı geçmişte bırakacak bu şans için ne kadar şanslı olduğumuzu size açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum."

Bunu duyan Emily'nin nefesi kesildi ve sessiz kalmak için elini dudaklarına götürdü. Demek birini *satmaktan* kastettikleri buydu. Emily, Thornton Markisi Tobias Montclair ile evlendirilerek ailesini mali yıkımdan kurtaracaktı.

Emily'nin onunla kurduğu küçük temas, onun Londra'da evlenmek isteyeceği son adam olduğunu gösteriyordu. Soğuk, zalim ve umutsuzca bir varise ihtiyaç duyan biriydi, bu da bir varis elde etmek için her şeyi yapabileceği anlamına geliyordu.

"Kendimizi içinde bulduğumuz bu karmaşadan çıkmanın tek yolu bu, Anne. Başka seçeneğimiz yok..."

Emily'nin kalbi göğsünde hızla çarpıyor, damarlarında korku ve inançsızlık karışımı bir his dolaşıyordu. Anne ve babasının akıllarının başlarına geleceğine, finansal istikrarları uğruna onun mutluluğunu feda etmenin gerçek bedelini anlayacaklarına dair zayıf bir umuda tutunmuştu. Markiz korkunç bir adamdı. Elbette bunu görebiliyorlardı.

Ancak durumun gerçekliği ağır bir şekilde üzerine çökmüştü. Bir zamanlar aşk ve macera hayalleriyle dolu olan geleceği şimdi kasvetli ve boğucu görünüyordu. Kendisine dayatılan bir evlilikte, sevmediği duygusuz bir adama zincirlenmiş halde teselli bulabilir miydi?

İçinde bulunduğu koşulların muazzam ağırlığıyla boğuşurken yanaklarından süzülmeğe üzere olan gözyaşlarını tutmak için büyük mücadele verdi. Kalbi, kendi arzularının ve mutluluğunun ailesinin mali durumuna tabi olmayacağı farklı bir yol için can atıyordu.

"Ama Patrick..." Emily'nin annesinin sesi gittikçe azalıyordu ve Emily bu savaşı kaybettiğini biliyordu. Babası kararını vermişti. Bu herkes için çok açıktı.

Varlığının her zerresi onu içeri girmeye ve babasına bunu yapmayacağını söylemeye teşvik ediyordu. Ama büyük kız olarak ondan bazı beklentiler vardı. Maddi sıkıntıdan kurtulmak isteyen bir ailenin ne ilk ne de son kızı olacaktı. İtaat etmeyi reddetmesi pek bir şey ifade etmeyecekti.

Emily bunları daha fazla dinleyemezdi. Kapıdan arkasını dönüp koridorda koşmaya başladığında nefesi kesik kesik geliyordu, kalbi hala büyük kız olarak yakında üzerine binecek yükün ağırlığıyla doluydu. Tam köşeyi dönerken, yüzüne kazanmış endişeyle ona bakan Sarah'ya takıldı.

"Emily mi?" Sarah sordu, gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. "Sıkıntılı görünüyorsun. Bir şey mi oldu?"

Emily ona kargaşa ve kararlılık karışımı bir duyguyla baktı. Bir an tereddüt etti, kız kardeşine güvenmekle onu içinde bulundukları durumun acımasız gerçekliğinden korumak arasında kaldı. Genellikle, herhangi bir sorunu olduğunda ilk başvuracağı kişi kız kardeşi olurdu. Ama bu sorun öyle değildi. Ağır bir iç çekişle Emily bir seçim yaptı.

"Bir şey yok, Sarah." Gülümsemek ve sinirlerini yatıştırmak için elinden geleni yaptı. "Sadece ailelerimiz arasında küçük bir anlaşmazlığa kulak misafiri oldum. Ama ne seni ne de beni ilgilendirecek bir şey değil."

Sarah her zaman insanların hareketlerini okuyabilmiş, saklamaya çalıştıkları bir şey varsa yarattıkları kelime perdesinin arkasını görebilmişti. Emily'nin korktuğu da tam olarak buydu çünkü Sarah'nın kaşlarının şaşkınlıkla çatıldığını fark etmiş, bu hikâyede Emily'nin paylaşmak istediğinden daha fazlası olduğunu sezmişti. Emily'nin elini nazikçe kendi elinin içine almak için uzandı ve sevgiyle sıktı.

"Emily, seni sandığından daha iyi tanıyorum," diye bilgece konuştu Sarah. "Biz kardeşiz. Sorun her neyse bana güvenebilirsin."

Emily az önce kulak misafiri olduğu her şeyi ona anlatmak istiyordu ama bunun kimseye bir faydası olmayacaktı. Sarah'nın bu yükün ağırlığından kurtarılması gerekiyordu. Emily ne olursa olsun, bu yükü tek başına taşıyacağına çoktan karar vermişti. Sarah tüm bunlardan korunacaktı. Emily bunu sağlayacaktı.

Tekrar gülümsedi, bu sefer çok daha güven verici bir şekilde. "Sana her zaman her şeyi anlattığımı

biliyorsun, değil mi?" "Evet." Sarah başını salladı, gülümseyerek karşılık verdi, bakışları dikkatle

kız kardeşine sabitlenmişti.

"Yani, biliyorsun ki bu bahsetmeye değer bir şey olsaydı sana söyledim. Sana söz veriyorum," dedi Emily, hafifçe kızarak çünkü korkunç bir şey yapmıştı. Az önce tüm dünyada herkesten çok sevdiği kişiye yalan söylemişti. Ama bu gerekli bir yalandı. Umarım Sarah öğrenirse, Emily bunun için affedilirdi.

Sarah'nın ifadesi anlayış ve hayal kırıklığı karışımıyla yumuşadı. Endişesi devam etse de kız kardeşinin isteklerine saygı duyarak Emily'nin elini isteksizce bıraktı. Bu kargaşadan geçici bir süreliğine uzaklaşmak isteyen Emily, ikisinin de en azından şimdilik bu konuyu unutacaklarını umarak konuşmalarının konusunu değiştirdi.

"Neden bahçede çay içmiyoruz?" diye neşeyle önerdi. "Hava kesinlikle çok güzel görünüyor ve bütün sabahı içeride geçirdikten sonra temiz havaya ihtiyacım var."

Sarah'nın yüzü bir umut kıvılcımıyla aydınlandı, sorunlu kız kardeşini biraz olsun rahatlatma fırsatı bulduğu için minnettar olduğu belliydi.

"Neden bunu bir pikniğe dönüştürmüyoruz? En sevdiğimiz yiyeceklerle küçük bir piknik hazırlayabilir ve açan çiçeklerin arasında huzurlu bir yer bulabiliriz."

"Bence bu kulağa harika geliyor." Emily gülümsedi.

Bahçeye doğru ilerledikçe Emily'nin adımları hafifledi, yükü bir an için bir kenara bıraktı ve huzurun onu kaplamasına izin verdi. Çiçeklerin güzel kokusu havayı doldurdu ve rüzgârın yumuşak fısıltısı bir huzur duygusu getirdi.

Çiçek desenli ilginç bir örtünün üzerine özenle narin bir çay seti yerleştirdiler, en sevdikleri bisküvileri ve hamur işlerini özenle düzenlediler. Birlikte oturdular, güneş ışığının yumuşak sıcaklığı onları sardı ve sıkıntılı kalplerine yatıştırıcı bir parıltı yaydı.

O sakın bahçede, çiçeklerin ve çay fincanlarının narin tıngırtılarının arasında Emily bir umut ışığı buldu. Belirsizliğin ortasında bile, değer verilmesi gereken soluklanma ve teselli anları vardı. Ve kız kardeşi yanındayken, aralarındaki sarsılmaz bağa güvenerek önündeki her türlü zorlukla yüzleşmek için yenilenmiş bir güç ve kararlılık hissetti.

O gece Emily rüyasında Sarah'nın resmini gördü.

Ayak parmaklarını batırmak için kum.

İnsanın tüm kaygılarını alıp götüren ufuk.

Kimsenin onu bulamayacağı ve hayatının, kendi mutluluğunun dizginlerini elinde tutacağı bir yere kaçmak istiyordu. Ama şimdi, sakın mavi suların yerini, onu bütünüyle yutmakla ve bir daha asla yüzeye çıkamayacağı karanlık dibe kadar götürmekle tehdit eden bir fırtına almış gibi görünüyordu.

Ve ufuk... bu sadece kendini içinde bulduğu gerçekliğin karanlığı tarafından yavaş yavaş yenen küçük bir umut ışığıydı.

Bölüm 2

Üç yıl. Üç uzun, acı dolu yıl geçti, diye düşündü Ravenswood Dükü Alexander Blackwood, sefalet onu yavaş yavaş kemirirken, derinlerde kilitli tuttuğu kalbini parçalıyordu. Eninde sonunda kemirecek bir şey kalmayacağını biliyordu ama umurunda değildi. Belki de en iyisi bu olurdu, tamamen boş olmak, herhangi bir duygudan yoksun olmak.

Alexander'ın çalışma odasını sessiz bir sükûnet kaplamıştı, havaya yayılan tek ses tüy kaleminin parşömene sürtünürken çıkardığı yumuşak sestti. Genelde bu onu rahatlatırdı. Ama aklı önündeki defterlerden çok uzaktaydı. Bugün sevgili karısı Amelia'nın ölümünün üçüncü yıl dönümüydü ve onun yokluğunun ağırlığı kalbine ağır geliyordu. Aslında normalden çok daha ağırdı.

Zamansız ölümünden bu yana her gün Alexander'ın aklından aşkları, hayalleri ve şimdi içinde bulunan derin boşlukla ilgili anılar çıkmıyordu. Acı yüzüne derin çizgiler kazımış ve bir zamanlar parlak olan gri gözlerine gölge düşürmüştü. Kalbini bir daha asla böyle bir savunmasızlığa açmamaya yemin etmiş, kendini başka bir yıkıcı kayıp olasılığından korumuştı. Bir kez fazlasıyla yeterli olmuştu.

Derin bir nefes aldı, tüy kalemi bıraktı ve yazı masasından kalktı. Yavaşça, rahmetli karısının gurur ve neşe kaynağı olan çiçek açmış bahçeye bakan pencereye doğru yürüdü. Şimdi ona öyle geliyordu ki, kış bu evin her köşesine olduğu gibi kalbinin her köşesine de yerleşmişti.

Bu da yetmezmiş gibi, kader ona yeni bir rol vermişti: Merhum amcasının vefatından sonra, prestijli düklüğün mirasıyla birlikte kendisine emanet edilen genç kuzeni Rose'un vasisi.

Alexander yeni görevinin sorumluluklarını sarsılmaz bir özveriyle üstlenmiş, Rose'a uygun bir eş bulma görevini özenle yerine getirmişti. En azından bu, kendi sıkıntılı düşüncelerinden bir nebze olsun uzaklaşmasını sağlamıştı. Bu yeni bir amaçtı, birini hayatının bir sonraki aşamasına yönlendirmek, genç Rose'un mutluluğu bulmasına yardım etmek.

Zihni dağıldı ve Rose'un geleceğine dair düşünceler Amelia'nın anılarına karıştı. İkili rolünün ağırlığı -uyanık koruyucu ve kederli dul- ezici bir yük olduğunu kanıtladı ve kararlılığını paramparça etmekle tehdit etti.

Ancak ağaçların nazikçe sallanışını izlerken içinde yeni bir kararlılık uyandı. Kendi kederinin Rose'un mutluluk şansını gölgelemesine izin veremezdi. Bunun olmasına izin vermek haksızlık olurdu. Merhum amcasının istekleri ve kendi sorumluluk duygusunun rehberliğinde, ona uygun bir eş bulma görevini yerine getirecekti.

Kapının çalınması onu şimdiki ana geri getirdi.

"Evet?" diye seslendi, sırtı kapıya dönüktü ve altındaki bahçeye bakarken ellerini arkasına kilitlemişti.

Kapı hafifçe itilerek açıldı ve Alexander'ın uşağı Bay Stirling'in yaşlı yüzü karşısında belirdi. Zaman, sadakatle hizmet ettiği aristokrat haneye yıllarca verdiği adanmış hizmetin bir kanıtı olarak yüzüne derin bilgelik çizgileri kazımıştı. Gümüş rengi saçları, özenle taranmış ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, geçmiş bir çağdan bahsediyordu.

Her ölçülü adımında bir otorite havası yayıyor, duruşu sanki varlığıyla saygı uyandırıyormuş gibi zarif bir şekilde duruyordu. Her hareketi hesaplı ve kasıtlıydı; bu da detaylara gösterdiği titiz dikkatin bir göstergesiydi.

Bay Stirling kibarca, "Özür dilerim majesteleri ama teyzeniz burada," dedi. Alexander

bir kaşını kaldırdı. "Ziyaretinden haberdar edildiğimi hatırlamıyorum."

"Teyzenizin nasıl biri olduğunu bilirsiniz, Majesteleri," diye izin verdi yaşlı uşak. "Genellikle önceden haber vermeyi unuttur."

"Gerçekten de öyle." Alexander bunun ne anlama geldiğini çok iyi bildiği için içini çekti. Her ne yapıyorsa bırakmasını ve onunla biraz zaman geçirmesini bekliyordu. Ne yapacağını düşünerek parmaklarını saçlarında gezdirdi. Her ne kadar odaklanması gereken bir sürü işi olsa da, teyzesi ailesiyle vakit geçirmeyi seven bir kadındı. Ve ne yazık ki ikisinin de çok az ailesi kalmıştı.

"Ekselanslarının şu anda müsait olmadığını kendisine bildireyim mi?" Bay Stirling, efendisine karşı her zaman düşünceli bir hizmetkâr olarak teklifte bulundu.

Alexander bu jesti takdir ederek başını salladı. "Buna gerek kalmayacak, Stirling. Teşekkür ederim. Zaten işime odaklanamıyorum. Onunla biraz vakit geçirebilirim. İstersen bize salonda çay getirmelerini söyle."

"Elbette, Majesteleri." Bay Stirling kibarca eğildi ve bir süre sonra kapıyı arkasından kapattı.

Alexander'ın teyzesi Helen Blackwood onu görür görmez sıcak ve sevgi dolu bir kucaklamayla karşıladı. Aslında kan bağı olan kişi bir önceki Ravenswood Dükü olan merhum kocası olmasına rağmen, Alexander Helen'i sadece evlilik yoluyla değil, kendi ailesiymiş gibi sevmeye ve saygı duymaya başlamıştı.

Alexander kucaklaşmaya içtenlikle karşılık verdi ve ikisi de yan yana şezlonga yerleşti. Ziyarete gelmeden önce aramama alışkanlığına rağmen, Alexander onun arkadaşlığının her zaman moralini yükseltmeyi başardığını kabul etmek zorundaydı. O basitçe böyleydi, kısa bir süreliğine de olsa birini kabuğundan nasıl çıkaracağını bilen pozitif, dışa dönük bir insandı.

"Seni görmek her zaman güzel Helen," diyerek onu gülümseyerek karşıladı. "Beklenmedik ziyaretinizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

Helen önce cevap vermedi. Bunun yerine, narin bir çiçek deseniyle karmaşık bir şekilde boncuklu bir dış yüzeye sahip minyatür retikülünü karıştırdı. Teyzesi her zaman sanat ve zanaatkârlığı sergileyen biri olmuştu. Küçük bir mendil, bir koku şişesi ve bir avuç dolusu bozuk para çıkarmaya başladı. Son parça ise küçük, katlanmış bir nottu.

"Bu," dedi ve notu ona uzatırken, diğer tüm eşyaları şefkatle tekrar içine yerleştirdi, içindekilerin güvende kalmasını sağlayan küçük tokayı kapatmadan önce onları düzgün bir şekilde sakladı.

Alexander notu açıp hızlıca göz gezdirirken ne olduğunu sorma isteğine direndi. Leydi Ashfordshire'ın balosu için bir davetiyeydi, birkaç gün önce aldığı ve pek de önemsemediği davetiyenin aynısıydı. Tekrar katladı ve ona geri verdi.

"Anlıyorum," dedi, hiç ilgilenmeden.

Dürüst olmak gerekirse, aklındaki son şey balolardı. Yalnızlığı, düşünebileceği ve anılarıyla teselli bulabileceği sessiz bir sığınağı özlüyordu. Kederini sosyal hoşlukların arkasına gizleme fikri dayanılmaz görünüyordu.

Rose'la birlikte yeni bir sorumluluğu kabul etmişti; diğer şeylerin yanı sıra Leydi Ashfordshire'ın balosu gibi etkinliklere katılmasını gerektiren bir sorumluluk.

"Kesinlikle katılacaksınız, değil mi?" Kapı çalınarak çay servisinin yapılmak üzere olduğu duyurulduğunda Helen kibarca sordu.

Taze demlenmiş çayın nefis kokusu havayı doldururken, iki meşgul hizmetçi gümüş bir tepsiyle odaya girerek porselen fincan ve tabakları Alexander'ın önündeki masaya zarifçe yerleştirdi. Sıcak ve rahatlatıcı içecek, teyzesine cevap vermeden önce düşüncelerini toparlamasına olanak tanıyarak bir anlığına soluklanmasını sağladı.

Çayını yavaşça karıştırarak kararının sonuçlarını düşündü. Bir yandan, baloya katılmak ailesine karşı yükümlülüklerini yerine getirmesine ve sosyal çevrelerinde birleşik bir cephe sergilemesine olanak tanıyacaktı. Balo, arkadaşları ve tanıdıklarıyla iletişim kurması için bir fırsat sunacak ve içsel kargaşasından geçici bir kaçış sağlayacaktı.

Ve en önemlisi, Rose'un yanında olması gerekiyordu. Artık Rose onun sorumluluğundaydı ve her konuda ona güvenebileceğini bilmesini istiyordu. Elbette bunun için de sürekli yanında olması gerekiyordu.

Öte yandan balo, merhum eşinin bıraktığı boşluğu keskin bir şekilde hatırlatıyordu. Balo salonunu dolduracak olan canlı müzik, kahkahalar ve neşe, kalbinin kasvetiyle uyumsuz görünüyordu. Bu şenliklerin ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını, sadece birkaç saatliğine bile olsa gülümseyip dünyası yıkılmamış gibi davranıp davranamayacağını merak ediyordu.

"Sanırım bu benden isteniyor," dedi ağır bir sesle, Rose'un vasisi olarak onun ikinci sezonunda yanında olması gerektiğinin farkındaydı.

Çayını yudumlarken, vücuduna yayılan sıcaklıkla birlikte bir kararlılık oluşmaya başladı. Kişisel çekincelerine rağmen, baloya katılmak sadece Alexander'ın kendi arzularıyla ilgili değildi.

Bu, ailesini, onların mirasını ve konumunun getirdiği beklentileri onurlandırmakla ilgiliydi. Toplum, sırf kişisel bir trajedi yüzünden inzivaya çekilmesine izin vermezdi. Ancak o, toplumun kendisi hakkında ne düşüneceğini zerre kadar umursamıyordu.

"Rose ve benim, sizin desteğiniz için ne kadar minnettar olduğumuzu bilmenizi isterim," diye üzüntüyle konuşan Helen, çok sevdiği rahmetli kocasını anımsadı.

Alexander bu acıyı anlayabiliyordu. Ne de olsa, Alexander'ın hayatındaki bir diğer baba figürü olan ve bu nedenle kalbinde özel bir yeri olan amcasının ölümünün üzerinden sadece on sekiz ay geçmişti. Ama görünen o ki kader Alexander'ın sevdiği herkesi almakta kararlıydı. Bunu hak etmek için ne yaptığını anlayamıyordu.

O da karşılık olarak gülümsedi. "Biz bir aileyiz," diye hatırlattı ona. "Ailenin birbirine yardım etmesi gerekir."

"Her aile böyle değildir," dedi ona, melankolik bir sesle ama bu konuyu daha fazla derinleştirmek istemeyerek. "Size sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Ama aynı zamanda... cüretkâr olmama izin verin ama Amelia'nın ölümünün üzerinden üç yıl geçti. Onu tanıdığım kadıyla, eminim ki çalışma odanızda dünyanın geri kalanından saklanarak çürüyüp gitmenizi istemezdi."

Buna cevap vermek istemeyerek dudağını ısırdı. Gerçek şu ki kadın haklıydı. Amelia gittiği her yerde partinin neşesi olmuştu. Bir kadının içinde vücut bulmuş yaşam ışığıydı. Nereye giderse gitsin dikkatleri üzerine çekerek ama yine de onun

olmayı seçmişti. Onu bu şekilde görmek onu mahvedebilirdi.

Ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Kalbi kırılmıştı ve bir daha asla bütün olmayacaktı. Neden aksini iddia etsin ki?

"Sen hâlâ önünde koca bir hayat olan genç bir adamsın. O senin hayatına devam etmeni, başka birini bulmanı isterdi," dedi Helen, yüz ifadesinden çizgiyi aşmış olabileceği korkusu okunuyordu.

Leydi Ashfordshire'ın balosundan ve bir eş bulma önerisinden bahsedilmesi kaderin acımasız bir cilvesi gibi geldi, Alexander'ın hayatında bıraktığı boşluğu hatırlattı. Sevgili Amelia'sının yokluğu büyük bir belirsizlik içindeydi ve onun kaybının acısı onu yeniden kavradı, acı veren köpek dişlerini en ağrıyan noktasına sapladı.

İçinden akıp giden ıstıraba rağmen, Alexander teyzesinin iyiliği için belli etmemeye çalışıyordu. İçindeki çalkantıyı maskeleyen bir gülümseme takındı, onu üzmemeye kararlıydı. Onun endişesi ve iyi niyetli önerileri sevgiden kaynaklanıyordu ve kendi içsel mücadeleleriyle ona yük olmak istemiyordu.

Alexander nazikçe başını sallayarak Helen'in sözlerini onayladı. Onun endişesini takdir ediyor ve toplumun kendisinden beklentilerini anlıyordu. Bununla birlikte, bir eş bulma fikri aşılmaz bir görev gibi geliyordu. Hâlâ Amelia için sızlayan kalbini tekrar nasıl açabilirdi ki?

"Rose ve seninle birlikte Leydi Ashfordshire'ın balosuna seve seve katılırim, sevgili teyzeciğim," diye teminat verdi Alexander ama ona boş yere umut vermek istemiyordu. Birini yeniden sevmeye düşüncesi, batıda doğan bir güneş kadar yabancı geliyordu.

"Çok güzel genç hanımlar katılacak," diye ısrar etti Helen. "Kendini rahat hissetmediğin hiçbir şeyi yapma demiyorum. Sadece... kendini mutluluk ihtimaline kapatma."

Derin bir iç çekti. Ondand ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Kalbi bu fikre karşı isyan etti. Amelia'nın yeri doldurulamazdı. Ama aynı zamanda, hayatın hiç durmadan akan bir nehir gibi, kimseyi beklemeyi reddederek ilerlemeye devam ettiğini de biliyordu. Toplumsal beklentiler de aşağı yukarı aynı şekilde işliyordu. Etrafındaki dünya ondan yas tutmasını, sonra yoluna devam etmesini ve kaybettiklerini yeniden inşa etmesini bekliyordu.

Alexander sessiz bir iç çekişle, önündeki yolda elinden geldiğince zarif bir şekilde ilerlemeye karar verdi. Taktığı gülümseme, içindeki ıstırabı gizleyen bir maskeydi ve henüz bundan vazgeçmeye hazır değildi. Bunun için çok az zaman geçmişti.

"Mutluluk anlaşılması zor bir şeydir," dedi belli belirsiz. "O yüzden bu konuda bir söz veremem. Ama bu baloya katılacağıma ve siz iki bayana eşlik edeceğime söz verebilirim." Kendisinden çok onun iyiliği için gülümsemeye çalıştı. Kadın onun bu çabasını kabul etti ve gülümsedi.

"Muhteşem," diye fişkırdı. "Rose da ben de dört gözle bekliyoruz."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Başını salladı ve konuşmayı başka bir konuya yönlendirmeye çalıştı. "Peki Rose nasıl?"

Helen Rose hakkında konuşmaktan çok memnundu ve Alexander dikkatle dinliyordu, ancak akıllı hâlâ önceki konuşmaya odaklanmıştı. Leydi Ashfordshire'ın balosuna katılacak ve yükümlülüklerini yerine getirecek, bir yandan da yeni bir arkadaş aramanın acı tatlı gerçekliğiyle boğuşacaktı ve kalbinin derinliklerinde Amelia'nın yokluğunun bıraktığı boşluğu kimsenin dolduramayacağını biliyordu.

Bölüm 3

Emily, Fairchild Malikânesi'nin şık balo salonunun bir köşesinde durmuş, kalbi huzursuzlukla çarpıyordu. Onu bir nebze olsun rahatlatan tek şey elinden tutan Sarah'ydı. Anne ve babası, Emily'nin markizin yüzünü görme korkusuyla bakmayı reddettiği diğer insan kalabalığının arasında kaybolmuştu.

O kendi çalkantılı düşünceleri içinde kaybolurken, Sarah etraflarındaki ihtişam karşısında gözle görülür bir hayranlıkla duyuyordu. Yıldızlı aynalar, üzerlerinde asılı duran kristal avizelerin yumuşak ışıltısını yansıtıyor, gece gökyüzündeki yıldızlar gibi tüm balo salonuna ışık saçıyordu. Parıldayan ışık cilalı mermer zemin üzerinde titreyerek odanın ruhani havasını daha da güçlendiriyordu.

Balo salonunun yüksek tavanları, mitoloji ve aşk sahnelerini tasvir eden zarif fresklerle güzelleştirilmiş zarif sütunlarla desteklenerek yukarıda yükseliyordu. Her biri ihtişam ve romantizm duygusu uyandırıyor. Duvarlarda, zengin renklerdeki pelüş kadife perdeler yere kadar uzanıyor, büyük pencereleri gizliyor ve ay ışığının sadece küçük bir kısmının gümüşü bir parıltı yaymasına izin vererek gecenin büyüüne katkıda bulunuyordu.

"Müzik kesinlikle muhteşem, değil mi?" Sarah fişkırdı.

Emily dikkatini, müzisyenlerin enstrümanlarında canlı melodiler çaldığı, çiftleri zarif valslerin ve coşkulu kır danslarının sesini takip ederek dönmeye davet ettiği yükseltilmiş kürsüye çevirdi.

"Sence de öyle değil mi?" Sarah sordu, ama bu sefer Emily zar zor dinliyordu. Gözleri çılgınca odayı tarıyor, buradaki varlığı bildiği hayatın sonunu simgeleyen adamı arıyordu. "Emily?" diye seslendi kız kardeşi, sesinde endişe vardı.

Emily yüzünü Sarah'ya döndü. "Pardon?"

Sarah kaşlarını çattı. "Burada değilsin. Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Emily kendini gülümsemeye zorladı. Evdeki gerçek durumla ilgili olarak kız kardeşine yük olmayacaktı. Ailelerinin içinde bulunduğu vahim durum yalnızca onun yükü olacaktı.

"Ah... Ben sadece müziği dinliyordum," diye cevap verdi. "Ve insanlara bakıyordum, tanıdık birini görüp görmeyeceğimi merak ediyordum."

Emily bu yanıtı dolaylı sessizce kendini tebrik etti. Teknik olarak bu bir yalan değildi. Gerçeğin tamamı da değildi ama şimdilik bu kadarıyla yetinmek zorundaydı.

"Biri gözüne çarparsa mı demek istiyorsun?" Sarah, kimsenin duymaması için kız kardeşine yaklaşarak alay etti.

"Belki," dedi Emily, bu kez gerçekten kıkırdarak. Kız kardeşi her zaman ona tüm sıkıntılarını unutturmayı başarırdı, sadece birkaç değerli an için bile olsa.

"Peki ilginizi çekecek birini görüyor musunuz?" Sarah merak etti, kendi bakışları şimdi birbirleriyle konuşmayı bırakamayan neşeli yüzlerden oluşan kalabalığa çevrilmişti. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Hayır, korkarım ki hayır." Emily omuz silkti.

"Endişelenme," dedi Sarah bilgece. "Gece daha yeni başladı."

İşte ben de bundan korkuyorum, diye düşündü Emily ama bunu zihninin sınırları içinde tutabilmek için dilini ısırmayı başardı.

"Haklısın," dedi onun yerine, içecek masasına bakarak. "Neden gidip içecek bir şeyler almıyoruz?"

"Evet, gidelim." Sarah başıyla onayladı ve iki bayan el ele içecek masasına doğru ilerledi. "Sence babam şampanya denememe kızar mı?"

Emily kıkırdamaktan kendini alamadı. "Şampanya mı?"

"Neden olmasın?" Sarah yaramazca güldü. "Sen punç içiyorsun." "Bazen,"

diye düzeltti Emily onu. "Çoğu zaman limonatayı tercih ederim."

"Ah, limonata ne kadar sıkıcı bir içecek," dedi Sarah şakacı bir tavırla, eliyle kendini yelpazeleyerek, şimdi sesi balodaki her şeyden hoşnut olmayan yaşlı bir dul gibi çıkıyordu. Her iki hanım da bu küçük tiyatro gösterisi karşısında eğlenerek kıkırdadı.

Masaya vardıklarında Emily, "Sadece limonata içelim, seni aptal şey," diye ısrar etti. "Sanmıyorum-" diye başladı ama cümlesini bitirmesine izin verilmedi çünkü Fairchild ailesinin kahyası belli ki çok önemli misafirlerin geldiğini anons ediyordu.

"Ravenswood Dükü ve Düşesi, Leydi Rose eşliğinde," diye konuştu kahya, müziğin sesi kelimelerin duyulabilmesi için azaltılmıştı.

Büyük balo salonu bu isimleri duyunca beklenmedik, sessiz bir sessizliğe büründü. Emily nedenini merak etti. Tüm gözler, üçlünün görkemli bir giriş yaptığı, iki kadının kollarını birlikte oldukları adamın iki yanına kilitlediği giriş yönüne çevrilmişti.

Tüm gözler ona çevrildiğinde odaya düşen toplu sessizliği hissedebiliyordu ve nedenini anladı. Adam, tek kelimeyle büyüleyici bir güven ve zarafet havası yayıyordu.

Tüm konuklar ona doğru çekiliyor gibiydi. Varlığı dikkat çekiyordu ve tüm balo salonu fısıltılar ve hayranlık mırıltılarıyla canlandı. Uzun boylu, çarpıcı bir duruşu olan bir adamdı. Koyu renk, dağınık saçları güven duygusu yayan bir yüzü çerçevesliyordu. Emily onun gözlerini göremeyecek kadar uzaktaydı ve nedense bunu yapmak için büyük bir arzu duyuyordu.

Kıyafeti kusursuzdu, sadece geniş omuzlarını ve zayıf fiziğini vurguluyormuş gibi görünen iyi dikilmiş bir ceket ve yelekle süslenmişti. Üçlü hareket ederken, yaptığı her hareket zahmetsizdi, aynı zamanda hem dikkat çekmeyi talep ediyor hem de bunu reddediyordu.

Ama kimseye aldırış etmemesinde bir şey vardı. Onda bir gizem havası vardı, sanki

Ruhunda binlerce anlatılmamış hikâye gömülüydü. Bakışlarında dünyayı gördüğünü ve sırlarını yanında taşıdığını düşündüren bir derinlik ve merak vardı. Bakışlarını ona odakladığında Emily nefesini zorlukla tutabildi.

Cazibesi kelimelerin ötesine geçiyordu; insanları pervanenin ateşe düşmesi gibi kendisine çeken manyetik bir niteliği vardı. Tüm vücudu arzuyla uyandı, ona dokunduğunda teninin nasıl hissedeceğini merak etti. Ondan istediği bir şey sızıyordu, ama o şeyin ne olduğunu itiraf edemeyecek kadar korkuyor, utanıyordu, her ne kadar bu his elle tutulur olsa da.

Adam bakışlarını onun üzerinde tutarak bayanlarla birlikte oturma düzenlerinden birine doğru yürürken böyle hissetti. Emily'nin kalbi, tek bir kelime bile konuşmadan üzerinde silinmez bir etki bırakan bu gizemli adam tarafından karıştırıldı.

"Emily?" kız kardeşinin sesinin kulağına fısıldandığını duydu. "Ne yapıyorsun sen?" Emily bir insanın aynı anda hem fısıldayabileceğini hem de bağırabileceğini fark etmemişti. Şimdi kız kardeşinden gelen ses çok tuhaftı. "Balo salonunun öbür ucundan gelen o adamı baştan çıkarmak üzereymiş gibi görünüyorsun!"

Bakışlarını Ravenswood Dükü'nün yoğun bakışlarından hızla kaçırıp ve kalbinin göğsünde hızla çarptığını hissetti. Bu büyüleyici beyefendiye duyduğu hayranlığın bu kadar belirgin olduğuna inanamıyordu ve balo salonunun öbür ucundan onu baştan çıkarmaya çalışma düşüncesi yanaklarının daha da yanmasına neden oldu.

"Ne?" Kız kardeşine döndü. "Ben... Ben onu baştan çıkarmaya çalışmıyordum, saçmalama. Ben sadece... balo salonunun ihtişamına hayranlıkla bakıyordum."

Sarah eğlenen bir kaşını kaldırdı, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Hayranlık mı diyorsun?"

Emily soğukkanlılığını korumak ve deli bir kadın gibi sırtmamak için çok mücadele etti, bu her şeyi açığa çıkaracaktı. Ama Sarah'nın ne olduğunu tam olarak bildiğinden emindi ve bunu bir sonraki sözleriyle kanıtladı.

"Konuştuğun kişinin ben olduğumu hatırlatmama izin ver sevgili kardeşim," diye alay etti Sarah. "Bir an için bir tür büyüün etkisi altındaymışsın gibi göründü."

Yanaklarının tamamen yabancı birine karşı verdiği beklenmedik tepkiye ihanet etmemesini umarak, şakacı bir şekilde kız kardeşinin koluna vurdu. "Saçmalamayı keser misin?"

Sarah şakacı bir tavırla, "Ancak bu adama vurulduğunu kabul edersen," diye karşılık verdi.

"Böyle bir şeyi kabul etmeyeceğim." Emily karasevdasını bir kenara itmek için elinden geleni yaparken kararlıydı. "Şimdi, şu limonataya ne dersin?"

Bakışları balo salonunu taradığı anda Alexander, unvanının getirdiği ilgi ve beklentiler karşısında boğulduğunu hissetmekten kendini alamadı. Sadece bu da değil, sanki herkes onun hayatıyla ilgili her şeyi biliyormuş gibi hissediyordu. Bu bakışlar altında kendini her zamankinden daha çıplak hissediyordu.

Ama sonra, gözleri odanın karşısındaki bir kadının kilitlendi ve diğer her şey kaybolup gitti. Onu büyüleyen

Güzelliği ve zarafeti ile bir aşinalık duygusu kapladı içini. Soluk mavi bir renk giymişti, bu ona rahmetli karısını hatırlatıyordu ve kalbinde acı tatlı bir sızı uyandırdı.

Kadının kendisi Amelia'ya hiç benzemiyordu. Yine de onu etkileyen bir şey vardı, bu kadının sesini duymak, gülümsemesini görmek için derin bir özlem, sanki birbirlerini başka bir hayatta tanıyorlarmış gibi. Yürümeye devam ettiklerinde bakışlarını ondan ayıramıyordu. Onun kim olduğunu ve nişanlı olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Bu fikre kaşlarını çattı. Bunların hiçbirisi umurunda olmamalıydı. Yine de aralarında manyetik bir çekim vardı, hiçbir açıklama getiremediği bir bağ. Bu tuhaf duygu onu hem heyecanlandırmış hem de tedirgin etmişti. Sonunda gözlerini kaçırdı ve hemen bir şeylerin eksik olduğunu hissetti. Onun varlığını istiyordu. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Çok daha fazlasını.

"Sonunda burada olduğumuza inanamıyorum!" Rose haykırdı, sesi coşkuyla doluydu. "Haftalardır bu baloyu dört gözle bekliyordum!"

Rose'un sesi Alexander'ı şimdiki ana geri döndürdü ve kısa bir an için manyetik bakışlı gizemli kadını unutmasını sağladı. Ona gülümsedi ama bir şey söyleyemeden Rose aynı heyecanla devam etti.

"Ve bizimle birlikte olduğun için çok mutluyum," diye ekledi elini şefkatle sıkarak.

Ona gurur ve sevgiyle bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Rose gerçekten de bir güneş ışığıydı ve karşılaştığı herkese neşe ve ışık getiriyordu. İşte bu yüzden bu ışığın korunması gerekiyordu ve Alexander sadece özel bir genç adamın Rose'u hak ettiği şekilde takdir edip sevebileceğini biliyordu.

"Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?" diye sordu ikisine de, gizemli kadının içecek masasının yanında durduğunu ve kendi içeceğini getirdiğini hatırlayarak. Belki de ona masumca rastlayabilir ve-

Zihni dönüp dururken o yöne döndü ama hayal kırıklığına uğramıştı, kız gitmişti. Balo salonunu hızla gözden geçirdi ama onu hiçbir yerde bulamadı.

"Her şey yolunda mı Alexander?" Helen onun yanında durarak kibarca sordu.

"Elbette," diye cevap vermeye hazırdı ve bunu yaparken gülümsüyordu. "Yakın bir arkadaşımı gördüğümü

sandım." "Öyle mi?" Helen'in kaşları kalktı. "Kimmiş o?"

"O değildi." Daha fazla sorgulanmaktan kurtulduğunu umarak omuz silkti. Helen söz konusuysa, kimse asla o kadar emin olamazdı. "Limonata mı?"

Bölüm 4

"Emily, canım," diye konuştu babası, Emily'nin bütün akşam varlığından korktuğu adamı getirirken. "İyi dostum Thornton Markisi'ni hatırlıyor musun?"

Emily adamın önünde biraz endişeli bir şekilde reverans yaparken yutkundu. "Elbette. Sizi tekrar görmek büyük bir zevk lordum."

Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı ama bu, kişinin itibarı buna bağlı olduğu için söylemek zorunda kaldığı anlamsız nezaketlerden biriydi. Bu durumda, söz konusu olan itibarından çok daha fazlasıydı ve Emily bunun acı bir şekilde farkındaydı.

"O zevk bana ait, Leydi Emily." Marki sırtıttı.

Emily bile markizin seçkin bir görünüşe sahip olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yaşlılık onda bir iz bırakmış olsa da, uzun zaman önce bir zamanlar, geleneksel olarak kabul edilen şekilde olmasa da yakışıklı bir adam olduğunu hayal edebiliyordu. Saçları çoktan gümüş grisine dönmüştü ve sakalı güçlü bir çene hattını çevreliyordu. Yine de gözleri çok küçüktü, neredeyse boncuk gibiydi.

Yüzü iyi yaşanmış bir hayatın izlerini taşıyordu; gözlerinin ve ağzının etrafında her türlü duygunun ve yaşam olayının kanıtı olan çizgiler vardı. Bu onu daha da endişelendirdi, çünkü ortak noktaları neydi? Adamın hayatı neredeyse dolu dolu yaşanmıştı, onunki ise daha yeni başlıyordu.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Marki aniden onu kendi düşüncelerinin derinliklerinden çekip çıkardı.

Reddetmek istedi ama yeterince hızlı davranamadı, çünkü babası onu markize doğru itmeye başlamıştı ve sessizce ona ne yapması gerektiğini işaret ediyordu.

"Elbette kabul ediyor lordum," dedi babası ona ciddi bir şekilde bakarken. Reddetmek korkunç sonuçlara yol açabilirdi.

Emily nefes alarak elini markizin elinin içine koydu. "Babamın da dediği gibi, bunu çok isterim."

Onu balo salonunun ortasına götürmesine izin verirken daha da geniş bir şekilde sırtıttı, diğer çiftler çoktan valsın sesiyle dönmeye başlamıştı. Adam yüzünü ona döndüğünde kadın da kibarca gülümsedi. Adam önce hareket etmeye başladı ve kız da ona öğretildiği gibi onu takip etti.

"Çok güzel bir balo, değil mi?" diye sordu, hafif bir sohbete sığınmak ve rahatlamak istiyordu, vals boyunca onun sessiz bakışlarına katlanmak istemiyordu.

"Sanırım öyle," dedi kayıtsızca, ama daha büyük bir şevkle devam etti. "Geçen yıl malikânemde bir balo düzenledim ve bu gerçekten de ailemin nüfuzunun ve itibarının bir göstergesiydi."

Emily o baloyu çok iyi hatırlıyordu. Müzikte bir hata olmuş ve yanlış şarkıyı çalmışlardı. Aslında yanlış şarkı değildi, sadece Marki'nin istediği şarkı değildi ve ardından çıkan gereksiz kargaşayı hatırlıyordu, müzisyenlerden biri hatanın başlıca nedeni olduğu için binadan çıkarılmıştı.

Bu kadar sinirlenmek ve hatta bir adamı dışarı atmak için oldukça saçma bir nedendi ama marki hataların düzeltilmesi ve hata yapanlara bir ders verilmesi gerektiği konusunda kararlıydı. Bu, onu bu adam hakkında korkutan şeylerden sadece biriydi.

"Gerçekten öyleydi," demeye karar verdi, fikirlerinin çoğunu kendine saklayarak. Bu valsın yakında biteceğini ve terasta bir yere kaçıp Sarah'yla birlikte orada saklanacağını düşünüp duruyordu.

"Evet, ailem böyle toplantılara ev sahipliği yapmaktan her zaman büyük gurur duymuştur," diye devam etti, gözlerini ondan ayırmadan. Hatta onun elini biraz fazla sıkı tuttuğunu hissetti, sanki küçük bir kuştı ve başını çevirdiğinde uçup gideceğinden korkuyordu. "Bu bizim itibarımız ve tabii ki avantajlı ittifaklar kurmamız için çok önemli."

Emily hoş bir görüntü sergilemek için kendini zorlasa da içinde giderek artan bir rahatsızlık hissediyordu. Konuşmayı Tobias'ın benmerkezcı sözlerinden uzaklaştırmaya karar verdi.

Her zaman bir insanın değerinin, kendisini tanımlamak için kullandığı kelimelerden değil, davranışlarından ve başkalarının onun hakkında konuşma şeklinden anlaşıldığına inanırdı. Ona öyle geliyordu ki, bu adamla ne kadar çok zaman geçirirse, aralarındaki uyumsuzluktan o kadar emin oluyordu ve bunlar tamamen aşılamaz farklılıklardı.

"Ben de baloların insanın eğlenmesi için olduğunu düşünüyordum." Sohbeti hafifletmeye çalıştı ama bu zayıf bir çabaydı ve daha fazla kendini itiraf eden sözlerle karşılandı. Her konuşmanın bu noktada biteceğini görebiliyordu.

"Kesinlikle hayır," diye başını salladı. "Sayısız baloya katıldım ve amaç hep aynı. Bu yüzden her zaman toplumun en saygın üyeleri davet edilir. Eğer onlar katılmazsa balo tam bir fiyasko olur."

Emily, onun ailesini bu saygın üyeler arasında görmediğini düşünmeden edemedi. Dürüst olmak gerekirse, özellikle de şu anda içinde bulundukları mali durum göz önüne alındığında, öyle değillerdi. Konuşmayı tarafsız bir zeminde tutmak için buna ne diyeceğini bilemiyordu. Neyse ki bir şey söylemesine gerek kalmadı çünkü adam aynı yönde devam etti.

"Bu gece avantajlı bir ittifak kurmaya değil, seninle dans etmeye odaklandığımı itiraf etmeliyim," dedi sesinde hiçbir duygu olmadan. Dürüst olmak gerekirse, onun kelimelerle herhangi bir duyguyu aktarabildiğinden şüpheliydi. Belki hareketleriyle bile. Sert ve ciddi görünüyordu, hangi yaşta olursa olsun bir erkekte çekici bulduğu şeylerin tam tersi.

"Çok naziksiniz lordum," dedi kibarca, valsın bitimine kadar saniyeleri sayarak, sonra da kız kardeşini bulup gecenin sonuna kadar bir yerlerde saklanacağına yemin ederek.

"O zevk bana ait, sizi temin ederim." Gülümsemeye çalıştı, bir sıra hafif düzensiz dişi ortaya çıktı. "Daha uygun bir eş isteyemezdim. Ama yine de dans konusunda senin kadar yetenekli birini yönetmek kolay."

Kaşlarını çatmamak için direndi. Adam ona iltifat etmeye çalışmıştı ama bu bir şekilde yine kendisine iltifat olarak kalmıştı.

"Teşekkür ederim," diye yineledi, gözlerinin gerçek duygularına ihanet etmemesini umarak.

"Baban bana şarkı söylediğini ve piyanoyu aynı ustalıkla çaldığını garanti ediyor," dedi ona, sanki buna inanmak için ikna edilmesi gerekiyormuş gibi bir tavırla.

"Bu alanların hiçbirinde kendimi aşırı yetenekli olarak tanımlamam!" Başını iki yana salladı ve bir an için gözlerini kaçırdı.

Kız kardeşinin varlığının güvenliğini ve günün sonuna kadar kimsenin onları rahatsız etmeyeceğı o köşeyi özlüyordu.

şenlikler.

Kaşlarını çattı, onun cevabından hiç hoşlanmamıştı. "Eğer babanın söyledikleri doğru değilse, sözlerini kabul ediyorum. Eğer öyleyse, sizi temin ederim ki sahte tevazu bir kadında istediğim bir özellik değildir. Gerçekler olduğu gibi kabul edilmeli, değerlerinden bir şey eksiltilmeden."

Emily daha hiçbir şey söylemeden yanlış bir şey söylemiş gibi hissetti. Karnı huzursuzlukla sıkıştı. Bu adama karşı haklı olmanın tek yolu söylediği her şeyi kabul etmektir ve ona sessiz ve itaatkâr olması öğretilmemiştir. En azından bu ana kadar.

"Yine de, övünmek için bir neden olduğunda bile alçakgönüllü olmak gerekir," diye olabildiğince kibarca hatırlattı ve bu da adamı gerçek durumla ilgili başka bir tirada gönderdi.

Dürüst olmak gerekirse Emily onu dinlemiyordu bile. Duyabildiği tek şey, onun paylaşmaktan fazlasıyla memnun görüldüğü monologundan kesitlerdi.

"... gerçekler... övünmek... ailem... ünlü... kendim..."

Emily onun ne dediğini anlamaya bile çalışmadı. Belli ki Emily'nin onu gerçekten dinleyip dinlemediğini umursamıyordu. Sadece konuşarak bir noktaya değinmek istiyordu. Yan tarafına baktı ve kız kardeşinin bir önceki baloda kendilerine tanıtılan aynı adamla dans ettiğini fark etti.

Henry Wilcott oldukça zengin ve başarılı bir tüccarın oğluydu ama yine de bir unvanı yoktu ve bu nedenle Emily babasının gözünde onaylanmayacağını biliyordu. Ama kız kardeşinin gözlerindeki ifade ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Birden müzik kesildi ve Emily böyle olduğu için şanslı yıldızlarına şükretti. Marki, Emily'ye balo salonunda annesiyle babasının durduğu yere kadar eşlik etti. Babası Sarah ve Henry'ye bakarken yüzündeki onaylamama ifadesini görebiliyordu ama Emily markiyle birlikte ona yaklaştığında her şey bir anda değişti.

"Ah, ikiniz birlikte muhteşem görünüyorsunuz," dedi babası gösterişli bir şekilde. "İçlerinde en yetenekli dansçıların siz olduğunuza inanıyorum."

Marki başını salladı. "Kızınıza daha önce de söylediğim gibi, insan nasıl liderlik edeceğini bildiğinde her şey yerli

yerine oturur." "İyi dediniz lordum," dedi Emily'nin babası tüm kalbiyle.

Emily'nin bu yorum karşısında gözlerini devirmemek için tüm bilinçli çabasını göstermesi gerekiyordu ve annesi bunu hemen fark etti. Emily'ye doğru yürüdü ve elini tutarak sıktı. Emily, birkaç dakika önce bakışlarını kilitlediği adamı fark ettiğinde, kendini içinde bulduğu tatsız durumdan uzaklaştırmak için başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

Kendisiyle birlikte gelen genç bayanla dans ediyordu ve şimdi yakından bakınca onun daha da yakışıklı olduğunu fark etti. Biraz kafası karışmış ve şaşkın bir halde beklenmedik bir şekilde geri adım atarak içecek tepsisi taşıyan bir hizmetçiye çarptı.

Her şey bir anda oldu. Bardaklar yere çarptı ve şarap Emily'nin elbisesinin üzerine döküldü. Hizmetçi dehşet içinde soluk soluğa kaldı, hemen özür dilemek istedi, ama tam Emily ona her şeyin yolunda olduğunu, çünkü kazaların olabileceğini söyleyecekti ki, başka bir ses havayı yırtarak ortalığı ateşe verdi.

"Ne yapıyorsun, seni sakar aptal?"

Bölüm 5

Emily elbisesine baktı. Leke çok belirgindi ve temizlenebileceğinden şüpheliydi. Ama adamın bunu bilerek yapmadığını da biliyordu, bu yüzden sadece bir kaza yüzünden kimseyi suçlamak istemiyordu.

Ancak marki başka bir görüşteydi. Zavallı, titreyen hizmetçiye bakarken yüzü öfke ve küçümsemeyle buruştu. Adamın soğuk ve zalim tavrı, sesini yükseltip çaresiz hizmetkârı bir kazadan başka bir şey olmadığı için azarlarken tam olarak sergileniyordu.

"Seni embesil!" diye devam etti Marki, tüm odayı keskin bir bıçak gibi kesen ses tonuyla. "Leydi Emily'nin elbisesini ne hale getirdiğine bir bak! Böyle bir elbisenin ne kadar pahalı olduğu hakkında bir fikriniz var mı! Aylarca gece gündüz çalışsanız bunun parasını ödeyemezsiniz!"

Tüm gözler bu kargaşaya çevrildiğinde Emily yanaklarının utançtan kızardığını hissetti. Gölgelelerin arasında kaybolmak, markizin üzerine çektiği sert spot ışıklarından kaçmak istiyordu.

Davetliler kendi aralarında mırıldanıyor, bakışları Emily ile onun arasında gidip geliyor, bu ani çıkış meraklarını kamçılıyordu ve Emily bunun ilerleyen günlerde bu baloya katılmamış herkese anlatılacak bir hikâye olacağını çok iyi biliyordu.

Marki'nin öfkesi karşısında korkudan titreyen özür dileyen hizmetçiye usulca, "Sorun değil," dedi.

Ama bu yeterli değildi. Marki, Emily'nin durumu yatıştırma çabalarını tamamen görmezden geldi ve sakinleşmek yerine, gördüğü ilgiden zevk aldığı belli olan öfkesini kismaya devam etti. Emily bir insanın nasıl böyle bir ilgi odağı olmak isteyebileceğini anlayamıyordu. Sözleri kesici ve acımasızdı ve korkunun soğuk pençesi onu her zamankinden daha ateşli bir şekilde kavradı.

Evleneceğin adam bu.

Bu sözler bir uyarı gibi zihninde yankılandı. Herkesin bakışlarının ağırlığını üzerinde hisseden Emily, kendisini bu duruma soktuğu için içten içe babasını suçladı.

Ailesinin sıkıntılarının çok büyük olduğunu biliyordu ama marki gibi onun iyiliğinden çok kendi egosuyla ilgilenen bir adamla evlenme düşüncesine katlanamıyordu çünkü tüm konuşması boyunca bir kez bile durup iyi olup olmadığını, belki de bir cam parçasının ona zarar verip vermediğini sormamıştı.

"Gerçekten özür dilerim lordum," dedi hizmetçi, adamın özüyle sadece alay eden markinin önünde başını zavallı bir şekilde eğerek.

"Özrünüzün şu anda benim için bir anlamı olduğunu mu sanıyorsunuz?" diye hırladı Marki. "Benim huzurumda hanımefendiyi rencide ettiniz."

"Beni nasıl rencide etti?" Emily buna sessiz kalamazdı. "Bu bir kazaydı."

Marki onun müdahalesi karşısında şaşırılmış görünüyordu, sanki bu işin bir erkek tarafından halledilmesini bekliyordu. Kadının sesi gereksizdi. Ona döndü ve pek bir şey anlamayan ve basit terimlerle açıklanması gereken bir çocukla konuşur gibi konuştu.

"Bu hayatta hiçbir şey tesadüf değildir canım," dedi küçümseyerek. "Bu adam sakardı ve dikkatini vermiyordu. Belki de işine değil de başka bir şeye odaklanmıştı, bu durumda bence bu aileye karşı olan görevinden azledilmeli ki başka biri bu işi daha iyi yapabilsin."

Emily duyduklarına inanamıyordu. Varlığının her zerresi bu tür bir davranışa isyan ediyordu ama babasına doğru bir bakış, bu soğuk ve kalpsiz adamla geçireceği bir hayatın kaderinden bir şekilde kurtarılacağına dair sessizce bir umut ışığı beklerken, itaatkâr bir kız çocuğu rolünü oynaması gerektiğine dair onu temin etti.

Alexander en son ne zaman bir balo sırasında böylesine tatsız bir sahneye tanık olduğunu hatırlamıyordu. Leydi Ashfordshire bile adamın cüretkârlığı karşısında afallamış bir halde dururken, bu işi çabucak ve gürültüsüz halledecek olan kocası bir anlığına dışarı çıkmış gibiydi.

Alexander Marki'nin konuşmasını dinledikçe öfkesi daha da artıyordu. İçinde bir şeyler tutuştu ve bu zavallı hizmetkârın birkaç kırık bardak ve bir hanımefendinin elbisesinde bir leke gibi önemsiz bir şey yüzünden bir suçlu gibi muamele görmesine seyirci kalamazdı. Söz konusu olanın *o hanımefendi* olduğu gerçeği onu daha da heyecanlandırdı.

Yüzleşmeye sert bir ifadeyle yaklaştı, gözleri çelik gibi bir bakışla markiye kilitlendi.

"Sanırım bu kadarı yeterli." Sesi sakindi ama otoriteyle tınıyor, gergin havayı bir bıçak gibi kesiyordu. "Zavallı adam yaptığı hatanın farkında. Duyduğuma göre çoktan özür dilemiş bile. Şimdi, neden hem ona hem de yanınızdaki bayana biraz nezaket ve saygı göstermiyorsunuz?"

Bunun adamın hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Tam da beklediği gibi Marki'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Alexander belli ki bu azarlamayla onun gururunu incitmişti. Kimsenin bu adam için ayağa kalkmasını beklemiyordu. Dahası, yanında durup şaşkın şaşkın bakan kadının önünde kimsenin onunla karşılaşmasını de beklemiyordu.

"Bu sizi ilgilendirmez," diye hırladı Markiz, sesinden zehir damlıyordu. "İşlerimi uygun gördüğüm şekilde halledeceğim ve sizden karışmamanızı rica ediyorum."

Alexander'ın çenesi sıkıştı, sabrı tükeniyordu. Söz konusu hanımefendi gözlerini ondan ayırmıyordu. Bu, markizin inatçı kibrine katlanmak için ona daha da fazla güç verdi. "Tüm balo salonunun duyabileceği kadar yüksek sesle bağırırsanız, bu beni ilgilendirir. Boş boş durup başkalarına zorbalık etmeni izlemeyeceğim. Marki olabilirsiniz ama bu size bir zorba gibi davranma hakkı vermez."

Marki'nin gözleri inanmazlıkla kısıldı, öfkesi taşıtı ama haddini biliyordu. "Sizin iki katınız yaşında olduğumu hatırlatmama gerek var mı? Bana böyle saygısızca davranmak size yakışmaz."

"Benim iki katım yaşında olabilirsin ama görünüşe göre başkalarına saygı ve nezaketle nasıl davranılacağını öğrenememişsin," diye karşılık verdi Alexander, sesi kontrollü bir öfkeyle karıştı.

Marki'nin yüzü öfkeyle buruştu ama İskender'in kararlılığı karşısında bir an için şaşırılmış görünüyordu. O

yumruklarını sıktı. Alexander bir an için ona vurabileceğini düşündü, bu yüzden ilk yumruğa karşılık vermek yerine kaçınma yolunu seçerek eğilmeye ya da yana atlamaya hazırdı. Ama ikincisine karşılık vermeye fazlasıyla istekliydi.

Bu kargaşa diğer konukların da dikkatini çekmiş ve oda huzursuz bir sessizliğe bürünmüştü.

"Bu işin bittiğini sanmayın." Marki'nin burun delikleri hayal kırıklığıyla alevlendi. "Lord Ashfordshire'ı bulacağım ve ona hizmetkârlarının beceriksizliği hakkında her şeyi anlatacağım."

"Bunu yapmakta özgürsünüz." Alexander başını salladı.

Marki başka bir şey söylemek ister gibiydi ama son anda fikrini değiştirdi. Arkasında gergin bir atmosfer bırakarak hışımla çekip gitti. Konuklar birbirlerine gergin bakışlar fırlattı ve fısıltılar balo salonuna yayıldı. Alexander yılmadı, öfkesi hâlâ yüzeyin altında kaynıyordu.

Kadına dönüp onunla ilk kez konuşmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kalbi çılgınca çarpıyordu. Bu korkunç olaydan sonra bunu nasıl yapabilirdi ki?

O anda onun artık orada olmadığını fark etti. Gözleri balo salonunu aradı ama onu göremedi - ta ki balkon kapısının arkasında kaybolduğunu fark edene kadar. Onu öylece bırakmak kolay olurdu. Ne de olsa onunla gelen her kimse şimdi yanında olmalıydı. Ama garip bir şekilde, ona teselli veren kişi olmak istedi. Hiç düşünmeden onu balkona kadar takip etti.

"Affedersiniz," dedi, kızın sırtı hâlâ kendisine dönükken ona doğru yürürken.

Adamın sesini duyunca irkildi, ona döndü ve ürkmüş görünüyordu. Belki de onun marki olduğunu düşünmüştü. Ama kim olduğunu görünce gözleri sakinleşir gibi oldu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece iyi olup olmadığınızı görmek istedim," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek. Kızın adını bile bilmiyordu ama yine de onu korumak, markiz gibilerden uzak tutmak için garip bir arzu duyuyordu.

"Ben... Ben iyi olacağım," dedi, sesi biraz titriyordu. "Müdahale etmek zorunda

kaldığın için üzgünüm." "Bu yanlış," dedi basitçe, biraz garip hissederek.

Garip bir şekilde, verdiği cevap onu gülümsetti. "Her zaman doğru olanı mı

savunursun?" Daha da tuhafı, o da gülümsedi. "Denerim."

"Parlak zırhlı bir şövalye mi?" diye sordu, sesi eğleniyor gibiydi ama adam bunun onun kendini koruma yöntemi olduğunu hemen anladı.

"Bir dük," diye düzeltti onu. "Tam olarak Ravenswood Dükü."

"Leydi Emily," dedi ona adını söyleyerek. "Babam Ashfordshire Kontu."

"Ah." Başını salladı. Adamı tanıyordu ama şahsen tanımıyordu.

Sonra bir şey hatırlar gibi oldu ve tekrar ondan uzaklaşarak ışıktandırılmış bahçeye bakan balkonun parmaklıklarına yaslandı. O kadar narin, o kadar küçük görünüyordu ki, kollarını ona dolamak ve onu kimsenin karşısındaki adam gibi konuşamayacağı güvenli bir yere götürmek istedi. Bu beklenmedik düşüncelerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama her nereden geliyorsa, akıp gidiyorlardı.

"Olanlardan sonra mutlaka yayılacak dedikodular için endişelenmekten kendimi alamıyorum," diye itiraf ederek tüm kırılganlığını ortaya koydu.

"Bunun kolay bir şey olmadığını biliyorum, ancak *tonun* dedikodusunun duygularınızı belirlemesine izin vermemelisiniz," dedi kararlı ve sakinleştirici bir sesle. "Bu tür olaylar herkesin başına gelebilir ve sizi bu yüzden yargılayanlar -ki bunda en ufak bir suçu olmayan sizsiniz- sadece kendi cehaletlerini gösteriyorlar."

Bu kez ona döndü, gözleri hâlâ sıkıntılıydı. "Ama konuşacaklar... *benim hakkımda. Onun* hakkında değil."

Omuz silkti, zaten böyle bir şey yaşamış ve bu dersi zor yoldan öğrenmişti. "İnsanlar her zaman konuşacak bir şeyler bulur. Boş dedikodu *tonların* karakter özelliğidir. Bunu biliyor olmalısınız."

Kanadı kırık küçük bir kuş gibiydi ve onu iyileştirmek, ona yeniden uçmayı öğretmek istiyordu. "Her

şey benim suçummuş gibi gösterecekler," dedi bu kez gözyaşlarının eşliğinde.

Elini cebine attı ve bir mendil çıkarıp ona uzattı. Kız ona baktı, parmakları mendile uzandı, çok hafifçe mendile sürtündü ama bu, içinde hâlâ var olduğunu bile bilmediği bir özlemi uyandırmaya yetti. İçine dolan ani farkındalık dalgası onu şaşkına çevirdi. Kalbi göğsünde çarpmaya başladı ve soğukkanlılığını korumak için mücadele etti.

Ne yaptığı ya da neden yaptığı hakkında hiçbir fikri olmayan adam, kadının mendille lekeyi silmeye

çalışmasını izledi. "Alabilir miyim?" diye sordu, sanki bir şey ya da daha iyisi başka biri bedenini ele

geçirmiş gibi hissederek.

Elinden mendili aldı ve kolundaki lekeyi silmesine yardım etmeye çalıştı. Dokunuşu nazikti ama vücudunun onun varlığına, yakınlığına nasıl tepki verdiğini fark etmekten kendini alamadı. Biliyordu, çünkü onun varlığı ve yakınlığı kendisi üzerinde de aynı etkiyi yaratıyordu. İçinden bir ürperti geçti ve o anda duyguları şiddetli bir fırtınaya dönüştü.

Amelia'nın ölümünden sonra kimseyle böyle bir bağ hissetmeyi beklemiyordu. Kendini kapatmış, bir daha asla sevmeyeceğine kendini inandırmıştı. Ama şimdi, her ne kadar bu düşünceleri kovmaya çalışsa da, ısrarla devam ediyorlardı. O anın yoğunluğu çok fazlaydı.

"Ben... Ben özür dilerim," diye kekeledi, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışarak. "Bunu yapmamalıydım."

Kadının özüne karşılık bir şey söylemesine fırsat vermeden kapısını dönüp hızla içeri girdi, hâlâ bu beklenmedik karşılaşmayı anlamlandırmaya çalışıyordu. Suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyordu ve bu duygunun, bir şey olana kadar içini

kemirmeye devam edeceğini biliyordu.

hiçbir şey kalmadı.

Bölüm 6

Ateşin çitirtisi odayı sıcaklık ve rahatlıkla dolduruyordu ama Alexander ateşin dans eden alevlerinde teselli bulamıyordu. Bunun yerine suçluluk duygusu ve kargaşa onu tüketmiş, iki kadının görüntüleri zihninde yer değiştirmişti. Viskisinden bir yudum aldı, dilini ağzının çatısına vurdu ama yumuşak sıvı içindeki fırtınayı dindirmek için çok az şey yaptı.

Zihni Emily'yle paylaştığı anları, onun dokunuşunun omurgasını nasıl titrettiğini ve kahkahasının dudaklarına nasıl bir gülümseme getirdiğini tekrarlayıp duruyordu. Yürüdüğü yol tehlikeli bir yoldu, ne pahasına olursa olsun kaçınması gerektiğini biliyordu.

Ama ne kadar onu düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışsa da, görüntüsü zihnine kazınmaya devam etti. Ona karşı hissettiği çekimden, onun içinde uzun süredir uykuda olduğunu düşündüğü bir şeyi uyandırma şeklinden kaçamıyordu.

Kendini korkunç derecede suçlu hissediyordu, sanki ağza alınmayacak bir şey yapmış gibi. Bir bakıma, yapmıştı. Başka bir kadınla, Amelia olmayan bir kadınla, her zaman kalbinde tutmaya söz verdiği bir kadınla birlikte olma düşüncesini aklından geçirmişti. Ona ettiği yeminlere, onu sevmeye ve ona sarılma sözlerine tamamen ihanet etmiş gibi hissetti.

Ölüm bizi ayırana kadar.

Hayır. Onu sonsuza dek seveceğine söz vermişti. Ölüm duygularına hükmedemiyordu ama yine de burada, zihnini temizlemeye, bu kargaşanın ortasında bir nebze huzur bulmaya çalışıyordu.

Ama gözlerini her kapadığında zihni ona ihanet ediyordu. Ona sevgili, rahmetli karısının görüntüsünü değil, daha ziyade yeni tanıştığı kadını, onun nazik yüzünü, hayatla parıldayan gözlerini, sesini ve teninin şefkatli dokunuşunu gösteriyordu. Dehşet içinde, kararlılığının sarsıldığını hissetti.

Güçlü olması, ona karşı hissettiği çekime direnmesi gerekiyordu. Arzularına boyun eğmeyi göze alamazdı, hele ki bu geçmişine ve kaybettiği aşkına ihanet etmek anlamına geliyorsa. Alexander ağır bir iç çekişle kadehini bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak gözlerini ateşin derinliklerine dikti. Kendini Emily'den uzaklaştırmanın bir yolunu bulması, aralarındaki bağın büyümesine izin verirlerse ikisini de mutlaka çekecekleri acıdan koruması gerekiyordu.

Saatin geç olduğunu işaret eden çan sesi duyulurken, Alexander çalışma odasının kapısının hafifçe vurulduğunu duydu.

"Evet?" diye seslendi, arayanın Helen ya da Rose olup olmadığını merak ediyordu, çünkü Sezon boyunca onunla kalmaya karar vermişlerdi.

Çok şaşırmıştı ama ikisi de değildi. "Majesteleri," dedi Bay Stirling elinde gümüş bir tepsiyle kapıdan içeri bakarak, "sinirlerinizi yatıştırmak için bir şeye ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Alexander ilk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece sadık uşağının, içinde dumanı tüten bir fincan süt ve en sevdiği bisküvilerden oluşan bir tabak bulunan tepsiyi getirmesini izledi. Tepsiyi Alexander'ın maun yazı masasının üzerine koydu ve bir adım geri çekildi.

"Nereden bildin Stirling?" diye merak etti, gördüğü manzara karşısında eğlenmişti.

Bay Stirling kibarca, "Kapının altından gelen ışığı görebiliyordum, Majesteleri," dedi. "Balodan yeni döndüğünüzü bildiğim için çalıştığınızdan şüphelendim, bu da sizi ayakta tutan bir şey olduğu anlamına geliyordu. Ve genellikle, bizi sadece bela ayakta tutar.

gece geç saatlere kadar. Mutluluk bizi uyutur."

Alexander kabul etmek zorunda kaldı. "Sen her zaman her şeyi bilirsin, Stirling."

"Bazı insanlar bakarlar ama görmezler, Majesteleri. Şanslıyım ki, ruhu şad olsun sevgili annem bana gerçekten nasıl göreceğimi öğretti."

"Annen bilge bir kadın olmalıydı," diye cevap verdi Alexander, trajik bir şekilde doğum sırasında ölen kendi annesini tanımamış olmanın o eski tanıdık acısını hissederek.

Ama en kötüsü bu değildi. Daha da kötüsü, onu bu dünyada gerçekten isteyen tek kişi onu karşılamak için orada değilken, onu zerre kadar umursamıyor gibi görünen soğuk ve ilgisiz bir babanın gözetiminde yalnız bırakılmış olmasıydı. Alexander her zaman kalbinde bir boşluk hissetmişti, bir annenin sevgisiyle doldurulması gereken bir boşluk. Bu her zaman olduğu gibi kalacak bir boşluktu ve sonunda bunu kabullenmişti.

Evinde sadece bir hizmetçi değil, aynı zamanda bir vasi rolünü de üstlenen hizmetkârları olduğu için yeterince şanslıydı. Örneğin Bay Stirling onun için her zaman bir baba figürü gibi olmuştu, tabii Alexander'ın amcasının yanında.

Sadık ve güvenilir olduğunu kanıtlamıştı ve Stirling'in sakın ve iyi düşünülmüş tavsiyelerinin Alexander için çok değerli olduğu birçok kez kanıtlanmıştı. Onda bir uşaktan çok daha fazlasını, aynı zamanda bir dost ve sırdaş bulmuştu.

Bu kişilerden bir diğeri de aşçı Bayan Willoughby'ydi. Yedi yaşında ve yetmişinde artık zar zor yumurta kızartabiliyordu ama Alexander onun şatodaki işine son vermektense kendi parmaklarından birini kesmeyi tercih ederdi.

Bunun yerine yeni bir aşçı işe almış, Bayan Willoughby de bu genç ve yeni ellere yemek tarifi hazırlamış ve eğitimlik yapmıştı. Sonuç, örneğin, Alexander'ın Bayan Willoughby'nin yardımı olmadan kimsenin yapamayacağını bildiği bu bisküvilerdi.

Bu, Alexander'ın Emily'nin elbisesine şarap döken o zavallı adamı savunmakta bu kadar kararlı olmasının nedenlerinden yalnızca biriydi. Marki'nin hizmetçiyi nasıl azarladığını hatırlamak bile Alexander'ın kanını kaynatıyordu. Böyle bir adaletsizliğin gerçekleşmesine seyirci kalamazdı. Onun gözetiminde olmazdı.

Ama şimdi her şey birbirini kovalıyor gibiydi ve o zavallı adamı kurtardığı için Alexander kendi kuyusunu kazmıştı ve şimdi içinde kıvranıyor, bir çıkış yolu göremiyordu.

"Çok bilge bir kadındı." Bay Stirling başını sallayarak onu şimdiki ana geri getirdi. "Ayrıca ılık süt ve bisküvinin yatıştırıcı gücünü de bilirdi."

Alexander sırtıttı. "Demek o eski bilgelik buradan geliyor."

"Gerçekten de, Majesteleri." Bay Stirling ciddi bir şekilde konuştu, ancak bu konuşmadan en az Alexander kadar keyif aldığı belliydi. "İstedığınız başka bir şey var mı?"

Alexander başını salladı. "Hayır, teşekkürler Stirling. Şimdilik hepsi bu kadar. Bundan sonrasını ben hallederim." Başardığını umuyordu.

İçindeki duygu kasırgasına aldırmadan sakın görünmeye çalışıyordu.

"Pekâlâ, Majesteleri." Bay Stirling bir kez eğildi. "İhtiyacınız olursa kalkacağım."

"Gerek yok, iyi adamım." Alexander gülümsedi. "Sabah en azından birimizin iyi bir gece uykusu çektiğini bilmek beni mutlu edecek."

Bay Stirling her zamanki gibi sessizce başını salladı ve sonra sessizce odadan çıktı. Alexander bir kez daha yalnız kalınca derin bir iç çekti ve bir fincan süt aldı. Ilık sıvı boğazından aşağı kayarken yatıştırıcı bir his veriyor, kalbindeki kargaşanın ortasında küçük bir rahatlama sağlıyordu.

Bisküvilerden birine uzandı ve şöminenin titreyen alevlerine bakarken dalgınca kemirmeye başladı. Bay Stirling iyi niyetliydi, endişelerini hafifletmeye çalışıyordu ama sorunları bir fincan süt ve bisküvinin onarabileceğinden çok daha derindi.

Orada otururken, duygularının kendisini tüketmesine izin veremeyeceğini kendine hatırlattı. Sezon daha yeni başlamıştı ve bir düğün olarak yerine getirmesi gereken sorumlulukları vardı. Kişisel duygularının araya girmesine izin veremezdi. Helen ve Rose ona güveniyordu. Şu anda en çok onlar önemliydi. Kendi düşünceleri ve şüpheleri daha az önemliydi.

Yenilenmiş bir kararlılıkla fincanı ve tabağı bir kenara bıraktı ve gece için emekli olmaya hazırlandı. İç çatışmasını bir gecede çözemezdi ama bütün gece uyanık kalmasına da izin veremezdi.

Ayağa kalkarken titreyen alevlere baktı, ateşin belirsizliklerini ve korkularını yok etmesine yardımcı olmasını umuyordu. Kendini Emily'den uzaklaştırmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Belki de en kolay yol ondan uzak durmaktı.

Gerçi bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Sezon tüm hızıyla devam ediyordu ve Rose'un evlilik şansı yüksek bir hanımefendi olması, Rose'un davet edileceği her baloya katılacağı anlamına geliyordu. Birbirlerine tekrar rastlamaları kaçınılmazdı. Bu yüzden ondan kaçmayı ummak aptalca bir stratejiydi. Başka bir şey bulması gerekiyordu.

Sabah olduğunda ne yapacağını biliyor olacaksın, diye düşündü kendi kendine.

Şu anda her şeyin, balodaki olayların, biraz fazla yakınına gelen viskinin, süt ve bisküvilerin yatıştırıcı etkisinin etkisi altındaydı. Evet. Biraz dinlenmeye çalışacaktı ve sabah her şey çok daha net olacaktı. Şafak vakti, kalbinin çalkantılı sularında gezinmek için gereken bilgeliği bulmasını sağlayacaktı.

Az önce açtığı Pandora'nın kutusunun büyüklüğü hakkında hiçbir fikri olmadan uykuya daldığı düşünceler bunlardı.

Bölüm 7

Emily'nin parmakları piyanonun tuşları üzerinde zahmetsizce kayıyordu, ama müzik onun hızla akan düşüncelerinden uzak ve kopuktu. En sevdiği şarkıyı çalmaya çalıştı ama zihni onu tanımayı reddetti ve bunun yerine, dehşet içinde, notalar tanınmaz seslerden oluşan bir karmakarışıklığa dönüşüyor gibiydi.

Ancak, şezlongda tığ işi yapan annesine ya da şövalesinin önünde durmuş manzara resmi yapan Sarah'ya baktığında, müzikte bir sorun bulmuş gibi görünmüyorlardı. Her şey Emily'nin zihnindeydi ve bu zihin sadece Ravenswood Dükü'ne odaklanmıştı.

Sanki bu adam düşüncelerine kazınmış, yüz hatları canlı bir şekilde zihnine kazınmıştı. Yoğun bakışları, dudaklarının eğlenen bir yarı gülümsemeye dönüşmesi ve ona mendili uzatırken elinin onunkine dokunması, hepsi kafasında sürekli bir döngü halinde oynuyordu ve hiçbir durma belirtisi göstermiyordu.

Emily anıları bir kenara itmeye, önündeki müziğe odaklanmaya çalıştı ama bu nafîle bir çabaydı. Onu her düşündüğünde kalbi çırpınıyor ve kendini başka bir karşılaşma, ona yakın olmak için başka bir şans için özlem duyarken buluyordu.

İçten içe kendini azarladı, kendi aptallığına kızdı. Dükü çok az tanıyordu ama yine de içinde daha önce hiç hissetmediği duyguları uyandırmayı başarmıştı. Sanki dük ona bir büyü yapmıştı ve dükün büyüünden kurtulmaya gücü yetmiyordu.

Emily'nin annesi, "Bu gizemli gülümsemeyle oldukça iyi bir ruh hali içinde görünüyorsun," dedi.

Bunu duyan Emily yanlış notayı çaldı, parmakları gerildi. Bakışlarını kaldırdığında hem annesinin hem de Sarah'nın ona garip bir şekilde baktığını gördü.

"Benim gizemli bir gülümsemem yok," dedi Emily savunmacı bir tavırla, annesinin kaşları şaşkınlıkla

kalkmıştı. "Seni kastetmedim canım," diye açıkladı annesi. "Kız kardeşini kastettim."

"Ah," dedi Emily, sanki onu bu utançtan kurtarmak için açılıp onu canlı canlı yutacakmış gibi piyanoforta bakarak. Ama tekrar başını kaldırdığında, dikkatlerin artık kendi üzerinde olmadığını fark etti. Yüzünde hala o gizemli gülümseme olan Sarah'nın üzerindeydi.

Sarah biraz kızarak, "Dün gece çok güzel vakit geçirdim, hepsi bu," diye cevap verdi.

Annesi eğlenerek, "Peki bu güzel zamanın birkaç kez dans ettiğin genç beyefendiyle bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Emily adamı hatırladı. Sarah'nın onunla dans ederken ne kadar ışıltılı olduğunu da hatırlıyordu ve ona vurulduğu her halinden belliydi. Emily kız kardeşinin varlığından hoşlandığı, hakkında daha fazla şey öğrenebileceği ve hatta belki de daha derinden aşık olabileceği birini bulmuş olmasından memnundu. En azından içlerinden birine bu ayrıcalık tanınmıştı.

"Baban Marki ve diğer beyefendilerle konuşmakla meşguldü," diye devam etti anneleri. "Ama eminim ki bu genç adamla birkaç kelime konuşmak ve onun gerçekte nasıl biri olduğunu görmek isterdi."

Emily onun babalarının gözünde değerli olacağından şüpheliydi. Şöyle ki, söz konusu genç adamın hiçbir unvanı yoktu ve babalarına göre bu, birini istenmeyen bir koca yapıyordu. Bir unvan, kişinin zaten sahip olduğu bir unvandan daha yüksek bir unvan için çabalaması gereken bir şeydi.

Sarah ellerini göğsüne bastırarak, "Çok yakışıklı," diye haykırdı, öyle ki neredeyse fırçasıyla elbisesini kirletecekti. Anneleri işaret edene kadar bunu fark etmemişti bile. "Ah, ne kadar aptalım." Sarah kıkırdadı. "Bir an için kendi düşüncelerimin içinde kayboldum."

Emily gülümsemekten kendini alamadı, hatta kız kardeşinin duygularını biraz da kıskandı. O da aynı şeyleri umut etmişti; ayaklarını yerden kesecek biriyle tanışmayı, fırtınalı bir aşk yaşamayı ve sonunda evlenip sonsuza dek mutlu bir hayat sürmeyi.

Tam da aynı düşünceler aklından geçerken kapı birden açıldı ve üç hanım da dikkatlerini içeri giren adama çevirdi.

"Baba!" Sarah gülümsedi. "Tam zamanında geldin, biz de tam-"

"Şimdi olmaz, Sarah," diye sözünü kesti ve elini havaya kaldırarak salonun ortasına doğru ilerledi. "Herkesle ama özellikle Emily ile paylaşmam gereken bazı önemli haberlerim var."

"Benimle mi?" Emily nefesini tutarak sordu.

Bunun dün geceyle bir ilgisi olmalı, diye düşündü. Markizin yaptıklarıyla ilgili korkunç dedikodular olmalıydı ve birden bu düşünce içinde küçük bir umut ışığı yaktı. Belki babası da herkes gibi markizin gerçekte nasıl biri olduğunu görürse, *kızını* ona vermeyi yeniden düşünebilirdi... yani kızının elini.

Umut onu heyecanlandırıp varlığının her köşesini iyimserlikle doldururken Emily gülümseme isteğine direndi. Alexander'ı düşünmekten, belki de bir başka balo sırasında yollarının tekrar kesiştiğini hayal etmekten kendini alamadı.

Bu kez, babası yaşında bir adamla dans etmeye zorlanmayacaktı. Bunun yerine, onunla dans etmekte özgür olacaktı ve dans ederken konuşacaklar, birbirlerini daha iyi tanıyacaktı. Bunu düşünmek bile kalbinin heyecanla çarpmasına neden oluyordu.

Bu düşüncelerin aptalca ve kullanışsız olması önemli değildi. Alexander'ı sadece bir kez görmüş olması da önemli değildi. Önemli olan, Marki herkesin önünde gerçek yüzünü gösterecek kadar dikkatsiz olduğu için özgür kalabilecek olmasıydı. Babası böyle biriyle evlenmesine kesinlikle izin vermezdi... değil mi?

Aslında hayallere o kadar dalmıştı ki babasının bunca zamandır konuştuğunu bile fark etmemişti. "Emily?" diye sertçe

seslendi ona. "Beni dinliyor musun ki?"

"Üzgün müsün?" diye sordu özür dileyerek. "Öyleyim baba. Tabii ki özür dilerim. Ben sadece... Söylediklerinizi düşünüyordum."

"Evet, dediğim gibi," diye devam etti, bu kez gerçekten kendisini dinlediğinden emin olmak istercesine boğazını temizleyerek. "Marki ile evlenmen için onayımı verdim ve o da beni bilgilendirdi."

Emily daha bir şey söyleyemeden Sarah ağzından kaçırarak babalarının sözünü kesti. "Elbette baba, bunu kastetmiş olamazsın!" Sarah'nın gözleri de tıpkı Emily'ninkiler gibi inançsızlıkla açılmıştı. "Neden, o Emily'nin babası olacak kadar yaşlı!"

Emily ayaklarının altındaki zeminin dönüp durduğunu hissetti. Ellerini piyanofortun üzerine bıraktı ve sanki enstrümanın kendisi bu çirkin eşleşmeyi protesto ediyormuş gibi piyanodan yüksek bir ses yankılandı. Ama en çok protesto etmesi gereken kişi konuşamıyordu. Emily sanki biri dilini koparmış ve onu sesini çıkaramaz halde bırakmış gibi hissediyordu.

Babaları Sarah'ya döndü. "Bu hafife alınacak bir mesele değil, Sarah. Markiz saygın bir adam, unvanı ve serveti var."

Emily sessizce alay etti. Tabii ki babasının en çok değer vereceği şey buydu, onun iki katı yaşında olduğu gerçeğine ise hiç değinilmeyecekti.

"Bu da Emily'ye güvenlik ve rahat bir yaşam sağlayacağı anlamına geliyor," diye ekledi ama Emily bunun kendisi için olduğu kadar onun için de bir eşleşme olduğunu biliyordu. Dük ile olan bağlantıları, içinde bulundukları mali sıkıntıdan kurtulmalarına yardımcı olacak ve adları yeniden temize çıkacaktı.

"Ama baba, evlilik sevgi ve mutlulukla ilgili olmalı, sadece güvenlik ve rahatlıkla değil." Sarah itiraz etmeden duramıyordu ve Emily sadece başını sallayabildi. Babalarının, Sarah'nın hiçbir unvanı ve küçük bir serveti olmayan genç bir adama olan aşkını öğrenmesinin hemen ardından böyle bir konuşma geçeceğinden emindi.

Emily kendi itirazlarını dile getirecek kelimeleri bulamıyordu. Zihni çelişkili duygulardan oluşan bir kasırgaydı; korku, kafa karışıklığı ve daha fazlasına duyduğu derin bir özlem duygusu. Marki ile evlenmek istediği şey değildi ama babasının isteklerine karşı gelmek de onaylanmama ve hayal kırıklığı ile karşılaşacaktı.

"Sen ve kız kardeşin dünyanın gerçekte neyle ilgili olduğunu bilmek için çok gençsiniz," diye devam etti babaları, ikisine de küçümseyici bir el sallayarak. "İşte bu yüzden ebeveynler çocuklarının kaderine karar vermek için buradalar, çünkü en iyisini biz biliriz. Markiz yarın acil bir iş için Londra'dan ayrılacak. Bu da resmi nişanın o dönene kadar ilan edilmeyeceği anlamına geliyor."

Emily'nin kalbi bu haberle daha da kötüleşti. Sanki bir kafese hapsedilmiş, istemediği bir geleceğe zorlanıyormuş gibi hissetti. Konuşabilmeyi, babasına bunu yapamayacağını söyleyebilmeyi diledi ama kelimeler boğazında düğümlendi kaldı.

Emily'nin aklı Ravenswood Dükü'ne geri döndü. Balkondaki kısa karşılaşmalarının anısı hâlâ düşüncelerindeydi ve bir mantık evliliğinden daha fazlasını dilemekten kendini alamıyordu.

Her zaman aşkı bulmayı, görev ve sosyal statüye değil, sevgi ve tutkuya dayalı bir evliliği hayal etmişti. Ama hayalleri elinden kayıp gidiyor gibiydi, yerini ailesinin maddi sıkıntıları ve babasının onun güvenlik için evlenmesini istemesi gibi gerçekler almıştı.

O anda birinin elinin omzuna dokunması onu şimdiki ana getirdi. Babasınıninkiyle kilitlemek için bakışlarını kaldırdı.

"Şimdi anlamadığını biliyorum, ama sonra anlayacaksın," dedi bir şekilde özür dileyerek, ama onun kararını verdiğini biliyordu. Onun omzunu nazikçe sıktı ve kapıyı arkasından kapatarak salondan çıktı.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Emily piyanoyu çalmıyordu. Sarah resim yapmıyordu. Her zaman olduğu gibi kocasının kararlarına sessiz bir tanık olmaktan başka bir şey yapmayan anneleri artık dantel örmüyordu. Sonra ayağa kalktı ve Emily'ye doğru yürüdü, bankta yanına oturdu. Kolunu Emily'ye doladı ve onu kendine çekti.

"Lütfen babanızın sizin için sadece iyi niyetli olduğunu unutmayın kızlar," dedi şefkatle. "Yanında hiçbir şey istemeyeceğiniz erkeklerle evlendiğinizi görmek istiyor."

"Aşktan başka bir şey yok." Emily bunu söylemeden önce dilini ısıramadı.

Şaşırtıcı bir şekilde annesi alınmamıştı. Garip bir anlayışla başını salladı. "Biliyor musun, babam, nur içinde yatsın, bana senin baban Patrick'le evleneceğimi söylediğinde aklını kaçırdığını düşünmüştüm."

Emily dikkatle dinledi. Ama gerçek şu ki, anne ve babası arasındaki yaş farkı, onunla Markiz arasındaki kadar büyük değildi. Aralarında koca bir kuşak farkı varken, Emily'nin anne babasıyla aralarındaki fark sadece on yıldı.

Bu fark, adamın gençlik yıllarını yaşadığı ve yuva kurmaya hazır olduğu anlamına geliyordu. Aklının başına geldiği, bir aile kurmaya karar verdiği anlamına geliyordu. Marki'nin uzun zaman önce bir ailesi olmalıydı. Artık baba değil, dede olacaktı.

Baba.

Bu aşağılık adamdan çocuk sahibi olma düşüncesi Emily'nin tüylerini diken diken etti. *Hayır. Hayır. Hayır.* Çok şey bilmiyordu ama bir şeyi biliyordu. O anda, kalbinin sesini dinleyeceğine ve bu evliliğin gerçekleşmemesi için elinden geleni yapacağına dair kendine sessiz bir söz verdi.

Kolay olmayacaktı ve yol boyunca sayısız zorlukla karşılaşacaktı ama denemek zorundaydı. Aksi takdirde kendini asla affetmeyecekti. Ama şimdilik Marki hakkında yeterince konuşmuştu.

"Babamın iyi niyetli olduğunu biliyorum," dedi Emily, bunun bir yalan olmadığına şükrederek. Bir yanı gerçekten de iyi niyetliydi. Hem onun hem de Sarah'nın unvan sahibi varlıklı beylerle evlendiğini görmek istiyordu, böylece bu gerçekle ve kızlarına bakıldığı bilgisiyle övünebilecekti.

Sadece Emily ve Sarah sevgiye maddi varlıklardan, unvanlardan daha fazla değer veriyorlardı. Bu, babalarının eninde sonunda öğrenmek zorunda kalacağı bir gerçektir. Ama bunun için hâlâ biraz zaman vardı.

"Bahçeye çıkıp biraz çay içmeye ne dersin?" Emily, bu bunaltıcı evden çıkıp doğayla ve çiçeklerle çevrelenme ihtiyacı duyarak öneride bulundu.

"Ne harika bir fikir." Sarah gülümsedi ve anneleri de aynı fikirdeydi.

Orada, çiçek açmış bahçelerinin rengarenk ihtişamı içinde Emily, birkaç saatliğine de olsa sessiz bir sığınak bulmayı başarmıştı. Kaderin karşısına ne çıkaracağını merak ediyordu ama kendi kendine, sahip olduğu şey için savaşacağına yemin etti.

Bölüm 8

Alexander kahvaltı için Helen ve Rose'a katılmak üzere aşağıya indiğinde, onların kendisine nasıl baktıklarını fark etmeden edemedi. Karşılına otururken "Günaydın," diye selam verdi.

Kahvaltı masası her zamanki gibi sayısız lezzetle süslenmiş olsa da Alexander pek aç değildi. Özellikle de önceki geceden sonra. Yine de sıcak, lapa lapa çöreklerin ve tereyağlı keklerin kokusunun onu cezbedtiğini itiraf etmek zorundaydı.

Masanın etrafına dizilmiş gümüş tepsilerin her birinde reçel, konserve ve bal çeşitleri bulunuyordu. Balın zengin altın tonları, reçellerin koyu kırmızılıyla tam bir tezat oluşturuyor ve görsel olarak çekici bir tablo yaratıyordu.

Hamur işlerinin yanında dilimlenmiş meyve çeşitleriyle dolu narin porselen tabaklar vardı. Sulu portakallar, etli meyveler ve gevrek elmalar canlı ve renkli bir görüntü oluştururken, diğer türlü hoşgörülü kahvaltı serisine ferahlatıcı bir dokunuş kattı.

Reçelli çörekleri tercih etti ve bir hizmetçi ona sıcak çay doldurmak için koştu. Tüm bunlar sessizlik içinde yapılmıştı, ancak Alexander hayatında, havada asılı kalan söylenmemiş bir soru olduğunda bunu anlayacak kadar kadın tanımıştı. Bunun Marki'nin patlamasıyla ilgili olacağını düşünmüştü ama cevap vermeye hazırды.

Ekmeğine yağ sürmeyi bırakıp başını kaldırdı ve Helen'le göz göze geldi. Onu çok şaşırtan bir şekilde, Helen kahvaltısından gayet memnun görünüyor ve çayını yudumluyordu. Aslında belirsizlik içinde kalan Rose'du.

"Alexander?" sesi yankılandı, şefkatli ve zar zor duyuluyordu, birinden bir iyilik istediğini hissettiğinde hep böyle olurdu.

"Evet, Rose?" Dikkatini ona çevirdi.

Yemek salonunu böylesi bir gerginlikle dolduran soruyu sorma cesaretini toplamadan önce bir an kadar tereddüt etti.

"Şey... yarın Leydi Viola'nın ev sahipliğinde bir sanat sergisi var, katılmak istiyordum ve ben... acaba bana eşlik etme onurunu bahşeder misiniz?"

O kadar tatlı bir şekilde sordu ki neredeyse kalbi kırılacaktı. Çok nadiren bir şey isterdi ama bu çok fazlaydı. Sanat onun uzun zaman önce vazgeçtiği bir şeydi. Onun farklı bir versiyonuna aitti, artık olmadığı versiyonuna.

Boğazını temizledi, aceleyle tabağının etrafına baktı. Peçetesini kaptı ve kendine biraz zaman kazandırmak için ağzının kenarına batırdı. Rose peçeteyi tekrar yerine koyana kadar sabırla bekledi. Neyse ki aklına bir fikir gelmişti.

"Annen gidemez mi?" diye kibarca sordu.

"Hayır." Helen başını salladı. "Bir arkadaşım bileğini burktu ve onu görmeye gitmem gerekiyor. Beni yarın öğle saatlerinde bekliyor ve akşamın erken saatlerinden önce dönebileceğimi sanmıyorum."

"Anlıyorum." Alexander başını salladı. Bu onu bir çıkmazasoktu. Düpedüz reddetmek istemiyordu ama aynı zamanda gitmek de istemiyordu.

Rose'un kırılmaması ya da incinmemesi için vereceği yanıtı düşünmek için bir an durdu. Bu yapmak isteyeceği son şeydi. Ravenswood Dükü olarak programı genellikle sosyal yükümlülükler ve görevlerle doluydu, bu yüzden resmi programını kontrol etmeden önce herhangi bir taahhütte bulunmak yapmaya eğilimli olduğu bir şey değildi.

O zaman, özür dileyerek yarın için önceden planlanmış işleri olduğunu söylemesi yeterliydi ve Rose bunu anlayışla karşılayacaktı.

"Sana katılmayı çok isterim canım." Gülümsedi. "Yalnız önümüzdeki birkaç gün için planlarımın ne olduğunu bilmiyorum. Neden günlüğüme bakmama izin vermiyorsun, bu akşam daha sonra sana haber veririm."

Rose onaylayan bir baş hareketiyle gülümsedi. Kahvaltı devam ederken sohbet daha hafif konulara kaydı ve gerginlik biraz azaldı. Alexander Helen ve Rose'un arkadaşlığından keyif alıyor, onların varlığıyla teselli buluyordu. Yalnızlık bazen taşınması ağır bir yükü ve bu eski koridorlarda yankılanan başka birinin sesi hoş bir sestti.

Birkaç saat sonra Alexander kendini çalışma odasında, önünde açık günlüğü, cilalı maun yazı masasının üzerinde yatarken buldu. En kötü korkularının hepsini ortaya çıkarmıştı. Ertesi gün için kesinlikle hiçbir planı yoktu. Rose'un davetini reddedecek olursa, bir neden bulması gerekecekti. Başka bir deyişle, ona yalan söylemek zorunda kalacaktı. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Ayağa kalktı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atmaya başladı ki kapı çalındı.

"Evet?" diye seslendi. Kapı açıldığında Bay Stirling'in elinde bir yığın mektup olduğu görüldü.

Yaşlı uşak efendisinin yüzündeki acı dolu ifadeyi hemen fark etti. "Her şey yolunda mı, Majesteleri?" diye sordu, postayı yavaşça yazı masasının üzerine, hâlâ açık olan günlüğün yanına koydu. Hızlı bakışları göz gezdirdikten sonra tekrar İskender'inkilere kilitlendi.

"Amelia'nın ölümünden bu yana her şey yolunda mı Stirling?" Alexander derin bir nefes aldı, doktoru birkaç kez bunun stresine ve gerginliğine iyi geldiğini söylemiş olmasına rağmen bu hareketten hiçbir rahatlama hissetmedi. Alexander işe yaradığını göremiyordu.

"Öyle görünmesi gerektiğini biliyorum, Majesteleri." Bay Stirling bu tür tepkilere alışık olduğu için sakince konuştu. "Ancak her yeni gün yeni zorlukların yanı sıra yeni sevinçleri de beraberinde getirir. Bunu unutmamalısınız."

"Sanırım bu ikisinin bir arada olduğu bir şeyle karşı karşıyayım." Alexander dünyanın yükünün omuzlarında ağırlaştığını hissederek iç çekti.

"Hem bir meydan okuma hem de bir keyif mi?" Bay Stirling yankıladı.

"Gerçekten." Alexander yazı masasına doğru yürüdü ve oturdu. Bay Stirling'e olanları, Rose'un ondan ne istediğini ve onun cevabını anlatmaya başladı.

"Neden Leydi Rose'a eşlik etmek istemiyorsunuz?" Bay Stirling'in sesi gerçekten hayrete düşmüş gibi çıkıyordu.

Alexander, "Söz konusu olan şirket değil, mekân," diye açıkladı. "Sanat sergisi. Orada... sanat olacak."

Bu kez Bay Stirling kıkırdadı, bu nadiren olurdu ama her seferinde Alexander bunu memnuniyetle karşıladı. "Sanırım öyle olacak, Majesteleri. Sergi bunun için var. Ayrıca, eskiden siz de resim yapardınız ama sevgili Leydi Amelia'nın vefatından sonra tüm resimlerinizi tavan arasına kilitlememi istediniz."

"Ve onları orada tutmayı planlıyorum, teşekkür ederim," diye ekledi Alexander niyetinden daha sert bir şekilde, ama neyse ki Bay Stirling bu tür sözlerden asla alınmazdı.

"Peki ya sergi?" Bay Stirling sordu.

Alexander başını salladı. "Yapamam. Yapamam. Amelia'yı kaybettiğimde bir parçam öldü. Resim onun yanında götürdüğü parçaydı. Artık içimde yok. Ne arzum, ne isteğim, ne de ilhamım var. Hiçbir şey yok. Artık resimler sadece renkli beyaz tuvallerden ibaret, başka bir şey değil. Onsuz hiçbir şey aynı değil. Hiçbir şey aynı değil."

Bay Stirling yazı masasının etrafından dolaştı ve Alexander'ın omzuna nazik bir el koyarak belirsizlik anında destekleyici bir varlık sundu.

"Anlıyorum, Majesteleri. Sizi Leydi Amelia ile de gördüm, onsuz da gördüm. Ama belki de Leydi Rose ile sergiye katılmak iyileşme yolunda bir adım olabilir. Kesinlikle aynı olmayacaktır ama yeni bir neşe bulmanıza yardımcı olabilir. Ayrıca eminim ki Leydi Amelia, tabirimi mazur görürseniz, burada üzgün üzgün dolaşmanızı istemezdi."

Alexander başını hafifçe eğdi. "Helen ile konuştun mu?"

Bay Stirling'in gözleri büyüdü. "Her gün konuşuyoruz, Majesteleri. Neden?"

"Çünkü birkaç gün önce bana da aynı şeyi söyledi, bu yüzden sadece dışarı çıkmamı sağlamak için işbirliği yapıp yapmadığınızı merak ediyorum - ki bunun işe yaramayacağını da eklemeliyim," dedi Alexander ciddi bir şekilde, ama yüzünü asmamak için tüm bilinçli çabasını harcadı.

"Onunla bu konuyu konuşmadım ama evet... Düşesin bazı sağlam fikirleri var." Bay Stirling küçük bir gülümsemeyi bastırdı.

Alexander derin bir nefes aldı. "Haklısın, eski dostum. Amelia'nın kederden tükenmemi ve yeteneklerimi ihmal etmemi istemeyeceğini biliyorum. Beni resim yapmaya benim kendimi zorladığımdan daha fazla zorlayan oydu. Beni her zaman yaratıcılığımı kucaklamaya, en karanlık zamanlarda bile sanatta teselli ve ilham bulmaya teşvik etti."

Bay Stirling ciddiyetle, "Leydi Amelia genç yaşına göre bilge bir kadındı," dedi.

"Orada olduğun için teşekkür ederim Stirling," dedi Alexander minnetle. "Sözlerin benim için çok şey ifade ediyor. Her nasılsa her şeyi bir perspektife oturtmayı başarıyorsun. Sanırım sergiye katılmaktan zarar gelmez. Orada ne bulacağımdan emin değilim ama belki başkalarının sanatına bakarak kendime ait bazı şeyler keşfedebilirim."

"İşte ruh budur, Majesteleri." Bay Stirling bu kez gülümseydi, olayların gidişatından memnun olduğu belliydi. Gözleri yumuşadı

Onay. "Leydi Rose'un bu kararınızdan çok memnun olacağına eminim. Kim bilir, belki de resim yapmaktan hâlâ ne kadar hoşlandığınıza şaşıracaksınız."

"Her şey mümkün, sanırım." Alexander gülümsedi, kendini garip bir şekilde sevinçli hissediyordu. Nedense şimdi Rose'a ona eşlik edeceğini söylemek için sabırsızlanıyordu. İçinde bir korku vardı ama aynı zamanda, insanın kederinin ve duygularının kölesi olmamasının mümkün olduğunu fark etmekten de heyecan duyuyordu. Rose'un ona ihtiyacı vardı ve o da Rose'un hak ettiği amca olacaktı.

Bay Stirling hepsinin bu kadar olduğunun söylenmesi üzerine Alexander'ı yalnız bırakarak çıktı. Dikkatini tekrar masasının üzerindeki posta yığınınına verdi. Yenilenmiş bir kararlılık duygusuyla, günün ve serginin zorluklarıyla yüzleşmeye hazır bir şekilde mektupları ve belgeleri sıralamaya başladı. Fazla bir şey ummuyordu.

Bir şekilde, sihirli bir şekilde her şeyin yoluna gireceğine ve yeniden mutlu olacağına dair kendini kandırmıyordu.

Hayır. Aksine, ertesi günün ve serginin zor geçeceğini biliyordu. Kilit altında tuttuğu eski yaraları açabilirlerdi. Ama bu iyi bir şeydi. Bay Stirling'in de belirttiği gibi, iyileşmeye başlamanın zamanı gelmişti. Amelia onun yeniden resim yapmaya başlamasına aldırmazdı. Aslında bunun gerçekleştiğini görmekten memnun olacaktı.

Ama başka bir kadına gelince... kafasının içindeki hain bir ses ona bunu hatırlattı. Şu anda Emily hakkında düşünmeyi reddediyordu. Rose'a, Amelia'ya ve sergiye odaklanmaya çalıştı. Bu başa çıkmak için fazlasıyla yeterliydi.

Bölüm 9

Emily sanat sergisinin dikkatlerini dağıtmasını memnuniyetle karşıladı, ancak ailenin gerçek sanatçısı olduğu için daha çok Sarah'nın hatırına katılmayı kabul etmişti. Galeriye vardıklarında genç hanımları, sergilenen sanat eserlerinin üzerine yumuşak ve sıcak bir ışık saçan zengin duvar halıları ve avizelerle süslenmiş güzel salonlar karşıladı.

Köşeleri süsleyen özenli çiçek aranjmanları vardı ve Emily taze çiçeklerin kokusunun tadını çıkardı.

Duvarlara titizlikle asılan tabloların her biri farklı bir manzarayı tasvir ediyor, kırsalın güzelliğini sanatçının hayal gücünün fırçasına akmasından başka bir şey olmadan yakalıyordu.

Bir yaylı çalgılar dördlüsü tarafından çalınan yumuşak müzik, sessizliği hoş melodilerle doldurdu, sanatla ilgili iç gözlem ve sohbete izin verecek kadar sessizdi. Genel olarak, her bir parça sanat sergisinin bütününe bir araya getirerek misafirler için genel deneyimi zenginleştirdi.

Sarah aniden durdu ve Emily'yi de durma noktasına çekti. Yuvarlanan tepeler, yemyeşil çayırlar ve tüm tuval boyunca kıvrıla kıvrıla ilerleyen yumuşak bir dere ile sakin bir kır manzarasını tasvir eden bir tablonun önünde duruyorlardı.

"Oh, Emily, harika değil mi?" Sarah gözleri hayranlıkla dolu bir şekilde haykırdı. "Kesinlikle nefes kesici. Sanki bu tablonun içine girebilir ve o tarlalarda kaybolabilirmişim gibi hissediyorum."

Emily başıyla onayladı. Bakışları manzaraya hayat veren narin fırça darbelerine takılıp kaldığı için bu tabloyu da beğenmişti. Bu onun her zaman sorunuydu. Tekniğe odaklanır, böylece hayal gücü bir şekilde boğulmuş hisseder ve zihninde canlandırdığı şeyi tuvalde asla yaratamazdı.

Sonunda, Emily resim yapmanın onun uzmanlık alanı olmadığını fark etti. Ama yine de hem resmi hem de onu hayata geçiren tekniği takdir edebiliyordu.

"Gerçekten de," diye kabul etti. "Olağanüstü. Sanatçının detaylara karşı gerçekten keskin bir gözü, ışık ve gölge

konusunda da ustalığı var." Sarah umutla, "Keşke ben de bir gün o beceri düzeyine ulaşabilsem," dedi.

"Kesinlikle yapacağından eminim," diye Emily ona güvence verdi. "Sen zaten çok

iyisin." "Sen benim kız kardeşimsin," diye alay etti Sarah. "Bunu söylemek

zorundasın."

"Hayır, hayır," diye yanıtladı Emily. "Büyük kız kardeşin küçük kız kardeşe belirli şeyler söylemek zorunda olduğunu belirten bir yere imza attığımı hatırlamıyorum."

"Ama yapmak zorundasın, çünkü-"

"Oh, buna kesinlikle kefil olabilirim."

Arkalarından gelen birinin sesi onları böldü. Her iki kadın da aynı anda arkalarına döndüler ve şaşkınlık içinde bunun Sarah'nın gizli sevgi nesnesi olduğunu fark ettiler.

"Bay Wilcott!" Sarah o kadar yüksek sesle bağırdı ki yanlarındaki birkaç kadın şaşkınlıkla döndü. "Bunun için üzgünüm."

Kızardı. Henry gülümsedi. "Özür dilemene gerek yok. Kim böyle sevinçle karşılanmak istemez ki?"

Emily, Henry'nin de Sarah'dan en az onun kadar hoşlandığını söyleyebilirdi. Belki daha da fazla. Ve bu onu umutla dolduruyordu. En azından içlerinden biri hayalini kurduğu hayata sahip olacaktı. Bundan emin olacaktı.

"Aslında özür dilemesi gereken benim, çünkü konuşmanızı böldüm," diye devam etti. "Ama sadece size katıldığımı söylemek istedim. Benim de bir ağabeyim var ve bir şeyi doğru yapmadığım zaman bana söylemekten büyük keyif alıyor." Bunun üzerine üçü de kıkırdadı. Bunu kötü bir niyetle değil, onları eğlendirmek için söylediği belliydi. "Kendisini savunmak gerekirse, bana her zaman neyi yanlış yaptığımı ve bunu nasıl düzelteceğimi gösterir."

"Büyük kardeşler bir nimettir," dedi Sarah, Emily'ye bir bakış attıktan sonra sevgiyle Henry'ye bir kez daha baktı. Emily burada garip olanın kendisi olduğunu görebiliyordu ama hemen özür dileyerek bunu belli etmek istemedi. Yavaşça geride kalarak onlara konuşmaları için biraz mahremiyet sağladı.

"Öyleler," Henry bu konuda tüm kalbiyle hemfikirdi. "Siz ikiniz yeni mi geldiniz?" "Evet."

Sarah hızla başını salladı, her zerresi ona odaklanmıştı. "Evet, geldik."

Aşık olduğu o kadar belliydi ki Emily yine yüksek sesle kıkırdamak istedi. Ama bu hem Sarah'nın hem de Henry'nin kendilerini bilinçli hissetmelerine neden olabilirdi ve bu yapmak istediği son şeydi. İki masum kalbin birbirlerine böylesine zahmetsizce aşık olmalarını izlemek çok güzel bir manzaraydı.

"Sanırım henüz batı kanadına gitmediniz?" Henry kibarca sordu. "Orada size göstermek istediğim çok güzel bir tablo var."

Emily bu davetin Sarah için olduğunu anlayabiliyordu ama nezaket gereği ikisini de davet etmesi gerekiyordu. Yine de ikisini de çok mutlu edecek bir şeye engel olmaması gerektiğini biliyordu. Refakatçi olması gerektiği halde, çok fazla insan olduğunu ve yalnız kalmayacaklarını düşünerek onları bir süre yalnız bırakmak için iyi bir bahane buldu.

"Aslında önce burada kalıp diğer resimlere bakmak istiyordum." Emily gülümsedi. "Neden siz ikiniz önden gitmiyorsunuz, ben birazdan size yetişirim?"

Sarah'nın yanakları kız kardeşine bakarken daha derin bir kıızıllığa büründü. Niyeti çok açıktı. "Emin misin?"

"Kesinlikle," diye güvence verdi Emily. "Git, Henry sana ne göstermek istiyor bir bak, ben de hemen geliyorum."

Henry ona minnetle başını salladı. Emily'nin ne yaptığını anlamıştı ve bunu takdir ediyordu. Emily onların bir koridorda gözden kaybolmalarını izledi, sonra dikkatini tekrar önündeki tabloya verdi.

Bir süre sonra manzara resimlerinden bıkmış ve bir bütün oluşturuyormuş gibi görünen sadece üç resmin bulunduğu bir odaya girmişti. Ortadaki resim en şehvetli olanıydı, iç içe geçmiş aşıkları samimi bir kucaklaşmayla tasvir ediyordu. Skandal niteliğindeydi ama yine de kimse öyle olduğunu düşünmüyordu. Emily'nin kendisi de büyülenmişti, gözlerini kaçıramıyordu.

Bir manzara resminden diğerine geçerken Rose, "Cennet böyle bir yer olmalı," diye mırıldandı; her biri sanatçının yaratıcı zihnine bir bakış sunuyordu.

"Evet," diye mırıldandı Alexander. Bu düşündüğünden daha zordu, bu yüzden mümkün olduğunca az konuşmaya çalıştı. Neyse ki Rose ikisinin de yerine konuşmaktan mutluydu.

Sergiyi birlikte gezerlerken Alexander sadece sanattan değil, Rose'un sanata duyduğu gerçek tutkudan da etkilendiğini fark etti. En sevdiği eserlerden bahsederken gözleri sevinçle parlıyordu ve Alexander onun her fırça darbesinde güzelliği görmesine hayran kalmıştı.

Leydi Viola karakteristik bir yetenekle onlara yaklaştı, renkli kıyafeti canlı kişiliğiyle uyumluydu. Rose'un elini kendi eliyle sıktı, gözlerinde heyecan dansı vardı. "Rose! Alexander! Başardınız!"

Alexander nazıkçe eğildi, ancak Leydi Viola hiçbir zaman toplumsal kurallara pek uymamıştı. Her ne kadar Leydi Viola oldukça eksantrik olsa da, böyle insanlara her zaman hayranlık duymuştur.

"Sevgili Alexander, Rose'u birkaç dakikalığına senden çalmamın sakıncası var mı? Sana göstermem gereken çok hoş bir koleksiyon var!"

Leydi Viola onu elinden tutmuş sürüklerken Rose Alexander'a döndü, bakışlarında bir özür ifadesi vardı. Her iki hanım da başka bir odada kaybolurken Alexander'a, "Hemen döneceğim," diye söz verdi.

Sergide dolaşırken, farklı sanat eserlerinin içinde nasıl farklı duygular uyandırdığını fark etmekten kendini alamadı. Bazı eserler nostalji uyandırıyor, ona Amelia ile geçirdiği mutlu zamanları hatırlatıyordu. Diğerleri doğanın güzelliğini tasvir ediyor, dikkatini çekiyor ve içinde bir ilham kıvılcımını ateşliyordu.

Büyüleyici bir manzara resminin önünde durdu, canlı renkler ve karmaşık detaylar onu içine çekti. Sahnenin içinde kaybolan Alexander, fırça darbelerini tuval üzerinde hayal etti ve önünde gördüğü güzelliği yeniden yarattığını hayal etti. İçinde eski tutkunun bir kıvılcımı çaktı ama onunla birlikte gelen acıyı silmek mümkün değildi.

Tablodan uzaklaştı ve bir odaya girdi, kendini kucaklaşan iki insanı tasvir eden başka bir tabloya çekilmiş buldu. Daha da şaşırtıcı olanı, lavanta parfümü ona bir kadını hatırlatan genç bir kadının yanında duruyordu...

"Emily?" Boğazına bir taş düğümlendiğini hissetti.

Yüzünü ona döndüğünde, sanki tam o anda bir şimşek çakmış gibi oldu. Bir an bile gözlerini ondan ayıramadı. Orada öylece durup birbirlerine baktılar, sanki tüm dünya eriyip gitmiş ve ikisinden başka kimse kalmamıştı. Bu anın ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki sadece bir an, belki de tüm bir sonsuzluk. Zaman durmuştu ve onlar da öyle.

Sonunda bu büyüden kurtulmayı başardı ve onun önünde eğildi.

"Majesteleri." Kadın reverans yaptı ve eli havada biraz fazla kaldığında, adam bu fırsatı değerlendirerek elini eline aldı ve nazik bir öpücük kondurdu. Bunda uygunsuz bir şey yoktu ama yine de onun tenini dudaklarında hissetmek tüm vücudunu alevlendirdi.

"Alexander, lütfen," diye düzeltti onu. "Sanırım birkaç gece önce kendimizi içinde bulduğumuz durum bundan daha dostça davranmamızı gerektiriyor."

Tüm bunların nereden çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunları söylemekten kendini alıkoyamıyordu.

"Evet... bunun için teşekkür ederim," diye tekrarladı. "Yardıma geldiğiniz için. Çok tatsız bir durumdu ve sizin müdahaleniz olmasaydı daha da tatsız olacağını tahmin ediyorum."

Omuzlarını silkti. "Yapılacak en onurlu şey buydu."

O gece hakkında konuşmak istemiyordu. Onunla yeni anılar yaratmak istiyordu ve bu düşünce onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

"Sanatla ilgileniyor musun?" diye sordu.

Başını salladı. "Hem de çok. Ama korkarım bu konuda oldukça kötüyüm. Yine de kız kardeşim Sarah'nın resim konusunda gerçek bir yeteneği var."

"Bunların hepsi benim için fazla... modern," dedi, önlerindeki aşırı şehvetli tabloyu işaret ederek. "Aslında çok daha basit şeyleri tercih ederim, örneğin manzara resimlerini, özellikle de John Constable'inkileri."

"Evet, kesinlikle muhteşem," diye kabul etti ve ardından Constable'ın fırça darbeleri ile ışık ve gölge kullanımında özellikle neleri sevdiğini anlatmaya başladı.

Alexander onu sonsuza kadar bu şekilde dinleyebileceğini düşündü. Her ne kadar farklı bir perspektiften bakıyor olsalar da, ikisinin de resim yapmaktan aynı derecede keyif aldıkları açıktı.

"Sanata olan hayranlığınızı dile getiriyorsunuz," diyerek ilgisini çekti.

"İnsan her zaman en çok kendisinin yapamadığı şeylere hayranlık duyar." Biraz gizemli bir şekilde gülümsedi.

Tam bu konuya açıklık getirmesini isteyecekken Rose odaya daldı ve onu elinden tutup çekti.

"Alexander! Gelip bunu görmelisin! Kesinlikle nefes kesici!" Rose, sanki oraya kadar koşmuş gibi hafif nefes nefese bir sesle haykırdı ki buna hiç şaşırmayacaktı.

Hafif bir hayal kırıklığıyla Emily'ye döndü. "Özür dilerim, Emily, ama gördüğün gibi, genç velim oldukça sabırsız olabiliyor ve bir amca ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı."

Gölümsedi. "Elbette. Sizi görmek... çok güzeldi."

"Sen de öyle." İltifata karşılık verdi, tam da Rose'un onu odadan çıkarıp sürükleyerek götürdüğü sırada. Ama kader onun dinlenmesine izin vermeyecekti çünkü tam o anda gözleri Montpelier Düşesi'ne takıldı ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu.

Bölüm 10

"Alexander! Ne hoş bir sürpriz!" diye konuştu Montpelier Düşesi. Adının ikinci kısmını gereksiz yere uzatmıştı, bu onu her zaman kızdırmıştı ama şimdi daha da çok kızdırıyordu.

Düşes, gittiği her yerde dikkat çeken çarpıcı yüz hatlarına sahip, inkar edilemeyecek kadar güzel bir kadındı. Muhtemelen babasının onu en yüksek unvanlı ve en zengin adamla evlendirmek istemesinin nedeni de buydu ve sonunda öyle de oldu. Ne yazık ki Montpelier Düşesi için bu adam aynı zamanda onun iki katı yaşındaydı ve onu bugün bile mutsuz ediyordu.

Alexander onun elini öpmek için eğildi, ancak dudakları eldivenli eline hiç değmedi. Sadece üzerinde oyalandılar, temas etmekten edebin izin verdiği kadar uzaktılar. Altın rengi bukleleri yüzünün etrafında zarıfçe dalgalanıyor, ona bakarken çekici bir cazibeye sahip olan delici mavi gözlerini çerçeveliyordu. Ama Alexander uzun zaman önce bu cazibeye karşı bağışıklık kazanmıştı.

Düşes, sanki etraflarındaki herkesin bu konuşmayı yaptıklarını, hatta daha da ötesi, bu kadar samimi olduklarını bilmelerini istemiş gibi, "Ve bu da sizin vasiniz olmalı, Leydi Rose!" diye tekrar bağırdı.

"Evet." Garip bir şekilde başını salladı. "Rose, bu benim... arkadaşım, Caroline Hastings, Montpelier Düşesi."

Uzun zaman önce Caroline bundan çok daha fazlasıydı. Alexander aptallığı yüzünden onunla evlenmeyi çok istemişti ama babası gizlice buluştuklarını öğrenmiş ve başka hiçbir açıklama yapmadan Caroline'ı onun iki katı yaşında bir adamla evlendirerek bu ilişkiyi bitirmişti.

Düşes, Rose'un yanaklarını sıkmak için uzanarak, "Canım, ne kadar da cevher bir kızsın," dedi. Rose dokunuştan kavrulmuş gibi hemen geri çekildi.

Caroline da bunu hissedebiliyordu. Alexander bundan emindi. O cilalı dış görünüşünün altında, Caroline'da rahatsız edici bir şeyler vardı. Gülümsemesi zoraki gibiydi, bu kadar sevimli birinden beklenecek gerçek sıcaklıktan yoksundu. Davranışlarında, başkalarının onun varlığında bir şekilde huzursuz hissetmesine neden olan bir soğukluk vardı. Tüm bunlar Alexander'a, onun da kendisi gibi geçmişini atlatamadığını düşündürüyordu.

Çünkü onun için hayatına devam etmek kolay olmuştu. Kader, Caroline'ın Montpelier Dükü Howard Hastings ile evlenmesinden kısa bir süre sonra Alexander'ın Amelia ile tanışmasını sağlamıştı. Ona duyduğu aşkın güneşi o kadar parlaktı ki, kendisinden önceki her şeyi ve herkesi, Caroline'ı bile gölgede bırakıyordu.

Sonunda Alexander, Caroline'a karşı hissettiği şeyin aşk olmadığını anlamıştı. Bu sadece bir karasevdaydı, çok geçmeden sönecek ve şu anda içinde bulunduğu evliliğe çok benzeyen bir evlilikle sonuçlanacak, birbirlerinin varlığını tamamen sefil hale getirecekti.

Alexander Rose'un yanında dururken, her şey olduğu gibi sonuçlandığı için rahatlamış hissediyordu. Amelia'yla evliliği kılık değiştirmiş bir lütuftu; derin, içten ve kalıcı bir aşk bulma şansıydı. Onun ölümünden sonra kendi payına düşen zorluklarla karşılaşmış olsa da, paylaştıkları şeyin gerçekten özel bir şey olduğunu ve Caroline ile olan ilişkisinin asla kıyaslanamayacağını biliyordu.

Şimdi Caroline'e bakarken, onun mutsuz evliliğine sempati duymaktan kendini alamıyordu. Ne kadar iğrenç olursa olsun

Babası ona kötü davrandığı için, onun kötülüğünü istemiyordu. Onun mutlu olmasını istiyordu. Ama yolları artık kesişmiyordu. Birlikte geçirdikleri zaman sona ermişti ve geçmişi ait olduğu yerde bırakmak en iyisiydi.

Alexander, Rose'un elinden tutarak, "Sizi serginin tadını çıkarmanız için yalnız bıraksak iyi olur," dedi ve konuşmanın burada sona ereceğini işaret etti. "Sizi görmek... güzeldi."

Bu sadece insanların söylediği bir şeydi, bu yüzden buna başvurdu. Sonra Emily'nin de ona aynı şeyi söylediğini hatırladı. İçinde bir korku titreşimi alevlendi. O da aynı anlamda mı söylemişti? Hayır. Olamazdı. Bu farklıydı. Caroline ve onun bir geçmişi vardı. Ya Emily ve onun? Henüz ne yaşadıklarından emin değildi ama bunu öğrenmek için garip bir merak duyuyordu.

"Gel, Alexander!" Rose'un coşkusu geri gelmişti ve onu görmesini istediği bir tablonun bulunduğu başka bir odaya doğru çekerken bunu görmekten memnundu. Arkasını döndü, Caroline'ı ve onun mutsuz varlığını tamamen unutmuştu.

Gülümsedi, anın içinde kayboldu, daha önce yaptığı gibi başka bir şekilde yer alamasa bile etrafındaki sanatın tüm güzelliğini hissetmesine izin verdi. Ama hâlâ zaman vardı. Yavaş ama emin adımlarla, arkasında zaman varken, önünde de henüz keşfetmediği bir zaman olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Emily sergide Alexander'a rastladığına inanamıyordu. Alexander, onca insan arasından! Ama kader gizemli bir şekilde işliyordu. Son zamanlarda bunun farkına varmıştı. Şu anda bile, kendisi, annesi ve Sarah misafirleri Henry ile birlikte salonda otururken. Henry bu öğleden sonra beklenmedik bir şekilde aramıştı ve şimdi hep birlikte çay içiyorlardı. Kaderden başka ne olabilirdi ki?

Oda, dantel perdelerin arasından süzülen sıcak güneş ışığıyla yıkanıyor, rahat ve davetkâr bir atmosfer yaratıyordu. Çay servis edilirken Henry ve Sarah birbirlerine sevgi dolu bakışlar fırlattılar, gözleri dile gelmeyen bir sevgi ve anlayışla doluydu. Sarah'nın yanakları hafifçe kızardı ve utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı.

Emily, Henry'nin hayranlık dolu bakışları karşısında kız kardeşinin kalbinin nasıl çarptığını ancak hayal edebilirdi. Birbirlerini kısa bir süredir tanımalarına rağmen, ikisinin de birbirlerini derinden önemsedikleri açıktı ve Emily bu sevginin zaman geçtikçe daha da büyüüp derinleşeceğinden emindi.

Leydi Ashfordshire merakla, "Bize Paris'teki maceralarından biraz daha bahsetsene, Henry," diye sordu, gözleri ilgiyle parlıyordu.

Henry usulca kıkırdadı, belli ki bu tür hikâyeleri paylaşmaktan çok memnundu. Bunu çok alçakgönüllü bir şekilde yapmıştı, bu da Leydi Ashfordshire'ın daha da hoşuna gitmişti. "Paris bir harikaydı, Leydi Ashfordshire. Sanat, kültür ve yemekler tek kelimeyle mükemmeldi. Louvre'un yapıtlarla dolu bir hazine olduğunu söylemeliyim."

Emily heyecanla eğildi. "Hiç ünlü tablo gördün mü Henry?"

"Gerçekten de," diye cevap verdi, gözlerinde coşkulu bir parlıtyla. "*Mona Lisa* görülmeye değerdi, Delacroix ve David'in eserleri de beni çok etkiledi."

Sarah dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle, "Böyle bir güzelliğe tanıklık ettiğin için seni ne kadar kıskanıyorum," diye ekledi ve Emily kız kardeşinin bir gün Henry ile el ele Louvre'u ziyaret etme hayalleri kurmaya başladığını hemen anladı.

Emily bunun bir hayal olduğunu kabul etmek zorundaydı.

umut etmek için harika bir şey.

Sohbet devam ederken, sanat sergisine yaptıkları son gezinin hikayelerini paylaştı, karşılaştıkları güzel manzaraları ve büyüleyici portreleri anlattı. Sarah başını sallayarak onayladı ve narin fırça işçiliği ve canlı renklerle ilgili kendi izlenimlerini ekledi.

Henry konuşurken Sarah zar zor nefes alıyordu. Henry'nin söylediği her kelimeyi içine çekerek yerde bir su birikintisine dönüştü. Emily için bunların hepsi çok eğlenceliydi. Ve annelerinin, Sarah ile Henry arasında gelişmekte olan bağın sessizce onaylanması anlamına gelen bilmiş bir gülümsemeyle baktığını görmekten memnundu.

Henry vedalaşana ve yakında tekrar ziyaret edeceğine söz verene kadar sonraki iki saat hoş bir şekilde geçti. Genç adam tam ayrılırken uşak ortaya çıktı ve Leydi Ashfordshire'a mühürlü bir mektup getirdi.

"Teşekkür ederim Rutherford," dedi ve birkaç dakika sonra Rutherford üç hanımı yalnız bırakarak ortadan kayboldu. Leydi Ashfordshire mektubu elinde evirip çevirdi. Zarafet ve sofistike bir hava yayıyordu.

"Kimden geliyor anne?" Sarah gözlerini ondan alamayarak merak etti. Emily de aynı derecede meraklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı ama sessiz ve sabırlı kaldı.

"Henüz bilmiyorum canım." Leydi Ashfordshire gülümsedi. "Önce ben açayım."

Parmaklarının ucuyla mührü hafifçe dokundu. Kraliyet mavisi balmumundan kişisel bir mühür basılmıştı. Zarif desenlerle bezenmiş kalın, pürüzsüz kâğıdı açıp baktı. Kâğıdın yumuşak pastel tonu lüks görünümünü daha da arttırıyordu.

Kenarları süslü altın yıldızlarla bezenmişti ve mektubun ön sayfasının ortasında alıcının adı yazılıydı. *Lord ve Leydi Ashfordshire*. Derin, zengin bir bordo renginde akıcı bir yazıyla ve ustalıkla işlenmiş bir kaligrafiyle yazılmıştı.

"Sayın Lord ve Leydi Ashfordshire, siz ve kızlarınız Ravenswood Malikanesi'nde düzenlenecek olan bahçe çay partisine içtenlikle davetlisiniz."

"Ne zaman?" Emily daha fazla sabredemeyerek haykırdı ve annesinin sözünü kesti.

"Yarın." Annesi kaşlarını kaldırdı ama bir yorum yapmadı. "Yarın canım."

"Gidebilir miyiz?" Emily kendini kontrol etmeye çalışarak sordu ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Heyecanını zar zor gizleyebiliyordu; göğsünün içinde dışarı çıkmak için kükreyen bir gök gürültüsü gibi hissediyordu.

Leydi Ashfordshire, "Babanla konuşmalıyım ama neden olmasın," diye cevap verdi. "Kim olursa olsun orada olacaktır. Baban böyle balolara katılmanın önemini bilir."

Emily'nin zihni şimdiden ne giyeceği ve saçını nasıl şekillendireceğine dair fikirlerle dolup taşıyordu. Ravenswood Dükü'ne deli gibi aşık olmadığına kendini ikna etmeye çalışmak boşuna bir çabaydı. İstese bile kendini buna ikna edemezdi.

"Harika," dedi çok hanımefendi bir tavırla, ancak gerçekte annesinin üzerine atlamak ve minnettarlıkla kollarını ona sarmak istiyordu.

Annesi ona bilmiş bir bakış attı ama neyse ki bir şey sormadı. Öğleden sonrasının geri kalanı olaysız geçti, ama bunun tek nedeni kaderin ayarlaması gereken her şeyi zaten ayarlamış olmasıydı. Şimdi sadece sabırlı olmak gerekiyordu.

O gece Emily'yi uyutan düşünceler bunlardı. Uykunun onu ne zaman ele geçirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu, rüyaları o kadar gerçekçiydi ki.

En iyi rüyalar böyleydi. Alexander yanağını avuçlarken ona bakıyordu, dokunuşu omurgasından aşağı ürperti gönderiyordu. Ona doğru iyice eğildi ve kalbi beklentiyle sıkıştı. Dudakları önce yumuşak bir şekilde onunkilere değdi. Ama ikisinin de onları daha da yakınlaştıran manyetik çekimi inkâr edemeyeceği açıktı.

Öpücük derinleşerek birbirlerinin ruhlarının yavaş ve kışkırtıcı bir keşfine dönüştü. Adam onu kendine çekti, kollarını ona doladı, bedenleri birbirlerinin sıcaklığında teselli arıyordu. Parmakları adamın havasını tarıyor, ona dokunmayı bırakmayı reddediyor, bırakırsa adamın bir serap gibi yok olacağından korkuyordu.

Dudaklarının dansı devam etti, kırılganlık ve arzuyu karıştırdılar, sadece tekrar buluşmak için ayrıldılar, içlerindeki ateşi tutuşturdular. Zaman durmuş gibiydi. Bu çalıntı an sadece onlarındı. Emily'nin kalbi çılgınca çarpıyor, her saniyeyi sanki sonsuzlukmuş gibi sayıyordu. Onun kollarında kendini ne kadar güvende hissettiğini, ne kadar sevildiğini ve arzulandığını fark edince şaşırdı. Daha önce hiç hissetmediği duyguların bir karışımıydı bu.

Nefes nefese uyandığında, bundan çok daha fazlası için nefes nefese olduğunu fark etti. Tekrar onun varlığını özleyor ve onun da kendisini rüyasında görüp görmediğini merak ediyordu. O da tıpkı kendisi gibi karşılaşmalarından mı rahatsız oluyordu?

Gece acı verici bir şekilde yavaş geçti ve şafak yaklaşırken Emily sonunda uykuya daldı. Ancak Alexander'ın ve hayallerindeki öpücüğün düşünceleri aklından çıkmıyor, geleceğe dair umutlarla dolu hayallerini birbirine bağlıyordu.

Bölüm 11

Ertesi gün ailesiyle birlikte Ravenswood Malikânesi'ne giderken Emily'nin aklı buharlı rüyasının düşünceleriyle doluydu. Araba onları, göz alabildiğine uzanan tepeler ve her renkten kır çiçekleriyle bezeli yemyeşil zümrüt çayırlar boyunca usulca sallıyordu.

Araba dolambaçlı bir patikayı takip ederken güneş çoktan batmaya başlamıştı. Yabani lavantaların tatlı kokusu ve taze toprağın topraksı kokusu bile Emily'yi kendi düşüncelerinin yalnızlığından kurtarmaya yetmiyordu.

"... sence de öyle değil mi, Emily?"

Kız kardeşinin sesi onu şimdiki ana geri getirdi, bu durumdan hiç hoşnut değildi, çünkü anne-babaları ve Sarah arasında geçen konuşmaya hiç dikkat etmediği herkesin malumuydu.

"Pardon?" Emily biraz endişeli bir şekilde gülümseyerek sordu, düşüncelerinin gerçekliğinin yüzüne kazınmamasını ve sırrını ele vermemesini umuyordu.

"Herkes orada olacak," diye sevindi Sarah. *Herkes* sözcüğünde Emily'ye kız kardeşinin aklında belirli birinin olduğunu düşündüren bir şey vardı.

Sarah'nın Bay Henry Wilcott'tan oldukça etkilendiği belliydi ve muhtemelen onun da katılacağını umuyordu. Emily'ye gelince, insanın kalbinin sevdiği kişiyle karşılaşma düşüncesiyle çırpındığı o umut duygusunu biliyordu.

Sevgi yok, sadece... biraz karasevda, diye kendini sessizce ikna etmeye çalıştı ama bunda pek başarılı olamadı.

"Elbette," diye cevap vermekte gecikmedi, boğazını biraz temizledi. "Ravenswood Malikânesi'ndeki her balo merakla beklenen bir etkinliktir. Bu nedenle herkes baloya katılan şanslı kişilerden biri olmak ister."

"Ve biz şanslı olanlarız!" Sarah heyecanla ellerini çırpı, bu da Emily'nin ona gülümsemesine neden oldu. "Bu olay için özel elbisemi giydim. Güzel görünüyor muyum, Emily?"

Emily gülümsedi. "Güzelden de öte görüldüğünü söyleyebilirim Sarah. Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun," diyerek kız kardeşine güvence verirken, kendisi de aynı şeyi umuyordu.

Sarah'nın mekândan, müzikten, katılımcılardan övgüyle bahsetmesiyle ve annelerinin de katılmasıyla sohbet aynı yönde devam etti.

Babaları genellikle vagonun içindeki bu kargaşada uyumayı tercih ederdi, ellerinde viski kadehleriyle beyefendilerle yapacakları iş konuşması için aklını başına toplaması gerekiyordu. Emily ise birkaç dakika daha yalnız düşüncelere daldı ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Sonunda araba durdu. Hanımlar dışarı çıkarıldı ve Ravenswood Malikânesi'nin büyük bahçesine buyur edildi. Emily hayatında hiç bu kadar güzel bir bahçe görmediğini itiraf etmek zorundaydı. Çiçek açmış bir vahaya adım atmışlardı.

Renkler ve kokular, doğanın güzelliğinin hoş bir senfonisi, büyüleyici bir çiçek ve bitki dizisi halinde özenle yetiştirildi. Giriş,

yumuşak pembeler, romantik kırmızılar ve narin beyazlardan oluşan sarmaşık güllerle örtülü bir kemerle işaretlenmişti.

Bahçenin derinliklerine doğru yürüdükçe onları uzun, zarif ayçiçekleri, lavanta çiçekleri, turuncu ve kırmızı gelincikler ve Emily'nin adını hatırlayamadığı daha birçok çiçek karşıladı. Uzakta bir dere şırıldıyordu ama Emily ona yaklaşmadan ev sahipleri onlara yaklaştı.

"Hepinizin gelebildiğini görmek çok güzel!" Ravenswood'un yaşlı Düşesi Leydi Helen Blackwood ve kızı Leydi Rose, yüzlerini süsleyen gülümsemeleriyle onlara doğru yürüyorlardı.

"Bizi davet etmeniz çok nazik bir davranış." Leydi Ashfordshire selamlamaya kibar bir reveransla karşılık veren ilk kişi oldu. Emily ve Sarah da aynısını yaptı, babaları ise hanımefendilerin önünde eğildi ve saygı göstergesi olarak ellerini öptü. "Bahçeniz kesinlikle nefes kesici," diye devam etti Leydi Ashfordshire, Leydi Blackwood'un hoşuna gidecek şekilde.

Leydi Blackwood kibarca, "Teşekkür ederim, hayatım," diye cevap verdi. "Dünya başa çıkılmaz bir yer haline geldiğinde çiçekler arasında teselli buluyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum canım," dedi Leydi Ashfordshire hemen. "Bu manzaralar insanın ruhunu, ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğine dair umutla dolduruyor."

"Evet," diye başını salladı Leydi Blackwood, "bunu kendime her zaman hatırlatmam gerekiyor." Biraz hüzünlü bir şekilde gülümsedi, sonra farklı bir yöne doğru devam etti. "Ama şimdi hüzünlü konuların zamanı değil. Hiçbirini kabul etmeyeceğim." Sanki birini arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Sanırım beyefendiler şurada, dere kenarında... şey, beyefendilerin konuştuğu olağan şeyler hakkında sohbet ediyorlardır."

Lord Ashfordshire bu kez aynı yöne bakarak, "Oldukça," diye yanıtladı. Elini nazikçe karısının beline doladı ve yanağına iffetli bir öpücük kondurmak için onu kendine çekti. Onu tekrar serbest bıraktı. "Ben beylere katılırken siz hanımefendileri... yani hanımefendi gibi şeyleri tartışmanız için yalnız bırakayım."

"Elbette." Leydi Blackwood başını salladı ve sohbetleri sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen bir masada servis edilen yiyecek ve içeceklere doğru devam ederken dikkatini Leydi Ashfordshire'a çevirdi. Masaya yaklaştılar ve şimdilik limonata içmeyi tercih ettiler.

Lezzetlerin çeşitliliği hayret vericiydi. Karmaşık çiçek desenleriyle bezenmiş en iyi kemik porselen tabaklar, narin fincan tabakları ve çay fincanları eşliğinde hassas bir düzende yerleştirilmişti. Bıçaklar, çatallar ve kaşıklar güneş ışığında parıltıyor, minyatür sanat eserleri gibi masanın düzenini yansıtıyordu.

Emily salatalıklı ve somon fümeli zarif parmak sandviçler, kaymaklı ve çilek reçelli taze pişmiş çörekler ve bir dizi hamur işi ve kek gördü. Narin bir kristal vazoya özenle yerleştirilmiş taze çiçekler, zaten nefis olan bu tabloya renk ve koku patlaması katıyordu.

Ancak Emily tüm bu lezzetlere odaklanmakta zorlanıyordu. Gözleri gizliden gizliye kalbinin arzularını takip ediyordu. Annesi düşesle konuşmakla meşgulken ve Sarah Rose'la konuşurken fırsatı değerlendiren Emily, masumca bir çiçek izini takip ediyormuş gibi yaparak onlardan uzaklaştı.

Bir amaç uğruna hareket ediyor, adımlarını eteğinin çimenlerdeki hafif hışırtısı yönlendiriyordu. Parmakları ara sıra

kaputunu ayarlar, sıkıca bağlandığından emin olur, ancak gerçekte tüm konukları daha iyi görebilmek için arada bir kaldırırdı.

Sonra, uzaktan tanıdık bir figür gördüğünde göğsünde bir umut ışığı parladı. İşte oradaydı; uzun boylu, güçlü vücudunu vurgulayan, ince dikilmiş bir takım elbise giymişti. Koyu renkli, dalgalı saçları güneş ışığını yakalıyor, bir an için bile olsa gözlerini kaçırmamasına izin vermiyordu.

Bakışlarının gücünü hissetmiş gibi arkasını döndü ve o anda gözleri buluştu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sanki zamanda ve mekânda donmuş gibi durdu. Kalbi bir kelebeğin kanatları gibi çırpındı ve kendini ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışırsa çalışsın, bunun sadece bir karasevda olmadığını anladı.

"Hayır, hayır, eski dostum, Buntley Şirketi'nin hisse senetleri önemli ölçüde düştü ve yakın zamanda yükseleceklerinden şüpheliyim." Lord Fauntleroy grubun en gürültücüsüydü; özellikle iş anlaşmaları söz konusu olduğunda pek kimse onun sesini geçemezdi.

Alexander şu anda hisse senetlerini ya da herhangi bir iş meselesini tartışmakla çok az ilgilendiğini itiraf etmek zorundaydı, bu yüzden Lord Fauntleroy'un sohbeti uygun gördüğü herhangi bir yöne götürmesine izin vermekten çok mutluydu. Arada bir başını sallayıp sorular soran birkaç bey daha vardı ama Alexander sadece bedenen oradaydı. Akli başka yerdeydi.

Nedenini açıklayamıyordu ama aniden arkasına dönme ihtiyacı hissetti ve o anda gözleri *onunkilerle* kilitlendi. Kadının zarafeti karşısında büyülenmiş gibi hissetti; şimdi açan çiçeklerin ve güneş ışığının ortasında duruyor ve doğanın tüm güzelliğini utandırıyor.

Stockton Dükü, "Peki ya tuğla işi?" diye sordu ve bir kez daha Lord Fauntleroy, olaylarla ilgili özür dilemeyen görüşünü sunan ilk kişi oldu.

"Fiyatlar son zamanlarda istikrarlı seyrediyor," diye onayladıktan sonra aniden Alexander'a döndü. "Sence de öyle değil mi Ravenswood?"

Alexander adamın sesiyle şimdiki ana geri döndü. Kaşlarını çattı, sonra cevap verdi: "Neye katılıyorsun, ihtiyar delikanlı?"

"Tuğla işi."

"Ne olmuş ona?" Alexander merakla, zar zor dinlediği konuşmanın başını ve sonunu yakalamaya çalışıyordu.

Lord Fauntleroy, Alexander'ın omzunu dostça sıvazlayarak, "Ona aldırmayın çocuklar," diye takıldı. "Muhtemelen iyi uyuyamamıştır. Belki kafasına tuğla falan düşmüştür!"

Alexander bu yorumu pek eğlenceli bulmasa da birkaç kişi daha güldü. Ama gerçek şu ki, Lord Fauntleroy konuşmadan önce düşünme alışkanlığı olmayan bir adamdı. Bu yüzden bazı yorumları kulağa biraz sert ve kaba geliyordu ama asla öyle demek istememişti. Herkes bunun farkındaydı ve Alexander bunu adama karşı kullanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Son zamanlarda tuğla işine yatırım yapmadın mı Ravenswood?" diye sordu başka bir ses ve Alexander şimdi gerçekten istemese de bu konuşmanın içine çekilmişti.

"Evet, geri dönüşler şu ana kadar çok iyi oldu." Başını salladı, bunun daha fazla soruya yol açacağını biliyordu, bu yüzden hemen bir bahane buldu. "Size bu konuda daha fazla şey anlatmak isterdim ama beni bağışlayın beyler. Kuzenimle biraz konuşmam gerekiyor."

"Ama geri dön, eski dostum," diye ısrar etti Lord Fauntleroy. "Yatırımlarınızla ilgili daha fazla sorum var, çünkü ben de aynısını yapmak istiyordum ama bazı şeylerden emin değilim. Sağlam bir tavsiye çok makbule geçer."

"Elbette. Sahip olduğum her türlü bilgiyi sunmaktan mutluluk duyarım," dedi Alexander, mümkünse gecenin geri kalanında adamdan uzak durmayı umarak. Adamdan hoşlanmadığından değil, daha ziyade şu anda genel olarak arkadaşlıktan hoşlanmıyordu ve neredeyse kendi isteği dışında buradaydı.

Emily'nin bakışlarını ensesinde hissederek hızla geri çekildi, arkasını dönüp ona doğru yürümek ve nasıl olduğunu sormak istediği için kendinden nefret ediyordu. Aslında, onunla herhangi bir şey hakkında konuşmak istiyordu, hava durumunu tartışmak kadar alakasız olsa bile, sırf sesinin melodik tınısını dinleyebilmek için.

Herkesin varlığı onu daha kötü hissettirip içine kapanmasına neden olurken, onun varlığı tam tersi bir etki yaratıyor gibiydi. En ufak bir farkındalığı bile olmadan onu kendine çekiyordu. Onun gülümsemesini görmeyi, sesini duymayı, kahkahalarının etrafına yayılan sesini duymayı arzuluyordu.

Onun sergide gözlerinin nasıl parladığını, kahkahalarının ne kadar bulaşıcı olduğunu hatırladı. Onun varlığı uzun bir yağmurdan sonra gelen güneş gibi hissettiriyordu ve bu hissin tehlikeli olduğunu biliyordu. Yine de onu ruhundan kovamıyordu.

Ama bunların hiçbirine izin veremezdi. Çalıntı bakışlar yok. Fısıltılı konuşmalar yok. Bu kadınla konuşulmamış bir bağ kuramazdı. Hiçbir şeye. Bunlar ona yasaktı çünkü birine bir söz vermişti, asla geri alamayacağı bir söz.

Hâlâ ona arkası dönük olan adam, Emily ile konuşma arzusu ve ölmüş karısına olan bağlılığı arasında kalarak bahçenin aksi yönüne doğru koşmaya başladı. Bu dile getirilmemiş sevginin ağırlığı onu sessiz tuttu ve sonraki bir saat boyunca kimseyle konuşacak doğru kelimeleri bulamadı.

"Alexander?" Kuzeninin beklenmedik sesini duydu, sanki yalanı onu bilinçsizce yanına çağırmıştı. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette." Gülümsedi, gözlerinin onu ele vermemesini umarak başını salladı.

İkna olmuş görünmüyordu ve sonraki sözleri de bunu kanıtlıyordu. "Sorunlu görünüyorsun."

Ona yalan söyleyemezdi. Ama aynı zamanda ona gerçeği de söyleyemezdi. Kimseye gerçeği söyleyemezdi - Emily'yi gördüğünden beri ruhunda taşıdığı bu ağırlığı kimsenin anlayamayacağını hissediyordu. Her zaman olduğu gibi, duygularını saklamaya ve onları bildiği kadarıyla kendi kendine çözmeye geri dönecekti.

"Sadece yorgunum, başka bir şey değil," dedi, ki dürüst olmak gerekirse bu tam bir yalan değildi. Bu onu biraz rahatlatmıştı. Rose çok nazik, şefkatli bir ruhtu ve ondan bir şeyler saklamaktan nefret ediyordu. Konuyu kendisinden Rose'a doğru aceleyle değiştirmenin Rose'a bunu unutturacağını umuyordu. "Peki ya sen canım? Eğleniyor musun?"

"Hem de çok," diye bağırdı ve bu da onu rahatlatan bir başka şey oldu. Şimdi onun mutluluğuna odaklanmıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Gidip bir şeyler içmeye ne dersin?" diye gülümseyerek önerdi, onunla birlikteyken kimsenin onları rahatsız etmeyeceğini umuyordu.

Onu dünyayla arasına bir kalkan gibi koyacak, herkesten uzak duracak, şimdiye kadar olduğu gibi kendini güvende ve yalnız tutacaktı. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yoktu. Aslında her şeyin aynı kalması iç huzuru için çok önemliydi. Ama ne yazık ki hayat nadiren bu şekilde işliyordu ve onun korktuğu da tam olarak buydu.

Bölüm 12

"Gerçekten mi?" Sarah haykırdı, gözleri parlıyordu ve Henry'ye aşık olduğu her halinden belliydi. "Tam olarak bu kelimelerle mi söyledi?"

"Tam da bu sözlerle," diye yineledi Henry, ikisinin de daldığı bir hikâyeyi bitirirken, herkesten biraz uzakta durup birbirlerine odaklanmışlardı. "Bunun nasıl bir heyecan yarattığını tahmin edebilirsiniz!"

"Oh, kesinlikle yapabilirim!" diye heyecanla kabul etti ve bir an sonra ikisi de bulaşıcı bir kıkırdamaya başladılar, bu da etraflarındaki herkese sanki dünyada onlardan başka kimse yokmuş gibi hissettiklerini daha da kanıtladı.

Ashfordshire Kontu ve Kontesi, Emily ile birlikte onlara biraz mahremiyet sağlamışlardı ama çift hâlâ gözetimleri altındaydı. Ne de olsa, nezaket kurallarına her zaman uyulması son derece önemliydi.

"Oldukça çekici bir adam, Patrick." Leydi Ashfordshire, çiftin olası kaderini tartışırken oldukça komplocu bir tavırla kocasının yanına sokuldu. "Esprili de."

"Cazibe ve nükteler kızımızı iyi giydirip besleyemez, canım," diye ciddiyetle konuştu kocası, söz konusu adam konusunda hâlâ kararsızdı.

Hem karısı hem de kızı için hâlâ seçeneklerini değerlendirmekte olduğu aşikârdı. Bir baba olarak her iki kızının da unvanlı beyefendilerle evlendiğini görmek istiyordu. Bu beyefendinin bir unvanı yoktu ama Lord Ashfordshire'ın umabileceğinden çok daha fazla servete sahipti ve tam da bu yüzden planı, bu işin nereye varacağını görmek ve ona göre karar vermektir.

Kimsenin onları duymaması için karısına daha da yaklaştı. "Sarah'nın aşırı esprili ve açık sözlü yapısının delikanlıyı tepelere kaçırtmadığını gördüğüme sevindim."

"Neden olsun ki?" Emily araya girdi, gerekirse kız kardeşini savunmaya kararlıydı. Kız kardeşinin geveze bir tip olduğu doğrudu ve onu bu kadar sevimli yapan da tam olarak buydu. Emily kimsenin, özellikle de Sarah'nın bir erkek tarafından daha çok sevilme için değişmesi gerektiğine inanmıyordu.

Anne ve babası aynı anda yüzlerini ona döndüler. Nedense Emily'nin onların konuşmalarını dinlediğini bilmiyorlardı. Ama Emily anne ve babasının Bay Wilcott hakkında ne düşündüklerini merak ediyordu, çünkü kız kardeşi genç adama sırlıslıkla aşıktı. Şansa bakın ki, Bay Wilcott da onun için aynı şeyleri hissediyor gibiydi.

"Şey..." Lord Fairchild doğru kelimeleri bulmak için yavaşça konuştu ama neyse ki karısı yardımına koştu.

"Canım, biliyorsun kız kardeşin her zaman oldukça açık sözlü olmuştur ve bunun uygun bir eş bulma çabalarına engel olabileceğinden korktuk." Leydi Ashfordshire küçük kızından büyük bir sevgiyle söz ediyordu; ancak çocuklarının hem kusurlarını hem de erdemlerini görebilen ve bunları adil bir şekilde tartmaya çalışan bir anne böyle konuşabilirdi.

"Ama onu gerçekten seven bir erkek, senin deyimle bu *kusurları* takdir etmez miydi?" Emily belki de biraz safça sordu.

"Evet," diye başını salladı annesi, yardım için kocasına bakarak, "elbette yapardı."

"Çoğu beyefendi sadece kendileriyle konuşulduğunda konuşan çekingen hanımları tercih eder," dedi Emily'nin babası ama bu sözler dudaklarından döküldüğü anda kızının bu sözlerden hoşlanmadığını anladı. Hem de hiç.

"Emily bu konuğmanın sonuçsuz kaldığını görmüŒ, ama aynı zamanda Sarah'nın genç Bay Henry Wilcott'a karŒı açıkça belli olan sevgisinin en azından Ėimdilik çiçek açmaya bırakıldığını fark etmekten de memnun olmuŒtu.

"Sıkıcı ya da değil, işler böyle yürüyor Emily," diye cevap verdi babası kızgın bir tavırla. "Sanki sana *ton* adabı öğretilmemiş gibi konuşuyorsun."

Elbette Emily'ye tam da bu davranış biçimleri öğretilmişti. Kendisinden ne beklendiğini ve ne pahasına olursa olsun nelerden kaçınması gerektiğini biliyordu. Ancak bu, o kuralların hiçbirini sevdiği anlamına gelmiyordu. İnsanın özgür ruhunu boğuyor, genç bir hanımın olduğu gibi davranmasına izin vermiyor, Sarah'da olduğu gibi bir kadını itaatkâr ve sessiz olmaya zorluyorlardı. Emily bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Tabii ki öyle Patrick," diye araya girdi Emily'nin annesi. "Her iki kızımızın da terbiyeli ve kibar olduğunu çok iyi biliyorsun, bu da onlara harika kocalar bulmalarında çok yardımcı olacak."

Lord Ashfordshire, "En önemli şey bu," diye onayladı, ancak Emily harika bir kocanın ailesi için kendisi için ifade ettiği anlamın aynısını ifade etmediğinin tamamen farkındaydı.

Sonra babası Emily'nin daha da az hoşlandığı bir yöne doğru devam etti.

"Thornton Markisi'ni gördünüz mü acaba?" diye sordu karısına ve kızına, Emily'yi dehşete düşürecek şekilde etrafına bakınırken kendi kendine merak ettiği kadar.

O iğrenç adamı burada görmek, hoş olarak hayal edebileceği son şey olurdu. İçki tepsisini elbisesinin üzerine döken zavallı hizmetçiyi nasıl azarladığını ürpererek hatırlıyordu. Bu basit bir kazadan başka bir şey değildi ve adam bunu bir suikast kadar ciddi bir şekilde ele almıştı.

"Sanırım iş seyahatinden henüz dönmedi," diye düşündü ve bunun yakında gerçekleşeceğine dair umutlu bir ses tonuyla.

Emily bu konuşmaya devam etmek istemiyordu, bu yüzden aceleyle bir bahane buldu. "Özür dilerim baba ama sanırım selam vermem gereken eski bir tanıdığımı görüyorum. Ne de olsa kaba görünmek istemem."

Babası buna bir şey diyemeden Emily sıvışıp gitti ve kaderin cilvesine bakın ki birkaç tanıdık yüze rastladı, bu da ona hem babasından hem de zihninde sürekli Alexander'ın anılarını canlandıran çalkantılı düşüncelerden uzaklaşmak için çok ihtiyaç duyduğu bir soluklanma sağladı.

Emily tanıdığı hanımlarla ilginç sohbetlere dalarken, göz ucuyla Alexander'ın yüzünü yakalamayı her nasılsa başarıyordu.

Daha da kötüsü, diğer hanımların onun hakkında nasıl gizlice konuştuklarını görebiliyordu; fısıltıları, dalgalanan kirpiklerin ve başka bir hanımın kulağına bastırılan açık avuçların ardında zar zor gizleniyordu. Kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, belki de onların fısıltılarının nesnesi o değildi, ama kendini bu şekilde kandırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Onu rahat bırakmayan şey kıskançlık mıydı yoksa sadece merak mıydı? Emily bilmiyormuş gibi davrandı. Böylesi daha kolaydı, bir yandan da gerçekten yaptığı konuşmalara odaklanmaya çalışıyordu. Dikkatini dağıtmaya yetmiyorlardı ama en azından odaklanabileceği bir şeydi.

Dakikalar bir saate uzadı ve ardından Ravenswood Düşesi, hep birlikte bahçede bu durum için özel olarak hazırlanmış masaya oturacaklarını duyurdu. Kimin kimin yanına oturacağını merak eden her kesimden yumuşak bir mırıltı duyuluyordu. Heyecan herkesin yüzüne kazınmıştı.

Gözü özel birinde olan genç bayanlar her zaman oturma düzeninin kendileri için faydalı olacağını, ilgi duydukları kişinin yanına oturacaklarını umarlardı. Genellikle aileler birlikte otururdu, bu yüzden Emily bu düzeni pek sorgulamadı.

En azından soluna dönüp karşısında oturan adamın bütün öğleden sonra uzak durmaya çalıştığı adamdan başkası olmadığını fark edene kadar.

Kalbi sanki içinde milyonlarca küçük kelebek uçuşuyormuş gibi çırpınıyor, bir çıkış yolu arıyor ama bulamıyordu. Kalbi gittikçe daha tutkulu bir şekilde atarken kan yanaklarına hücum etti, adam ona dönüp onu tanıdığı anda boğazı tek kelime edemeyecek kadar kurudu.

"Leydi Emily," dedi kibarca, dudaklarının kenarında tuhaf bir gülümseme dans ediyordu. "Sizi burada görmek bir zevk."

Evet, zevk. İnce ayarlı bir enstrümanı çalmak için can atan bir çift narin parmak gibi omurgasından aşağı doğru akan karıncalanma hissini tam olarak böyle açıklardı. Ve onların durmasını hiç istemiyordu.

Alexander kibar olmak zorundaydı. Ne de olsa ondan beklenen buydu. Ama kibarlık, yanlış bir şey yaptığında, sadece azarlanmayı değil aynı zamanda cezalandırılmayı da hak eden bir şey yaptığında metresinden saklanan bir okul çocuğu gibi ondan saklanmak yerine, ona daha erken yaklaşması ve gerçek, korkusuz bir beyefendinin yapması gerektiği gibi onu selamlaması anlamına gelirdi.

"Bizi davet etmeniz çok hoştu," diye cevap verdi Emily biraz beceriksizce, yanakları daha da hararetle bir kırmızıya bürünmüştü. Kırmızının ona yakışması, teninin porselen solgunluğunu daha da vurgulaması hoşuna gitmişti. Cildinin gizli kısımlarının da aynı derecede solgun olup olmadığını, mor damarların narin kollarından dekoltesine doğru akıp akmadığını merak etti.

Kendine gel, dostum!

Zihninin içinde öfkeyle kendini azarladı ama bu, hızla çarpan zihnini, çarpan kalbini ve sonsuz bir uykudan sonra uyandığını itiraf etmeye bile cesaret edemediği bir şeyin uyanışını sakinleştirmek için çok az şey yaptı. Böyle davrandığı için kendinden utanmalıydı.

"Aslında listeyi düzenleyen teyzemdi," dedi beceriksizce, sonra onun yüzündeki hayal kırıklığını görünce neredeyse dilini ısıracaktı. Duymak istediği şey bu değildi. Söylemeye niyetlendiği şey de bu değildi ama artık çok geçti.

"Oh." Söyleyebildiği tek şey buydu.

"Ama son isimler üzerinde anlaşmıştık," diye ekledi aceleyle, bu kadının ona neden sadece bir delikanlıymış gibi hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu

dünyanın nasıl işlediğine dair hiçbir bilgisi olmadan.

Bu sefer gülümsedi. Zayıf bir gülümsemeydi ama yine de bir gülümsemeydi.

"Sanat sergisini beğendin mi?" diye sordu nazikçe ve adam konunun değişmesini takdir etti, çünkü konuşma açıkça umduğu yönde gitmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, nereye gitmesini istediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu kadınla keşfedilmemiş sulardaydı ve bu onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

"Benim zevkime göre biraz fazla... moderndi," dedi basitçe, düşüncelerini anlamlandırmaya

çalışarak. "Fazla modern mi?" diye merak etti, sesi gerçekten ilgilenmiş gibi geliyordu.

"Nasıl yani?"

"Klasikleri tercih ederim," dedi, sanatın tanıdık, sakın sularında olmayı rahatlatıcı buluyordu. Kendisinin bu yönünü tamamen unutmuştu, tıpkı anahtar deliğinden birinin bakmaya ve gizli ışığı görmeye cesaret ettiği kilitli bir kapı gibi.

"Ben de." Gülümsedi.

Bu kez gerçek bir gülümsemeydi, yanaklarını aydınlatan bir gülümsemeydi. Ancak o zaman küçük gamzelerini fark etti ve onlardan büyüldü.

Onunla ilgili her şey masum ve naifti, harikulade ve hayranlık uyandırıcıydı ama yine de içinde uyandırdığı hisler masum olmaktan çok uzaktı. Kendine bir kez daha edepli olmayı hatırlattı, içindeki küçük bir ses haince dudaklarının tadının neye benzediğini merak ediyordu. Kiraz mı? Çilek? Bal mı? Tüm seçenekler hoşuna gitmişti.

"Eski ustaların bilgeliği ve yaratıcılığı hakkında bir şeyler var," diye devam etti ve onu az önce kendisi için yarattığı meyveli hayalden çekip çıkardı. "Yeni fikirlerin yanlış bir tarafı olduğundan değil."

"Her zihin dünyayı farklı görür," diye belirtti kendi açıklamasında kaybolurken. "Ve bir sanatçı olarak da farklı yaratır. En azından ben resim yaparken buna inanıyordum."

"Eskiden resim mi yapıyordun?" diye hayretle sordu, gözleri en karanlık gecelerde parlayan yıldız kümeleri gibi kocaman açılmıştı.

Bu sözleri söylediği anda pişman oldu. Bu, kimseyle paylaşmayı planladığı bir şey değildi, özellikle de onunla. Ona bu şekilde açılmanın kendisini sadece daha savunmasız bırakacağını hissetti ve bu ihtiyacı olan son şeydi. Ama kelimeler ağızından zahmetsizce dökülüvermişti. Onları söylemek istememişti ama artık ağızından çıkmışlardı. Artık ona ait değillerdi.

"Eskiden," diye vurguladı, önemlerini azaltmaya çalışıyordu ama bu imkânsızdı. "Artık değil. Dürüst olmak gerekirse, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor."

Gözleri daha da büyük bir ilgiyle parladı. "Ne tür resimlerdi bunlar?"

Bu soruları soran başka biri olsaydı, tüm dünyada başka biri olsaydı, bu tartışmayı derhal kapatır, cevap vermeyi reddederdi. Ama soran oydu.

"Çoğunlukla manzara resimleri. Doğanın güzelliğini tuval üzerinde yakalayarak teselli buldum. Bu, kelimelerin tam olarak aktaramadığı duygu ve düşünceleri ifade etmenin bir yoluydu," diye açıklıyor olabildiğince basit bir şekilde.

"Resim yapmak senin için çok anlamlıymış gibi görünüyor," dedi, bakışları ona kilitlenmişti, sanki sözlerinin sadece yüzeyinin ötesini ve tam ruhunun içini görme yeteneği kazanmıştı. Onun karşısında kendini tamamen çıplak hissediyordu ama aynı zamanda kendini gizleme ihtiyacı da duymuyordu. En son ne zaman birinin yanında böyle hissettiğini hatırlayamıyordu.

"Öyleydi," diye kabul etti, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Yıllardır resmi hakkında konuşmamıştı ve Emily'yle arasında hissettiği beklenmedik bağ onu açılmaya ikna ediyor gibiydi. Bunu yapmak kolay değildi ama arzu oradaydı, mevcuttu.

O anda bir hizmetçi kız masaya bir tepsi çay koydu. Hiç düşünmeden ikisi de aynı çay fincanına uzandı. Elleri birbirine değdiğinde, sanki içinde bir yerde bir yıldırım patlamış gibi hissetti ve elektrik parıltıları havanın kendisinde hissedildi. Kısa ama anlamlı bir bakış attılar, ikisi de bir an için aralarındaki yüklü atmosferde kayboldular. Gülümsemeleri kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

"Ah, ben... Özür dilerim," diye kekeledi, sanki teni erimiş lavdan yapılmış ve sıcaklığı onu yakıp silinmez bir iz bırakmış gibi elini onunkinden çekti. Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için boğazını temizledi. "Lütfen, devam edin."

Emily'nin dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Özür dilemene gerek yok." Bu garip durumun sona ereceğini düşünmüştü ki Emily bir sonraki cümlesiyle onu şaşırttı. "Görünüşe göre ikimiz de çay için oldukça hevesliyiz." Sesi hafif ve melodikti ve gülümsemesi şimdi öncekinden daha da parlaktı.

Bu hafif şaka çabası karşısında kıkırdamaktan kendini alamadı, sözlerinde hâlâ bir parça utanç vardı. "Evet, öyle görünüyor."

İkisi de bu kez farklı fincanlara uzandı ama gözleri çayı sınırlayan kenarlara kilitlenmişti. Birkaç dakikalık sessizlik için minnettardı, diğer insanların mırıltısının kendi şüphelerini ve kuşkularını bastırmasına izin veriyordu - ki bunlar onu canlı canlı yiyordu, çünkü düşünülemez olanı yapıyor, en iğrenç suçu işliyordu.

Başka bir kadınla o kadar eğleniyordu ki, rahmetli karısını bir kez bile aklına getirmede.

Bölüm 13

Kahkahalar ve sohbetler çevreyi doldururken, açan çiçeklerin kokusu havada asılı kalıyordu. Güneşin sıcak ışınları sahneye sıvı altın dokunuşu katıyor, öğleden sonra ilerledikçe uzun gölgeler oluşturuyor ve tüm konukları eğlenceli bir raket oyununa katılmaya davet ediyordu.

Emily, kalbi bu durumdayken, nefesi kesilmiş ve çarpıntılar içinde koşturacak halde değildi. Ama Sarah başka türlüünü istemezdi.

"Bir deneyelim mi?" diye sordu, Henry ile bir takıma yerleştirileceği ya da belki ona karşı oynayacağı konusunda umutluydu. Emily kız kardeşinin her ikisinden de hoşlanacağını biliyordu.

Bir an tereddüt etti, derme çatma sahaya baktı, sonra tekrar Sarah'ya döndü. Sarah'nın bulaşıcı heyecanını paylaşmamak ya da onun köpüren enerjisine kapılmamak imkânsızdı. Emily sonunda gülümseyerek başını salladı ve oyunu kabul etti.

"Neden olmasın?" Omuz silkti, kabul etti. "En son oynadığımdan beri epey zaman geçti."

İkisi de sahadaki gruba katılarak raketlerini aldılar ve oyuna hazırlandılar. İlk servis için raket havaya fırlatıldığında, Sarah'nın odağı keskinleşti ve hareketleri akıcı ve hassas hale geldi.

Emily kendini hızla ritme kaptırırken buldu, raketle filenin üzerinden geri dönerken refleksleri devreye girdi. En son oynadığından bu yana gerçekten de epey zaman geçmişti ama oyuna geri dönmek kolaydı, özellikle de insan bu kadar eğlenirken.

Alexander ortalıkta görünmüyordu ama onun yokluğunda bile Emily başka kimseye odaklanamıyordu. Düşüncelerinin gücüyle onun varlığını somutlaştırmak istiyordu ve garip bir şekilde her zaman karanlık köşelerden bir yerlerde bir çift gözün onu izlediğini hissediyordu. Ama kimin gözleri olduğundan emin değildi.

Bu garip hissi sorgulamak yerine, en azından kısa bir süre için elindeki oyuna odaklanmaya çalıştı. Dostça maçları devam ederken hareketleri pürüzsüzdü, her sayı kahkahalar ve iyi huylu şakalaşmalarla değiş tokuş ediliyor, bu da herkesi içine çekiyor gibiydi.

Kız kardeşinin gözleri ağ üzerinde bir yere odaklanırken Sarah'nın "Bu bizim için bir puan!" diye bağırdığını duydu.

Bir an sonra Emily bu sözlerin kime yöneltildiğini görebildi. Henry karşı takımdaydı ve o da harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu. İkisi de gözlerini diğerinden ayıramıyor, daha sonra birbirlerine takılabilmek için galip gelen taraf olmak istiyorlardı. Aralarındaki enerji hissediliyordu. Kimse bunu inkâr edemezdi.

Emily bir an için kız kardeşi ile bu genç beyefendi arasındaki bağı kıskandığını hissetti. Kendi kaderi çok daha karmaşık görünüyordu; kalbinin arzuları, onları yerine getirebilecek herhangi bir dinleyici tarafından reddediliyordu. Ama kaderine ağıt yakmanın bir anlamı yoktu. Aksine, sadece bir seyirci olmak yerine kendi hayatında aktif bir katılımcı olmak istiyordu. Ve şu anda, İskender'in yanında olmayı giderek daha çok istiyordu.

Öğleden sonra ilerledikçe konuklar açık hava oyunlarından çeşitli kart oyunlarına ve daha da fazla kaynaşmaya geçiş yaptı. Sanki bu iyi huylu oyunlar herkesin rekabetçi ruhunu ortaya çıkarmış gibiydi ve küçük gruplar bir araya toplanarak şakacı bir

şekilde

birbirlerini alt etmeye çalışıyorlardı. Emily'nin kendine ait bir grubu yoktu, bu yüzden bahçe partisi kız kardeşi ve Henry için anılardan bir goblen örüyor gibi görünse de, kendi yolu çok daha az parlaktı.

"Emily?" Sarah ona doğru eğildi, sesi fısıltıya dönüştü. Emily ona döndü, kız kardeşinin komplocu ses tonu ilgisini çekmişti.

"Evet, Sarah?" Emily, Sarah'nın gözlerindeki parıltıya gülümsedi. Kız kardeşinin bundan sonraki sözlerinin ne hakkında olacağından kesinlikle emindi. Ya da daha iyisi, *kimin* hakkında olacağından.

Sarah sessizce devam etmeden önce etrafına dikkatlice baktı, birinin onları duyması riskini göze almak istemiyordu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor... çok önemli bir şey. Sanırım... hayır, Henry'ye sırlıslıkam aşık olduğumu biliyorum... yani Bay Wilcott'a."

Emily, kız kardeşinin her şeyi aynı anda söylemek, kendini açıklamak ama aynı zamanda duygularının özgürce akmasına izin vermek istemesine kıkırdadı. Ne de olsa onlar kardeşi ve aralarında hiçbir sır yoktu. Belki de sadece içlerinden birini koruyan sırlar vardı.

Emily şakacı bir tavrıyla, "Sanırım koşullar ona ilk adıyla hitap etmenize izin veriyor," diye cevap verdi.

Sarah'nın yanakları utanç ve heyecan karışımı bir şekilde kızardı. "Ne zaman o konuşsa, ben... kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Başka hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında düşünemiyor gibiyim."

Emily bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Ama bu kız kardeşinin anıydı. Sarah'nın itirafı karşısında kalbi ısındı, gerçi bu zaten fazlasıyla aşikârdı ve Sarah'nın bunun etrafındakiler için hâlâ bir sır olduğunu düşünmesi oldukça sevimliydi.

"Senin adına gerçekten çok mutluyum, Sarah." Emily kız kardeşinin elini tuttu ve nazıkçe sıktı. "Bay Wilcott iyi bir genç adama benziyor ve eminim seni çok mutlu bir kadın yapacak."

"Oh, umarım bu olur." Sarah sevinçle ciyakladı, ki bu oldukça zor bir başarıydı çünkü hala bu konuşmayı herkesten gizli tutma eğilimindeydi.

"Olmayacağından hiç korkmuyorum," diye güvence verdi Emily, ancak bir ablanın yapabileceği gibi. Ama Sarah'nın en çok neden korktuğunu biliyordu ve bu da babalarının söz konusu genç adamla ilgili nihai kararıydı. "Babam onun bir unvanı olmamasından endişe duyuyor ama görünüşe göre genç Bay Wilcott'un hali vakti yerinde, bu da onu babamın gözünde bile iyi bir evlilik adayı yapıyor."

"Öyle mi?" Sarah'nın gözleri şaşkınlık, inançsızlık ve büyük bir sevinçle açıldı. Duyduklarına inanmadığı belliydi ve Emily böyle iyi bir haberin taşıyıcısı olmaktan mutluydu.

Emily parmağını dudaklarına bastırarak, "Ama şşşt," diye ısrar etti. "Bunu bildiğini babama söyleme. Bu konuda konuşurlarken kulak misafiri oldum."

"Hayır, hayır." Sarah başını iki yana salladı, dudaklarını sıkıca büzdü, öyle ki güzel yüzünde bu konudaki sessizliğini simgeleyen bir yarıktan başka bir şey yoktu. "Tek bir kelime bile etmeyeceğim."

Kız kardeşler yürek ısıtan bir anı paylaştılar, aralarındaki kardeşlik bağı söze dökülmeyen empati alışverişiyle daha da güçlendi. Emily'nin kalbi, kız kardeşinin gelişen duygularına ve hayatına giren heyecan verici aşk ihtimaline tanık olmaktan

dolayı sevinçle kabardı.

Ebeveynleri onlara katılmadan önce birkaç kelime daha konuştular ve Emily bahçe partisinin kargaşasından uzakta birkaç yalnız dakika geçirmeyi umarak çit labirentinde kaybolmak için o anı değerlendirdi.

Kendi düşünceleri içinde kaybolan Emily, gül bahçesinin dingin güzelliği arasında dolaştı. Çeşitli tonlardaki narin yapraklar, içinde dönüp duran duyguları yansıtıyor gibiydi. Kalbi çırpınan bir kuş gibi hissediyor, geleceğinin belirsizliği ile Alexander ile keşfettiği ilgi çekici bağ arasında sıkışıp kalıyordu.

Kıvrımlı patikalar boyunca yürürken, yaprakların hışırtısı ve çiçeklerin güzel kokusu duyularını doldurdu. Paylaştıkları sohbetler, attıkları kahkahalar ve çay içerken elleri birbirine değdiğinde hissettiği kıvılcım zihninde bir melodi gibi tekrarlandı. Aralarında gerçekten daha fazlası olabilir miydi? Hayatının akışını değiştirecek kadar güçlü, gerçek bir bağ?

Eğer böyle bir şey olursa, babası egoist markizin yerine dul bir dük olan Alexander gibi birini anlayıp kabul eder miydi? Ne de olsa babası onun mutlu olmasını istiyordu. Ve mutlu olmak sadece rahat olmak ve güzel şeylere sahip olmakla ilgili değildi. Bundan çok daha fazlası vardı.

Yoluna serpilmiş narin gül yapraklarına baktı, hayallere dalmıştı ki ayak seslerinin yumuşak ritmi kulaklarına ulaştı. Emily'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve arkasını döndüğünde gözleri, dünyada kendisi gibi kaybolmuş bir şekilde dolaşan bir çift gözle kilitlendi.

"Alexander." Biraz beceriksizce gülümsedi ama bu gülümsemesini daha da çekici hale

getirdi. "Emily." O da ona gülümsedi. "Arkadaşlık sana fazla mı geldi?"

"Oh, hayır, hayır, sadece..." dedi, açıkça doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu ve bunu yaparken biraz kızardı. Onunla her konuştuğunda yanaklarının kızarmasında, içinde bir şeyleri uyandıran bir şey vardı.

"Merak etme," dedi komplocu bir tavırla, bunun tehlikeli bir şey olduğunun tamamen farkında olarak yaklaşarak. Onun varlığı içindeki canavarın kafesini sarsıyordu. "Böyle durumlarda ben de bunalıyorum. Kimseye söylemem."

Bu yorum için en güzel gülümsemelerinden biriyle onu onurlandırdı.

"Kız kardeşim sosyal biridir," diye açıkladı Emily, çıldırtıcı kalabalıktan uzaklaşıp ağır ağır yürümeye devam ederlerken. "Bence herkesle ortak bir zemin bulabilir. Bana gelince..."

"Sadece hoşlandığın kişilerle mi ortak bir nokta bulabiliyorsun?" diye sordu, kendini kontrol edemeyerek. O ana kadar sadece onu izliyordu ama şimdi ondan kopamıyor, onun görüntüsünü, sesini, tatlı kokusunu içine çekiyordu. Bir kadının onu böylesine heyecanlandırabileceğini hayal bile edemezdi ama onun görüntüsü zihninin sınırlarını terk etmeyi reddediyordu.

"Öyle bir şey işte." Kadın eğlenerek kıkırdadı. "Bu

kötü bir şey değil," diye belirtti.

"Muhtemelen sen de öyle olduğun için böyle söylüyorsun," dedi ama aynı zamanda sanki o da soruyormuş gibiydi.

"Ben Londra sosyetesinin hoşlanmadığı pek çok şeyim." Omuz silkti, bir an için önüne baktı ve kendini uzaklarda kaybetti.

"Ama gerçekten umursamıyorum. Bununla başa çıkmayı uzun zaman önce öğrendim. Sadece kendimi böyle insanların yanından uzaklaştırıyorum... tıpkı senin yaptığın gibi." Tekrar ona döndü, çünkü gözlerini uzun süre başka tarafa çeviremezdi. Bunu yapmak neredeyse acı veriyordu. "Ya da belki de kendini *benim yanımdan* uzaklaştırmaya çalışıyordun?"

Onun bu yorumu karşısında gözleri büyüdü, dudakları aralandı. Şimdi ondan uzaklaşmak onun için dünyadaki en akıllıca şey olurdu. Ama bu aynı zamanda imkânsızdı. Söylememesi gereken şeyi söylemişti. Ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Gözleri birbirine kilitlendiğinde, etraflarındaki hava güçlü bir enerjiyle parıltıyor gibiydi. Bahçenin dinginliği, dile getirilmemiş arzularının yoğunluğuyla yan yana geliyor ve dünya uzak bir fonda kayboluyor gibiydi. Alexander'ın iç sesi onu üzerinde durduğu uçurum konusunda uyarıyordu ama kalbi ve onun özlemi inkâr edilemezdi. Bir adım daha atarsa bu uçuruma düşecek ve kimse onu oradan çıkaramayacaktı.

Nazik, kasıtlı bir hareketle uzandı, parmakları Emily'nin yüzünden bir tutam saçı hafifçe fırçaladı. Dokunuşunun altındaki teninin yumuşaklığı içinden bir ürperti geçirdi ve kararlılığı sarsıldı. Geri adım atmalı, kendisini ona yaklaştıran çekime direnmeliydi ama manyetik güç karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

Alexander'ın eli yanağına yaklaştığında Emily'nin nefesi kesildi. Emily'nin gözleri, kırılganlık ve dile getirilmemiş arzusunun karışımıyla dolu bir şekilde Alexander'a kilitlenmişti. Zaman durmuş gibiydi ve havadaki beklenti hissediliyordu. O anda dünyada sadece iki kişi vardı. Başka kimse yoktu. Başka kimsenin önemi yoktu.

Bu manyetik çekimi daha fazla inkâr edemeyen Alexander aralarındaki mesafeyi kapattı. Dudakları Emily'ninkilere değdi; tüy kadar hafif bir dokunuş, içinden elektrik akımı geçmesine neden oldu. Bu, ikisinin de tahmin edemeyeceği ama şafak kadar kaçınılmaz hissettiren bir bağlantıydı.

O an askıda kaldı, dudakları zar zor birbirine değiyor, aralarında sessiz bir soru dolaşıyordu. Ve sonra, sanki görünmez bir güç tarafından yönlendiriliyormuş gibi, dudakları, içinde bir ateşi tutuşturan yakıcı bir öpücükle tekrar buluştu.

Öpüşmeleri derinleştikçe etraflarındaki dünya eriyip gitti, duyularında bir his seli oluştu. Bu, dile getirilmemiş bir özleminden doğan bir öpücüktü, iki ruhun nihayet aralarında oluşmakta olan kimyaya teslim olmalarına izin veren tutkulu bir çarpışmaydı.

Öpüşme devam ederken aralarındaki boşlukta nefesleri birbirine karıştı, yoğun ve tüketici. Bahçe onların arzularını yankılıyor gibiydi, güllerin yaprakları tüm beklentilere meydan okuyan bir ana tanıklık ediyordu. O çalınmış anda, Alexander ve Emily'nin dudakları birlikte hareket etti, her bir dokunuş uzun zamandır sakladıkları duyguların ilanı gibiydi.

Yaklaşan ayak sesleri paylaştıkları anın kozasını parçaladığında, tutkulu öpüşmelerinin yankıları hâlâ havadaydı. Emily ve Alexander birbirlerinden uzaklaştılar, nefesleri kesilmişti. Kalbi hızla çarpıyordu. Az önce yaşananların farkına varması, ardında kırılganlık ve beklenti karışımı bir his bırakarak içine yerleşti.

Herhangi biri olabilir.

Gözleri buluştu, aralarında sessiz bir alışveriş geçti. Etraflarındaki hava bir duygu-arzu karışımıyla doluydu,

şaşkınlık ve biraz da tedirginlik. Ayak sesleri daha da yükseldi, bu da kucaklarının dışındaki dünyanın hâlâ mevcut olduğunu hatırlatıyordu.

Kimsenin onları bu şekilde görmesine izin veremezdi. Bu ikisi için de çok tehlikeliydi.

Bölüm 14

Alexander aceleci bir hareketle Emily'den uzaklaştı, tek bir kelime bile etmedi. Ne de olsa, daha önce sıcak nefeslerle, sözsüz dillerle söylenmemiş başka ne kalmıştı ki söylenecek?

Bir anlığına oyalanıp dudaklarını ayırdığında, onunla birlikte kaçmak, herkesten saklanmak ve bir daha asla geri dönmek istedi. Ama bu hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Her nasılsa, onun gözlerinde bu arzuyu okuduğuna ve kendisinininkini yansıttığına inanıyordu. Adam aceleyle büyümüş bir çitin arkasına çekildi ve gözden kayboldu.

Emily aynı yerde durmaya devam etti, hareket edemiyordu. Sanki dünya dönmeyi bırakmış ve kendisi de zaman ve mekân içinde donmuş gibi hissediyordu. Olanlardan sonra soğukkanlılığını yeniden kazanması imkânsız gibi görünüyordu ama denemek zorundaydı.

Derin bir nefes alıp kendini dengelemeye çalışırken, etrafındaki dünya bir kez daha netlik kazanmaya başladı. Yaprakların hışırtısı, güllerin kokusu ve bahçenin yumuşak sesleri tüm gücüyle geri döndü. Bir kez daha nerede olduğunu biliyordu. Duyguların bir karışımını hissetti -arzu, kafa karışıklığı ve Alexander'ın aniden ortadan kaybolmasından dolayı bir hayal kırıklığı.

Bu onun ilk öpücüğüydü, elbette rüyasını saymazsak. Ama rüyasında bile, o öpücüğü aynı adamla paylaşmıştı, sıcak nefesini kendi varlığının içine çektiği adamla, kısa bir an onları iki beden ve tek ruh haline getirmişti.

Tam düşüncelerini toparlıyor, sadece içinde bulunduğu durumu değil, kendi duygularının girdabını da anlamlandırmaya çalışıyordu ki, tanıdık bir ses haykırarak onu şimdiki ana getirdi.

"Emily!"

Emily arkasını döndü ve bakışları Henry'nin yanında yürüyen kız kardeşine kaydı. Henry'nin koluna yapışmış olan Sarah'nın yüzündeki mutluluk ifadesini görmemek mümkün değildi. Birkaç dakika önce bahçeyi saran ve farkında olmadan yarıda kestikleri gergin atmosferden kesinlikle habersiz, kayıtsız gülümsemelerle Emily'ye yavaşça yaklaşıyorlardı.

"Biz de her yerde seni arıyorduk!" Sarah kız kardeşine eğlenerek, Emily'nin kendisinin bahçe partisinde ortadan kaybolmasının Sarah ve Henry için de çok hoş bir dikkat dağıtıcı olduğunu ve onlara diğer konuklardan uzaklaşmak için bir neden sağladığını düşündürdüğünü söyledi.

Başlarında refakatçi yoktu, bu hoş bir manzara değildi ama Emily'nin başına gelenlerden sonra, onlara doğruyu yanlış öğretecek dünyadaki son kişi o olmalıydı.

Emily kız kardeşine odaklanarak gülümsedi. Ona yalan söylemekten hoşlanmıyordu ama bazen küçük bir beyaz yalan her şeyi daha az acı verici hale getiriyordu.

"Sadece bahçenin güzelliğinin tadını çıkarmak için biraz zaman ayırıyordum," dedi, neyse ki bu gerçekten çok uzak değildi. Gerçekten de gezintiye çıkmasının ilk nedeni buydu, sadece biraz yalnız kalmak istiyordu. Daha sonra ne olduğuna gelince, bunu en azından şimdilik kendine saklamaya karar verdi. "Görüyorum ki siz ikiniz de... um... bahçenin tadını çıkarıyormuşsunuz?"

Sarah kaşlarını kaldırarak muzip bir gülümsemeyi bastırdı. "Öyle bir şey yok. Biz sadece sizi arıyorduk. Sizi bulmamız acildi ve bir refakatçi bulacak zamanımız yoktu çünkü herkes sohbeta dalmıştı, biz de tabii ki

bölmek istemedim."

Emily kıkırdamasını bastırarak, "Anlıyorum," diye alay etti. "İkiniz de ne kadar uygun ve kibarsınız."

Sarah yaramaz bir melek edasıyla omuz silkti. "Bazen öyle oluyor." Tam başka bir şey söyleyecekti ki başını eğdi, gözleri derin ve meraklı, sanki kız kardeşine daha yakından, daha iç gözlemsel bir bakış atmak ister gibiydi. "Koşuyor muydun?" diye merak etti, sesi biraz eğlenmiş gibiydi.

"Hayır," diye sordu Emily, bu ani konu değişikliği karşısında şaşırmıştı. Bir sonraki sorusundan önce boğazını yumuşak bir şekilde temizledi. "Neden?"

"Yanakların oldukça kızarmış görünüyor," dedi Sarah, Emily'nin bunun basit bir gözlem olduğunu düşünemeyeceği kadar şakacı bir şekilde.

Emily'nin kalbi hızla çarpmaya başladı, içinde endişe ve merak karışımı bir duygu dönüyordu. Sarah bir şey mi görmüştü? Alexander'la paylaştığı o yoğun anı biliyor olabilir miydi? Emily'nin zihni senaryolarla dolup taşıyor, sinirleri daha da geriliyordu.

Zorlukla yutkunarak ikna edici bir gülümsemeyi başardı. "Oh, şey... biliyorsunuz, bugün güneş oldukça sıcaktı ve bir an için başlığımı çıkardım."

Sarah'nın kıkırdaması havada cınladı. "Daha dikkatli olmalısın, Emily. Yanaklarında biraz daha güneş yanığı olursa annem küplere biner."

Emily'nin üzerinden bir rahatlama dalgası geçti. Sarah'nın sözleri, ilk baştaki endişesine rağmen, kız kardeşinin sadece onun iyiliği için endişelendiğini nazik bir şekilde hatırlattı. Emily kıkırdadı, en gizli düşüncelerinin ve eylemlerinin tamamen açığa çıktığını düşündüğü bir anda bile kalbini ısıtmakta asla başarısız olmayan bu kardeşçe azarlamayı takdir etti.

"Bu konuda daha dikkatli olacağıma söz veriyorum," diye cevap verdi, gülümsemesi bu kez içtendi, herhangi bir endişe duymuyordu. Kız kardeşine bir kez daha baktı ve kendisinin de kız kardeşini toplumsal kurallara karşı benzer bir ihlalde yakalayabileceğini fark etti. "Sanırım annemin dersiyle yüzleşmeden önce hepimizin geri dönmesi en iyisi."

Sarah başını salladı ve iki kız kardeş komplocu bir gülümsemeyi paylaştı, daha fazla açıklama gerektirmeyen bir durumun sessizce anlaşılmasıyla kurulan bir bağ. Emily hâlâ Sarah'nın birkaç dakika önce orada yaşananlar hakkında bir fikri olup olmadığından emin değildi ama bunun bir önemi yoktu. Bilse de bilmese de dudakları mühürlüydü ve Emily bunun için daha da minnettardı.

Üçü de malikâneye geri döndüler ve burada misafirlerin konuşmaları onları hemen karşıladı. Sarah ve Henry bir sohbete dalmışlardı ve Emily'nin onları dinleyip dinlemediğine aldırmış etmiyorlardı. Bu onun için gayet iyiydi, çünkü dinlemiyordu.

Gerçek şu ki, bunu *yapamazdı*, çünkü her adımında çitleri dikkatle gözden geçiriyor, gözleri herhangi bir hareket belirtisi, Alexander'ın varlığına dair herhangi bir işaret arıyordu. Paylaştıkları samimiyeti hatırlayınca kalbi hızla çarptı ve yanakları kızardı.

Her şey çok beklenmedikti ama yine de çok doğru hissettirmişti. Naifliği içinde, böylesine romantik bir kasırganın nesnesi olacağını asla hayal edemezdi. Çalınan o anın, dudaklarına konan öpücüğün anısı vücudunda kelebek kanatlarının çırpınmasına neden oldu. Sanki onun dokunuşu, kokusu, içinde sahip olduğunu bile bilmediği hisleri uyandırmıştı.

Bu bilgi ona yasaklanmış gibi geliyordu, sanki hiç hissetmemesi gerekiyormuş gibi, özellikle de herkesin hazır bulunduğu bir bahçe partisinde. Bir bakıma, sanki gerçek yüzünün her yerinde yazılıymış gibi hissediyordu - herhangi birinin yapması gereken tek şey ona bir bakış atmaktı ve her şey ortaya çıkacaktı.

"... öyle değil mi, Emily?" Sarah'nın sesi Emily'nin hayal dünyasını böldü ve dikkatini şimdiki ana geri çekti. "Evet...

belki?" Emily şaşkın bir şekilde kıkırdadı, bu da Sarah ve Henry'nin de kıkırdamasına neden oldu.

"Dinlemiyordun, değil mi?" Sarah sordu, ancak bunun cevabı oldukça açıktı. Ses tonu bile kız kardeşinin kafa karışıklığı durumunu anladığını ima ediyordu, ancak bunun arkasında kötü bir niyet yoktu. Sarah sadece bir gözlem yapıyordu ve bu da hepsini eğlendiriyordu.

"Korkarım hayır," diye itiraf etti Emily, bakışları artık çitlerden başka yöne çevrilmişti. Şimdiye kadar olduğundan çok daha dikkatli davranmazsa, kız kardeşinin keskin gözlemleri içindeki kargaşayı açığa çıkarabilirdi.

O anda Henry de söze karıştı. "Sanırım Emily bahçenin güzelliği içinde kayboldu."

Her ikisinin de önceki konuşmalarını mı ima ettiklerini yoksa bunun sadece masum bir yorum mu olduğunu anlayamadı. Bunu ikincisi olarak anlamaya karar verdi. "Gerçekten de bahçe kesinlikle büyüleyici. İçinde eğlenmeden duramıyorum."

Bu anı yatıştırmış gibi görünüyordu ve konuşma zahmetsizce devam etti. Ama Emily başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Düşünceleri Alexander tarafından tüketilmişti, onun varlığı henüz söylenmemiş bir gelecek vaadi gibi duruyordu ve bu onu çok heyecanlandırıyordu.

Kahkahalar ve müzik etrafını sarmış, olayın neşesi içinde dönen çalkantılı duygularla tezat oluşturmuştu. Emily'nin bakışları bir kez daha çitlere doğru kaydı, umudu şüpheyle savaşıyordu. Alexander'ı bir kez daha görebilecek miydi? Kader onlara kısacık bir an daha bahşedecek kadar nazik olacak mıydı?

Daha fazlasını istemeye cesaret edemiyordu, kendisine verilenlerden sonra daha fazlasını istemeye cesaret edemiyordu ama yine de ona doyamıyor gibiydi ve bu onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

Tam o sırada gözleri ona takıldı. Adam bahçenin uzak ucundaydı ve zahmetsizce birkaç beyefendiyle sohbete dalmıştı. Adam umursamaz görünüyordu ve bir anda Emily'yi korku sardı, umutlarını gerçeğin sert, kayalık kıyılarına çarpmakla tehdit etti. Öpüşmelerinden etkilenmemiş miydi?

İçinde tutuşturduğu o arzu kıvılcımından sonra nasıl olmazdı ki? Bunu hayal bile edemezdi. Yine de, kendi çırpınan zihni bırakın bir başkasını, kız kardeşiyle bile zar zor sohbet edebilirken, o sanki hiçbir şey olmamış gibi sakin ve soğukkanlı görünüyordu.

Adamın arkasını dönüp kendisine bakmasını bekledi ama olmadı. O anda, bir sonraki oyunun whist olacağı duyuruldu.

Misafirler yavaşça eve dönerken birbirlerine hoşnutluklarını mırıldanıyorlardı; misafir odası White'ın en görkemli odasını andıracak şekilde düzenlenmişti, her tarafta iskambil masaları ve içki servisi vardı. Görünüşe göre orada bulunan herkes kart oyunlarına oldukça düşküncü. Beyler viski ve diğer içkileri görmek için can atarken, hanımlar çay ya da limonatayı tercih ediyordu.

"Siz üçünüz!" Düşes Emily, Sarah ve Henry'ye eliyle işaret ederek boş masalardan birini gösterdi. "Şuraya oturun."

Sarah onu elinden tutup, arkası onlara dönük bir adamın oturmakta olduğu masaya doğru çektiğinde Emily hazırlıksız yakalanmıştı. Emily sessizce nefes aldı, kalbi topuklarına kadar düştü.

Olamazdı. Ama yine de öyleydi. Emily'nin onun kim olduğunu hemen anlaması için adamın arkasını dönmesine gerek yoktu.

Bölüm 15

Bir whist oyunu Alexander'ın çalkantılı düşüncelerinden uzaklaşmak için iyi bir fırsat olabilirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, malikânede bir yere saklanıp kapıyı içeriden kilitlemeye can atıyordu. Ne de olsa bu, kendisinden çok teyzesinin partisiydi. Herkesi mutlu ve meşgul tuttuğu sürece, gittiğini fark etmeyeceklerdir bile.

Ama teyzesi sanki onunla alay edercesine, muhtemelen bilmeden, onu Emily ile bir araya getirdi. Bu, gizlice planladığı şeyin tam tersini yapacağı anlamına geliyordu. Emily'nin yanına değil de karşısına oturmaya özen göstererek, hanımların oturuşunu izledi. Ama bakışları bir an için kilitlendi ve bu his, sanki gerçekten dokunmuşlar gibi daha güçlü bir şekilde hissedildi.

Kendisine doğru bir deste kâğıt uzatmakta olan Henry'ye döndü. Onları sessizce aldı, önce karıştırdı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi harekete odaklandı. Kartlar dağıtıldı ve oyun başladı. Ancak bunun sıradan bir oyalanma olmayacağı belliydi.

Her masa kendi oyuncularına ve kendi keyifli sohbetlerine odaklandığından, misafir odasının ambiyansı sohbetlerine bir samimiyet havası katıyor gibiydi.

"Bahçeniz büyüğü bir yer, Majesteleri." İlk konuşan Sarah olunca herkes şaşırdı ama bu neşeli konu herkesin hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Gülümsedi, biraz şaşırmıştı, çünkü bu yorumu öğleden sonra birkaç kez duymuştu. Ama Sarah bunu gerçekten kastetmişti. "Teşekkür ederim. Bunun için övgü almak isterdim ama dürüst olmak gerekirse bunu yapamam. Neyin daha fazla bakıma ihtiyacı olduğunu, neyin yeniden ekilmesi ya da değiştirilmesi gerektiğini bahçıvana anlatmak çoğunlukla teyzemin eğlencesi."

"Sonuç gerçekten bir sanat eseri." Sarah pencereden dışarı bakarak başını salladı.

"Sanat eserlerinden bahsetmişken," diye konuşmanın yönünü değiştirdi Henry, "kütüphanenize rastlama zevkini yaşadım ve söylemeliyim ki, muhteşem bir koleksiyon."

İskender bir kez daha gülümsedi. "Böyle söyleyerek çok nazıksınız. Aslında bu annemin gurur ve neşe kaynağıydı."

... ya da bana öyle söylendi. Ama bu ikinci, yankılanan düşünceyi eklemedi. Bunu kendine saklamaya karar verdi.

"O her zaman klasiklerin hayranı olmuştur," diye ekledi, özel hayatı yerine edebiyat ve sanat hakkında konuşurken kendini daha güvende hissediyordu.

"Oh, gerçekten mi?" Sarah haykırdı. "Emily klasiklere bayılır!"

O anda tüm gözler Emily'nin üzerindeydi. Alexander onun böyle bir şekilde dışlandığı için utanacağını düşünmüştü ama o kendisine neşe veren bir konudan bahsetmekten çok mutlu görünüyordu.

"Seviyorum." Kız kardeşine gülümsedi. "Karakterlerle ve hikâyelerle aramda her zaman derin bir bağ olduğunu hissetmişimdir. Sanki bir romanı bitirdikten sonra onlar sizin bir parçanız haline geliyor, öyle değil mi?"

Bu sorunun kendisine mi yoksa masadaki herkese mi yöneltildiğinden emin değildi. Sesi nostaljiyle doluydu ve en sevdiği romanları bulaşıcı bir tutkuyla anlatıyordu. Farkında bile olmadan, onun her kelimesine asılıyor, böylesine canlılıkla anlattığı dünyaların içine çekiliyordu.

Ona katılmadan edemedi. "Gerçekten harika bir hikâyenin sizde böyle bir yankı uyandırması onun işaretidir," diye onayladı. "Favoriniz var mı?"

"Hmm," diye düşündü Emily bir an için. "*Don Kişot*'u severim."

Alexander eğlenmişti. "Onun nesini seviyorsun?"

"İdealize edilmiş dünya görüşü ile onu çevreleyen gerçeklik arasındaki zıtlık hoşuma gidiyor. Bu çok saçma ve ironik, tıpkı dev olduğuna inandığı yel değirmenleriyle savaştığı yanlış yönlendirilmiş ve hayalperest maceraları gibi. Oldukça düşündürücüdür. Ancak çok ahlaklı ve adil bir insan böyle bir şey yazabilir."

Henüz bunu itiraf etmeye niyeti olmasa da bu eserden de keyif almıştı. "Cervantes'in ünlü eserini yazarken hapiste olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hapishane mi?" Emily elini kalbine bastırarak soluk soluğa kaldı. "Eminim

yanılıyorsunuzdur." "Eminim yanılmıyorumdur." Kıkırdadı.

"Ama... nasıl?" Emily acı içinde kaşlarını çatıyordu.

"Bunun nedeni, Cervantes'in hemen hemen her yazar adayının yaşadığı bir sıkıntıya, yani faturaları ödeyen bir günlük işe sahip olma zorunluluğuna fazlasıyla aşina olmasıdır. İspanyol hükümeti için vergi tahsildarı olarak çalışıyordu."

"Vergi tahsildarı mı?" Emily yankıladı. "Gördün mü? Vergi tahsildarları hesaplama yapmak zorundadır, kesin rakamlar. Onun hapse girmesi bir hata olmalı."

"Öyleydi." Alexander başını salladı, bu konuşma ve onun kuşkuculuğu karşısında daha da

eğlenmişti. "Onun." "Ne demek onun?"

"Hapse girdi çünkü bazı... nasıl desem? Matematiksel düzensizlikler." Onun bu yorumu hem Henry'yi hem de Sarah'ı kıkırdattı. Sadece Emily yeni öğrendiği bu bilgi karşısında hâlâ şaşkındı. "Ama bir de şu açıdan bakın. Eğer hapse girmemiş olsaydı, dünya edebi bir şaheseri kaybettiği için daha fakir olacaktı."

"Sanırım öyle." Emily hâlâ kaşlarını çatıyordu ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme de vardı.

"İyi yazarlar en kötü durumlardan iyi şeyler çıkarırlar," diye detaylandırdı Alexander, bu sohbetten çok keyif alıyordu; Emily ile pek çok ortak yönleri var gibiydi. Her şeye rağmen bu onu umutlandırıyordu. "Gerçeklik onlarda yankı uyandırıyor."

"Tıpkı müziğin bizde yankı uyandırması gibi," diye tekrar haykırdı Sarah ve konuşma bir kez daha farklı bir yöne doğru yöneldi

yön. "Ya da sanat. Son zamanlarda biraz suluboya denemeleri yapmaya başladım. Resimlerimde ışık ve gölge oyunlarını yakalamayı seviyorum."

"Alexander da resim yapıyor," diye belirtti Emily, bakışlarında gerçek bir

merak vardı. "Sen mi yapıyorsun?" Sarah sordu.

Hazırlıksız yakalanan Alexander, yumuşak bir gülümsemeye izin vermeden önce tereddüt etti. "Şey, bir zamanlar resim yapardım," diye itiraf etti, sesinde bir nostalji dokunuşu vardı. "Uzun zaman oldu ama her zaman doğanın mutluluk anını yakalamakta teselli bulmuşumdur."

"Bu sadece sanatın kendimizi ifade etmemize izin vermesi, değil mi?" Sarah onun tam olarak neyi kastettiğini biliyor gibiydi ama Emily'nin gözleri onun sözleri karşısında ilgiyle parladı.

Whist oyunu ilerledikçe Alexander kendini giderek Emily'ye çekilirken buldu, başlangıçtaki yalnızlık niyeti aralarındaki manyetik çekimin ortasında unutuldu. Emily'nin söylediği her kelime, keşfettikleri her ortak ilgi alanı, Alexander'ın kalbini çekiştiren görünmez bir iplik örüyor gibiydi.

Melodik bir çan gibi kahkahaları kulaklarında yankılanıyor, kalp atışlarının ritmiyle oynayan bir senfoni yaratıyordu. Gülümsemeleri, jestleri ve sohbete katılma biçimi onu büyülüyor, gözlerini kaçırmamasını imkânsız hale getiriyordu.

Alexander'ın düşünceleri çalınan o ana, bahçenin büyüğü içinde Emily'yle paylaştığı tutkulu öpücüğe dönüp duruyordu. Anı zihninde tekrar tekrar canlanıyor, her bir ayrıntı bilincine kazanıyordu. Emily'nin dudaklarının yumuşaklığı, aralarındaki elektrik dalgası, o kısacık anda zamanın nasıl durmuş gibi görüldüğü.

Yine de vicdan azabının ağırlığını üzerinde hissetmekten kendini alamıyordu. Emily'nin dudaklarının tadını her hatırladığında, ondan önce başka bir kadın olduğunu, sonsuza dek sevmeye yemin ettiği bir kadın olduğunu hatırlıyordu. Ama Emily'nin varlığının cazibesi yadsınamazdı ve tüm düşünceleri tek, tartışılmaz bir gerçekte birleşiyor gibiydi: Ona tamamen ve umutsuzca aşıktı.

Paylaştıkları her kahkaha, birbirlerine attıkları her bakış ve yaptıkları her sohbet Emily'nin kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Yine de hiçbir konuşma öpüşmelerinin anısını Emily'nin aklından çıkaramıyordu. Edebiyat ve sanat üzerine yaptıkları tartışmalarda bile bu anı hep ön planda kalmıştı.

Tıpkı resim sergisi sırasında yaptığı gibi, resim hakkında konuştuğunda gözlerinin nasıl parladığını görebiliyordu. Bu sadece içinde kök salmış olan çekimi daha da derinleştiriyor gibiydi. Onunla ilgili her şey o kadar gizemli, o kadar çekiciydi ki ondan güçlkle uzaklaşabiliyordu.

Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etmekten kendini alamadı. Çalınan anlarını onun kadar düşünüyor muydu? Aynı manyetik çekimi, aralarındaki uçurumu kapatıyor gibi görünen o söylenmemiş bağı hissediyor muydu?

Bakışları zaman zaman buluşuyor, kısa süreli bir alışveriş, dile getirilmemiş bir duygu dünyasını barındırıyordu. Emily'nin kalbi paylaşılan her gülümsemeyle çırpınıyor ve kendini daha fazlasını arzularken, aralarındaki bağı derinliklerini keşfetmeye can atarken buluyordu.

"Peki, kaç numara kazandık?" Sarah eğlenerek sordu.

"Sözleşmemizi başarıyla yerine getirdiğimize inanıyorum," diye yanıtladı Henry, sözleşmeye göre puan aldıklarını biliyordu. Eğer sözleşmeyi yerine getirmezlerse puan kaybedeceklerdi. "Bu da bize on puan kazandırdı!"

"Biz kazandık!" Sarah ellerini çırpı, bu herkesin çok hoşuna gitti.

Emily kazanmanın aklındaki son şey olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Whist strateji, ortaklar arasında iletişim ve oynanan kartların yanı sıra yapılan tekliflerin de dikkatle değerlendirilmesini gerektiriyordu. Bununla birlikte, kartlara tamamen odaklanamadı ve Alexander'ın takımları için tüm teklifleri yapmasına izin verdi. Bu, beceri ile şansı birleştiren bir oyundu ve Emily her nasılsa şu anda ikisine de sahip olduğunu düşünmüyordu.

Oyunlar sona erip konuklar dağılmaya başladığında, Emily'nin özlem duygusu acı tatlı bir hisle doldu. Gecenin büyüsü onları etkisi altına almıştı ama çevrelerindeki dünyanın gerçekleri de tekrar su yüzüne çıkmaya başlamıştı.

"Emily'nin annesi, Ravenswood Düşesi'nin ve hemen yanında duran Rose ve Alexander'ın önünde minnetle reverans yaptı.

"Umarım hepiniz güzel vakit geçirmişsinizdir," diye cevap verdi düşes aynı kibarlıkla.

Resmi vedalaşmaların ardından Emily ve ailesi arabalarına doğru yola koyuldular. Tam onları takip etmek üzereyken, bakışları bir an için gereğinden fazla Alexander'ın üzerinde kaldı.

Derin bir nefes aldı, keskin gece havası kızarmış yanaklarını yatıştırdı. Yeni günün neler getireceğine dair hem beklenti hem de belirsizlik hissiyle Emily, bu harika yerden ayrılmak için isteksizce dönmeden önce öğleden sonranın büyüsünün birkaç dakika daha sürmesine izin verdi, kalbi söylenmemiş arzu ve bir sonraki günün vaadiyle ağırlaşmıştı.

Bölüm 16

Ertesi gün Emily için beklenti ve tedirginliğin bir karışımıyla doğdu. Güneş ışınları penceresinden süzülürken, kendini dışarıdaki yaprakların hafif hışırtısını yansıtan bir duygu kasırgasının içinde buldu. Bir önceki öğleden sonra Alexander'la geçirdiği büyüleyici anların hatrası, çalınan bakışlar ve paylaşılan sohbetlerden oluşan bir goblen gibi zihninde oyalanıyordu.

Sabah rutinine devam ederken, düşünceleri sürekli ona geri dönüyordu. Onun sesini, kahkahalarını ve gözlerinin onu içine çeken derinliğini hayal etti. Odanın köşesindeki piyanoforte onu çağırdı ve bankın üzerine yerleştiğinde parmakları tuşların üzerinde dans etmeye başladı. Piyanoforte çalmak onun için her zaman sıkıntılı bir zihni ya da bu durumda sıkıntılı bir kalbi yatıştırmanın bir yolu olmuştu.

Hayallere dalan Emily'nin zihni Alexander'ın canlı bir resmini çiziyordu. Çaldığı müzik, aralarındaki konuşulmamış bağın yankılarını taşıyor gibiydi; her nota Emily'nin içinde dönen duyguların bir yansımasıydı. Melodiler özlem, umut ve belirsizliğin bir karışımıyla doluydu, kalbinde kök salmış karmaşık duyguların bir yansımasıydı.

Yine de, hayallerin ortasında, Emily gerçekliğinin ağırlığından kaçamıyordu. Marki ile nişanlandığı bilgisi kara bir bulut gibi üzerinde asılı duruyordu. Onunla evlenme düşüncesi omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi, yabancı ve boğucu hissettiren bir hayata hapsolma hissi. Ailesinin beklentileri, toplumsal baskılar ve bilinmeyene karşı duyduğu korku bir araya gelince görmezden gelemeyeceği bir huzursuzluk hissi yaratıyordu.

Emily'nin parmakları sonunda tuşların üzerinde hareketsiz kaldı. Hayalleri ve yükleri karmaşık bir duygu senfonisinde birleşerek onu hem coşkulu hem de çelişkili hissettirdi. Bir önceki öğleden sonranın büyüğü ona daha fazlasını, yürümesi beklenen yoldan farklı bir yolu göstermişti. Şimdi zihninde milyonlarca soru, milyonlarca olası, kışkırtıcı keşke'ler uçuşuyordu.

"Genelde bundan çok daha neşeli bir şeyler yapıyorsun canım."

Annesinin sesi onu aşk dolu hayallerinden geri döndürdü ve Emily orada, kapının girişinde durup kızının kalbini parmaklarının arasından melodiye dökmesini dinlediğini fark etti. Kendini garip bir şekilde savunmasız hissetti, sanki notalar kelimelere benziyordu ve melodisi herkesin okuyabileceği açık bir günlük gibiydi.

Emily gülümsemeye çalıştı. "Üzgün bir ruh mutlu bir melodi çalamaz." Bu pek çok açıdan doğrudu.

Annesi bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ağır bir iç çekişle Emily'ye yaklaştı. "Canım, babanla benim seni sevmediğimizi düşünmeni istemiyorum. Tam tersine, ikinizi de çok seviyoruz ve bu nedenle sizin için endişeleniyoruz. Sana iyi bakıldığından emin olmak istiyoruz, çünkü... sonsuza kadar buralarda olmayacağız, biliyorsun değil mi?"

Emily kaşlarını çatır gibi yaptı, ancak anne babasının olmadığı bir dünya fikri onu korkutuyordu. "Eğer kendimi daha iyi hissetmemi sağlamanın yolu buysa, anne, o zaman bunu oldukça iyi becerdin."

Annesi Emily'nin kelime seçimine güldü, Emily'nin niyeti de buydu. Bu zor konuşmayı yapmak istemiyordu. Alexander'ın düşüncesi hep oradaydı, hayatta toplumun herkese biçtiği rollerden daha fazlası olduğunu hatırlatıyordu.

Onunla konuşmayı, belki de o öpücüğün kendisi için olduğu kadar onun için de bir anlamı olup olmadığını görmeyi arzuluyordu. Sonra, eğer umutları

Onun itirafıyla daha da alevlenen Emily, bu konuşmayı ailesiyle yapacak, kendi geleceği ve hayatını zorla değil, istediği kişiyle yaşama hakkı için savaşıacaktı.

Annesi Emily'nin elinden tutarak, "Neden gidip kız kardeşinin ne yaptığına bakmıyoruz?" diye önerdi. "Belki o iyi genç adam Bay Wilcott da yakında ziyarete gelir. O ve Sarah'nın yavaş yavaş birbirlerini tanımaya başladıklarına inanıyorum."

Bu Emily'nin hoşuna gitmişti. Annesi belli ki adamdan hoşlanmıştı ve bu Sarah'nın çok hoşuna gitmişti. Bu da en azından içlerinden biri için romantizm ve evlilik ihtimalinin oldukça parlak olduğu anlamına geliyordu. Emily annesine başıyla onay verdi ve birlikte Sarah'yı bulmak için müzik odasından dışarı çıktılar.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum..." dedi yüksek sesle ve dehşete düştüğü kadarıyla bu bir yalandı. Etrafta kendisinden ve merhum karısının portresinden başka kimsenin olmadığı bu yalnız anda bile gerçeği söyleyemeyeceğini hissetti.

Kütüphanesinin sessiz yalnızlığında, Alexander'ın kalbi dizginlenemeyen bir duygu karışımıyla ağırlaşmıştı. Suçluluk duygusu yırtıcı bir canavar gibi içini kemiriyor, pençeleri vicdanının derinliklerine iniyordu. Merhum karısının portresine baktı, görüntüsü zaman içinde donmuştu. Ressam onun gözlerini mükemmel bir şekilde yakalamayı başarmıştı, çünkü tuval üzerinde bile gözlerinde bir dünya sıcaklık ve şefkat vardı.

Bakışları onun boyalı yüz hatlarında oyalanırken, zihni birlikte yaşadıkları hayatın anılarıyla dolup taştı. Aşkları güçlü, bağları kopmazdı. Amelia onun sırdaşı, ortağı ve ilham perisiydi. Onun ölümü ardında doldurmakta zorlandığı bir boşluk, günlerine gölge düşüren bir keder bırakmıştı.

Ve şimdi kendini Amelia'nın anısına ihanet etmiş gibi hissediyordu. Emily ile tutkulu öpüşmesinin anısı omuzlarında ağır bir yük oluşturuyor, zihninin sessiz köşelerinde yankılanan sessiz bir suçlamaydı. Bu görmezden gelemeyeceği bir ihanetti, bir zamanlar ettiği kutsal yeminlerin ihlaliydi.

Amelia'nın portresine bakarken Alexander'ın kalbi çelişkili duygularının ağırlığıyla sızladı. Bahçenin büyüüne kapılmasına izin vermişti, Emily ile arasındaki bağın kıvılcımı karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Ama bunu yaparken, bir zamanlar Amelia'yla paylaştığı aşkın saflığını lekelediği hissinden kurtulamıyordu.

O anda kapının çalındığını duydu. Düşünceleri şimdiki ana geri döndü ve bu dikkat dağıtıcı şey için her kimse ona minnettar oldu.

"Evet?" diye seslendi.

Kapı hızla açıldı ve efendisinin durumunu hemen fark edebilen uşağı Bay Stirling'in yüzü ortaya çıktı. Gözleri, kelimelerin ötesine geçen bir anlayış derinliğini yansıtıyordu.

"Majesteleri, rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Bay Stirling ama sesi odayı doldurduğu anda Alexander adamın varlığıyla rahatlamış hissetmekten kendini alamadı. "Sadece sizin için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormak istedim, çünkü sizi çok üzen bir şey olduğunu fark ettim."

Alexander kâhyayla yüzleşmek için döndü, kırılganlık ve kargaşanın bir karışımını hissediyordu. Suçluluğunun ve çelişkili duygularının ağırlığı, aralarında konuşulmayan ama hissedilen bir havada asılı gibiydi.

"Bunu her zaman nasıl yapıyorsun bilmiyorum, Stirling," dedi Alexander.

"Neyi, Majesteleri?" Bay Stirling bu soru karşısında hazırlıksız yakalanmış gibiydi ama bakışlarını sabit tutarak dimdik ayakta durmaya devam etti.

Alexander, "Bir şeylerin ne zaman yanlış gittiğini gör," diye açıkladı. "Bir şey beni rahatsız ettiğinde - şu anda olduğu gibi, sadece anlık bir hata, aptalca bir düşkünlük olsa bile."

Bay Stirling bir an düşünür gibi oldu, sonra Alexander'a yaklaşırken bakışlarında sabit bir şefkat vardı. "Belirtmeme izin verirseniz, bu sadece aptalca bir hoşgörü olsaydı, Ekselanslarını bu kadar rahatsız etmezdi."

Alexander buna bir şey demedi. Bay Stirling tüm detayları bilmeden nasıl oluyor da her zaman tam olarak ne olduğunu biliyordu? Bir kez daha Amelia'nın portresine, hatırasına değer verdiği ve yokluğu hâlâ tam olarak iyileşmemiş bir sızı bırakan kadına döndü.

"Majesteleri onu çok derinden seviyordu," dedi Bay Stirling yumuşak bir sesle, sözleri yılların hizmet, sadakat ve anlayışının ağırlığını taşıyordu. "Bu ikinizin etrafındaki havada hissediliyordu. Ama bazen insanlar istemeden ayrılırlar. Geride kalanlar bir şekilde parçaları toplamak ve yeniden mutlu olmayı öğrenmek zorunda kalır."

Alexander derin bir iç çekerek Bay Stirling'e döndü. "Dürüst olmak gerekirse tekrar mutlu olabilir miyim

bilmiyorum." "Neden olmasın?" Bay Stirling merak etti.

"Çünkü ihanet gibi geliyor," diye itiraf etti Alexander, kelimeler dilinde zehir gibiydi.

"Leydi Amelia senin hayatına devam etmeni asla ihanet olarak görmez." Bay Stirling sonunda Alexander'ın duymak istediği sözleri söylemişti. "Onun nazik doğasını bildiğim için, sizi mutlu görmekten ve yeniden aşkı bulabilmenizden başka bir şey istemeyeceğine inanıyorum."

Alexander omuzlarının çöktüğünü hissetti, sanki omuzlarına en ağır yükler yüklenmişti ve dengesini sağlamakta giderek zorlanıyordu. "Ben... Ben bunu yapabileceğimden emin değilim. Kendimi başka bir kadına bu şekilde açmak, kalbimin etrafındaki duvarları yıkmak... Suçluluk duygusu, onun anısına ihanet etme korkusu... çok ağır geliyor."

Bay Stirling Alexander'ın omzuna güven verici bir el koydu, dokunuşu duygu fırtınasının ortasında bir teselli kaynağı oldu.

"Majesteleri, sizi uzun zamandır tanıyorum ve kalbinizin derinliklerini gördüm. Leydi Amelia'nın sevgisi bir hazineydi ve anısı içinizde her zaman özel bir yer tutacak. Ama önünüzde bir hayat var ve siz de mutluluğu hak ediyorsunuz."

Alexander konuşurken sesi titriyordu, kırılganlığı ortaya çıkmıştı. "Nasıl ilerleyebilirim, Stirling? Geçmişi yeni bir başlangıç olasılığıyla nasıl bağdaştırabilirim?"

Bay Stirling'in gözlerinde zamanın ötesinde bir bilgelik vardı. "Acele etmenize gerek yok, Majesteleri. Duygularınız üzerinde düşünmek için biraz zaman ayırın. Gerçekten neyi arzuladığınızı ve kalbinizin neyi özlediğini düşünün. Unutmayın, vereceğiniz karar her ne olursa olsun sizi mutluluğa götürecek bir karar olmalıdır - tıpkı Leydi Amelia'nın istediği gibi."

Alexander'ın yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü, bu noktada duyguları onu tamamen ele geçirmişti. Bay Stirling'e baktı, minnettarlık ve ıstırap içinde savaşıyordu. "Sen tüm fırtınalarımda mantığın sesisin, Stirling. Sözleriniz... benim için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla anlam ifade ediyor."

Bay Stirling Alexander'ın gülümsemesine karşılık verdi. "Kalbinize güvenin. Aradığın cevapları orada bulacaksın."

Bay Stirling bunun ayrılmak için bir işaret olduğunu anlayana kadar bakışları küçük bir sonsuzluk boyunca kilitlendi. "Eğer bana başka bir şey için ihtiyacımız yoksa..."

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yaptın Stirling." Alexander başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk, Majesteleri." Bay Stirling zarif bir şekilde eğildi ve kapıyı sessizce arkasından kapatarak kütüphaneden ayrıldı.

Alexander hızla akan düşünceleri ve duygularıyla boğuşmak zorunda kalmıştı. Amelia'nın portresi onu izliyor gibiydi; kaybettiği aşkı ve yazılmayı bekleyen yeni bir sayfa olasılığını sessiz bir şekilde hatırlatıyordu. Emily bu yeni bölüm olabilirdi, kendi içinde yeni bir neşe ve mutluluk getirecek bir bölüm.

Ve onun görüntüsüne bakarken, Alexander önünde bir yolculuk olduğunu biliyordu - iç gözlem, iyileşme ve nihayetinde kaderini şekillendirecek ve geçmişin anısını onurlandıracak bir seçim.

Bölüm 17

Ertesi gün Emily için yenilenmiş bir beklenti duygusu getirdi. Prestijli bir kütüphanede merakla beklenen şiir okuma günü nihayet gelmişti ve Emily hayallerini kız kardeşi ve Henry'nin arkadaşlığıyla değiştirdi. Üçlü kendilerini şehrin tam kalbinde bulmuş, kütüphanenin heybetli cephesine, klasik zarafeti doğru bir zenginlik dokunuşuyla harmanlayan saf bir mimari harikalar senfonisine bakıyorlardı.

Kutsal koridorlara girdiklerinde Emily'nin hislerini bir saygı duygusu sardı. Tıpkı Sarah gibi o da daha önce birçok kez bu kütüphanenin önünden geçmişti ama hiç içeri adım atmamıştı. Uzun, kemerli kapılar, tavanı mitoloji ve edebiyattan sahneleri tasvir eden karmaşık fresklerle süslenmiş geniş bir odaya açılıyordu.

Emily çoğunu tanıyabildiğini görünce mutlu oldu. Süslü oymalar ve yaldızlı vurgularla dekore edilmiş duvarlar, bilginin ölçsüz bir hazine olarak el üstünde tutulduğu geçmiş bir dönemin hikâyelerini fısıldıyordu.

"Aman Tanrım," diye kendi kendine söylendi Emily ama hem Sarah hem de Henry onu duydu ve hayranlığını paylaştı. "Burası tam anlamıyla nefes kesici."

Yumuşak, sıcak bir parıltı odayı ruhani bir ışıkla yıkıyor, duvarları kaplayan uzun, kemerli pencerelerden süzülüyordu. Pencereler, zarifçe sallanan ağaçların arasından süzülen güneş ışığıyla cilalı mermer zeminler üzerinde benek benek desenler oluşturarak öteki dünyaya bakışlar sunuyordu.

"Bu duvarlar arasında istediğin her kitabı bulabileceğini düşünüyorum." Emily etrafına bakmaya devam etti, raflar dolusu eski kitap görünce kalbi pır pır etti. Sırtları, içlerindeki bilgeliği ima eden soluk altın harflerle süslenmiş bu kitaplar birer nöbetçi gibi duruyordu.

Deri ciltler, narin el yazmaları ve yıpranmış parşömenler, yüzyıllara yayılan insan başarısının görsel bir gobleniyle yan yana duruyordu.

Bir noktada bir bayan belirdi ve herkesin onu takip etmesini önerdi. Orada bulunan tek kişi üçlü değildi, bu yüzden herkes hanımefendinin dediğini yaptı.

Başka bir odaya götürüldüler; Emily burada oymalı ahşap masaların ve okuma masalarının duvarlar tarafından kenara itildiğini, sadece tek bir sandalyenin durduğu küçük bir platforma bakan zengin döşemeli sıra sıra sandalyelerin kaldığını görebiliyordu. Burada bile hava, eski deri ciltlerin topraksı aromasıyla karışan o hafif parşömen ve mürekkep kokusunu taşıyordu.

Herkes yerini bulup yerleşirken Emily yukarı baktı. Kristal avizeler parıldayan takımyıldızlar gibi sarkıyor, ışıkları cilalı yüzeylerden yansarak tüm odayı daha da canlı kılan bir gölgeler dansı yaratıyordu.

"Bu şairenin kişisel deneyimlerinden yola çıkarak yazdığını duymuştum." Henry her ikisine de döndü ve diğer konukların gürültüsü arasında fısıldayarak konuştu.

"Gerçekten mi?" Emily, birazdan okuyacaklarının iki aşık arasındaki aşkı anlatan tutkulu bir şiir olduğunu bildiği için merak etti. Daha önce böyle bir aşkı sadece okumuştı, hiç kimsenin ilk elden deneyiminden duymamıştı. İçten içe böyle bir aşkı özlüyordu, sadece mutlu bir sonla. Alexander hemen zihninde belirdi ama onu zihninden kovmaya çalıştı. Şu anda olmak

istiyordu.

Henry sağında oturan iki bayana doğru eğilerek, "Evet," diye onayladı. "Görünüşe göre, Shakespeare destanına çok benzeyen bir şey, iki karşıt aileye mensup aşıkla ve-"

Işıklar aniden karartıldı ve şair kadın öne çıkarken tüm odayı sessiz bir sessizlik kapladı.

O anda Emily gözlerinin kendisini aldattığını düşündü. İki sıra önlerinde bir çift gördüğünü sandı. Genç bir kadın ve kendisinden biraz daha yaşlı bir adam. Karanlıkta bile o siyah saçları, geniş omuzlarını tutuş şeklini her yerde tanıyabilirdi. Göğsünün içinde bir nefesi bastırdı, ama kalbi ona ihanet etti, şiddetle atıyor, ona daha uzun süre bakmayı arzuluyordu.

Rose eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı ve o da arkasını dönmeden başını salladı. Emily'nin tüm vücudu, diğer insanların sıraları arasından dirsek atarak geçmek ve onun yanına oturmayı talep etmek için ani bir dürtü hissetti, çünkü ait olduğu yer orasıydı. Yerinde kalmak için tüm bilinçli çabasını harcadı. Şair kadına ve şiirine gelince, Emily ona zar zor odaklanabileceğini biliyordu ama yine de denemeye hazırды.

Oda şiirin başlangıcıyla yankılandı. "Gecenin gobleninin ortasında buluştular, kaderin ilahi kucağına sarılmış iki ruh, uzak göklerdeki yıldızların selamladığı gibi, aşkılar sonsuza dek parlayacak bir ateş."

Özenle hazırlanmış her bir kelimeyle şair kadın, zamanın ve kaderin önüne çıkardığı engellerin ötesine geçen bir aşk hikâyesi öruyordu. Emily, şair kadını izlemek için sürekli Alexander'ın başının arkasına bakmak ve onun buradaki varlığını sürekli hatırlamak zorunda kalsa da, kendini kelimelerin büyüüne kapılmış, hayal gücü canlı imgelerle ateşlenmiş buldu.

Bunun nedenini biliyordu. Kendini şair kadınla özdeşleştirmişti. Özlemin acısını, tutkunun yoğunluğunu ve tüm olasılıklara meydan okuyan bir aşkın acı tatlı güzelliğini hissedebiliyordu. Tüm bu duygular içinde derin bir yankı uyandırıyor, kendi deneyimleri ve arzularıyla saf bir uyum içinde titreşen bir akor oluştıuruyordu.

"Yine de yolları kesişti, zalim bir şaka, çünkü kan davalı evler onları birbirinden uzak tutuyor, kaderin ezdiği iki asil kalp, başından beri mahkum olan bir aşkla bağlı," diye devam etti şair kadın, yavaş ve anlamlı bir şekilde okuyarak.

Emily'nin yanında Sarah'nın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlarken, Henry dikkat kesilmiş bir ifadeyle oturuyordu, yüz hatları odanın yumuşak ışığıyla aydınlanmıştı. Bu, ortak bir bağlantı anıydı; sevgi ve özlemin insanlığı birbirine bağlayan evrensel temalar olduğunu hatırlatıyordu.

Şairenin sözleri kreşendoya ulaştığında, tüm oda nefesini tutmuş, bu dokunaklı anda askıya alınmış gibiydi. Kadın şiirini, sesi rüzgârda sönen bir mum gibi sönererek, başını herkesin önünde eğerek bitirdi. Herkes sandalyelerinden ayağa kalkarken bir alkış patlaması yaşandı. Kadının yüzündeki gülümseme tarif edilemezdi ve gözyaşları da öyle. Kadın birkaç şiir daha okumaya devam etti ve ardından herkes özgürce sohbet edip düşüncelerini paylaşmaya davet edildi.

Kalabalık daha küçük gruplar oluşturarak bir araya toplanmaya başladı ve Emily tam arkasını döndüğünde Henry'nin Sarah'yı elinden tutarak kütüphanenin büyük salonuna açılan küçük girişlerden birine doğru götürdüğünü fark etti. Bir süre yalnız kalmak istediklerini çok iyi bildiği için kendi kendine gülümsedi.

Arkası hâlâ grup halindeki hanımefendilere ve beyefendilere dönükken, duyuları beklentiyle karıncalanmaya başladı. Sırtındaki tüm küçük tüyler diken diken oldu. Bilinçdışı zihni ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Bir an sonra, tanıdık bir kolonyanın kokusu burun deliklerine nüfuz etti.

Arkasını döndüğünde kalbi narin bir kelebek gibi çırpındı ve bakışları Alexander'inkilerle buluştu.

"Oh, Majesteleri." Yanaklarının yandığını hissederek beceriksizce gülümsedi. "Burada olacağınızı bilmiyordum."

Ona bu şekilde rastlamak tesadüf değildi. Olamazdı. Kaderin ona, her şeyden önce özür dilemesi ve ondan herhangi bir şekilde faydalanmak istemediğine dair güvence vermesi gerektiğini gösterme şekli bu olmalıydı.

"Leydi Emily," dedi, aralarındaki konuşulmamış bağın ağırlığı havada asılı dururken. Hem fiziksel hem de sözel olarak mesafesini korumaya çalıştı ama bu düşündüğünden daha zordu. "Sizi burada gördüğüm için çok şanslıyım."

"Öyle mi?" Gülümsedi ve bu karnına bir yumruk yemiş gibi hissettirdi, çünkü onu görmekten mutlu olduğu belliydi.

"Evet." Başını salladı, boğazını temizledi, ten rengini mükemmel bir şekilde tamamlayan, kıvrımlarını doğru şekilde saran leylak rengi elbisenin içinde ne kadar güzel göründüğünü düşünmemeye çalıştı. "Geçen gün olanlar hakkında..."

Ona doğru eğildi, beklenti içindeydi, gözleri iki güneş gibi parlıyor ve etraflarındaki tüm odayı aydınlatıyordu. Onun varlığının sıcaklığını, teninin kokusunu hissedebiliyordu. Onunla ilgili her şey onu rafların arasına saklanmaya ve önceki hatayı tekrarlamaya çağırıyordu.

Sonunda, "Kendimi özür dilemek zorunda hissediyorum," dedi ve bu iki güneşi, kararmış ve kafası karışmış aylara dönüştürdü.

"Öpüşmemiz..." Sessizce konuştu ve kendilerini diğer konukların gürültüsünden uzakta, köşede buldular ama yine de insan evinin rahatlığında böyle şeyleri tartışırken dikkatli olmalıydı. Alexander'ın isteyeceği son şey, Emily'nin itibarının kendi sağduyu eksikliği yüzünden zarar görmesiydi. "Öpüşmemiz bir hataydı, gerçekleşmemesi gereken fevri bir andı."

Emily'nin gözleri onunkilerle buluştu, yüz hatlarında ince bir duygu fırtınası oynasıyordu. Onun şaşkınlığını, belirsizliğini ve belki de bir parça kırılmasını hissetmişti. Doğru olanı yapmak, ikisinin de hayatını zorlaştırabilecek bir durumdan uzaklaşmak niyetiyle konuşmuştu.

İlk başta hiçbir şey söylemedi. Bu, kalbinin kısa bir an için titremesine neden oldu ama her şeyin başlamadan burada bitmesi herkes için daha iyiydi. "En iyisi bu, Emily." Bu kez onun ilk adını kullanarak duygularının altını çizdi.

Sessiz kalmayı reddetti, kendi gerçeğini söylerken sesi tereddütsüz çıkıyordu. "Aynı fikirde değilim." Sözleri o kadar basitti ki, yine de büyük bir cesaret, büyük bir inanç taşıyordu. O anda ona hayran olmaktan kendini alamadı. "Bunun bir hata olduğunu düşünmüyorum." Bu sözleri söyledikten sonra gözlerini ona dikti.

İtirafındaki kırılma hissediliyordu ve adam kendini onun bakışlarındaki yoğunluğa kapılmış buldu. Bu bir ifşa anıydı, paylaştıkları duyguların derinliklerine hiç beklemediği bir bakıştı.

Göğsünün o dar elbisenin içinde yükselip alçaldığını, pembe teninin bir ipucunu görebiliyordu ve parmak uçlarının nazik dokunuşu altında nasıl hissedeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Bu düşünceyi kovmaya çalıştı ama düşünmemeye çalıştıkça bu fikir onu daha da büyülüyordu.

Emily tam başka bir şey söylemek üzereyken Rose'un ortaya çıkması gergin atmosferi bozdu, tam zamanında gelen bir kesinti ikisinin de hayatlarını sonsuza dek değiştirebilecek bir konuşmanın eşiğinden geri adım atmalarını sağladı.

"İşte buradasın, Alexander!" Rose ikisine de cıvıladı. "Leydi Emily, sizi burada görmek ne güzel."

"Sizi de Leydi Rose." Emily de kibarca gülümsedi.

"İlk şiiri benim kadar sevdiğinizi söyleyin bana," diye bağırdı Rose, elini hafifçe teatral bir şekilde göğsüne bastırarak.

"Belli ki senin kadar değil," diye takıldı Alexander, odak noktasındaki değişim için minnettardı. Konuşma yumuşak bir geçişle ilerledi ve az önce Emily ile yaşadığı duygu karmaşasını geçici olarak bir kenara bırakmasını sağladı.

"Sözlerinin gücü, Tanrım!" Rose az önce yarıda kestiği sarsıcı andan habersiz devam etti. "Ve benzetmeler..."

Şiir hakkında tartışırken Alexander'ın zihni meşgul olmaya devam etti. Emily'nin tereddütsüz bakışlarını, düşüncelerinde unutulmaz bir yankı gibi kalan itirafını aklından çıkaramıyordu. Ancak, böyle yerlerde duvarların bile kulakları olduğu gerçeğini de bilemezdi.

Ve Emily'yle öpüşmeleri hakkındaki konuşmaları, elindeki bu bilgiyle kaderlerini yeniden yazma gücüne sahip biri tarafından duyulmuştu.

Bölüm 18

Parmakları zarif bir dokunuşla cilalı tuşların üzerinde zahmetsizce kayarken Emily'nin piyanosunun sesi müzik odasına nüfuz etti.

Yavaş ama melankolik olmayan melodik ezgi, içinde dönüp duran duyguları yansıtıyor gibiydi. Her bir nota, bir tuvalin üzerindeki hassas bir fırça darbesi gibi, en içteki düşüncelerinin ve arzularının bir resmini çiziyor gibiydi. Resim yapma yeteneği olmadığından, görüntüler sonsuza kadar zihninde kalacak ve müzikte bir çıkış noktası bulacaktı.

Aynı müzik parmak uçlarından akıyor, beraberinde bir iç gözlem ve özlem duygusu taşıyordu. Notalar havada dans ediyor, odayı kucaklayan dingin bir atmosfer yaratıyordu. Gözleri yarı kapalı, müziğin kucağında kaybolmuş, kalbi her bir narin cümleye akıyordu.

Çalarken zihni dolaşıyor, Alexander'la paylaştığı anların ve çalınan bakışların anıları yarattığı melodilerle iç içe geçiyordu. Piyanoforte onun duygularıyla yankılanıyor gibiydi, her akor kelimelere dökemediği duyguların bir yansımasıydı - en önemlisi, öpüşmelerinin bir hata olduğuna dair son sözleri.

Bunu kabul edemezdi. Bunu kabul *etmeyi reddetti*. Müzik daha kasvetli bir tınıya büründü ve onu kendini keşfetme ve daha da derin düşüncelere dalma yolculuğuna çıkardı. Müzik her zaman ruhunun derinliklerini açığa çıkarma gücüne sahip olmuştu ve bu sefer de durum farklı değildi. Ne istediğini biliyordu.

Duyguları gün gibi ortadaydı ama Alexander onu kendinden uzaklaştırıyor gibiydi. Onun gözlerinde bir şey görüyordu, ondan, birlikte olabileceklerinden vazgeçmesine izin vermeyen bir şey. Ona bir şekilde öpüşmelerinin bir nedeni olduğunu, belki de kaderin birlikte olmalarını istediğini göstermeliydi.

Aniden, daha şarkı sona ermeden kapı açıldı. Emily elinde bir mektup sallayan ve parmaklarıyla mektubu sıkıca kavrayan annesini gördü. Emily'nin kendi parmakları ise piyanonun tuşlarının üzerinde bir anda dondu ve müziği aniden kesti. Bakışlarını kaldırıp, yüzünde hem merak hem de beklenti ifadesi olan annesiyle buluştu.

"Emily, canım," dedi sanki oraya kadar koşarak gelmiş gibi neredeyse nefes nefese. "Seninle paylaşmak istediğim bir şey var."

Davetkâr bir gülümsemeyle Emily'ye yaklaştı ve mektubu kızına doğru uzattı. Mektup açılmış ve ortaya, önemini ima eden zarif bir yazı çıkmıştı. Emily bir an için Alexander'ın kendisine yazmış olabileceğini düşündü ama o çiçekli kıvrımlar ve kâğıttan sızıyormuş gibi görünen yasemin parfümüyle bu el yazısı ancak bir kadına ait olabilirdi.

Emily mektubu almak için uzandığında parmakları hafifçe titredi. Gözleri aceleyle kelimelerin üzerinde gezindi ve mesajı içine çekti.

Sevgili Leydi Ashfordshire,

Büyük kızınızla birkaç kez tanışma şerefine nail oldum ve belli ki çok ortak noktamız olan çok hoş bir genç hanım gibi görünüyor. Siz ve kızlarınız yarın ikindi çayı ve hoş bir sohbet için bana katılırsanız çok harika olur.

Saygılarımla,

Montpelier Düşesi

Emily bir şey söyleyemeden ya da sözcükler bilincine yerleşmeden annesi sözü devraldı. "Bu bir davet Emily," dedi, sesi coşku ve gururla doluydu, kelimenin kendisini vurguluyordu.

"Görünüşe göre Montpelier Düşesi'yle tanıştığınızda onun üzerinde büyük bir etki bırakmışsınız ve şimdi de yarın malikânesinde çay içmek üzere kendisini davet etme onurunu bahşetti. Bildiğiniz gibi kendisi zarafeti, zekâsı ve saygın sosyal konumuyla tanınan bir kadındır."

Emily kaşlarını çattı. Bu kadınla özel olarak konuştuğunu hatırlamıyordu ama belki de Ravenswood Malikanesi'nin bahçe partisinde Emily'nin konuştuğu kadınlardan biriydi?

"Bayanı hatırlamıyorum anne," diye itiraf etti Emily.

"Oh, saçmalık!" Annesi, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en saçma şeymiş ve asla başka türlü ikna edilemeyecekmiş gibi elini umursamaz bir tavırla salladı. "Elbette hatırlıyorsunuz! Sadece şu anda onu hatırlayamıyorsunuz. Ama onu gördüğünde hatırlayacaksın, çünkü o çay partisine gitmeliyiz."

Dürüst olmak gerekirse Emily başka bir çay partisine, özellikle de Alexander'ın katılmayacağı bir partiye hiç hazır değildi. Ancak annesine bir kez baktığında, annesinin bunu nadir ve imrenilen bir fırsat olarak gördüğünü anlayabiliyordu.

Bu tür davetleri her zaman yüksek sosyetenin zirvesi olarak görürdü, özellikle de toplumda saygın birinden geliyorsa ve söz konusu hanımefendi de belli ki onlardan biriydi. Emily toplumdaki statülerini ailesinden çok daha az önemsiyordu ve küçüklüğünden beri böyle bir umursamazlık gösterdiğinde azar işitiyordu.

"Neden sen ve Sarah gitmiyorsunuz?" Emily, onu çok rahatsız edici olduğunu kanıtlayan sosyal etkileşimlerin karmaşıklığından uzak tutacak bir alternatif önermeye çalıştı. Herkes her zaman belli bir şekilde davranmak zorundaydı, Emily ise kişinin duygularının ifade ettiği şekilde davranması gerektiğine inanıyordu. Eğer herkes bu basit kurala uysaydı, dünya çok daha basit ve güzel bir yer olurdu.

"Kesinlikle olmaz!" Annesi bu konuda pazarlık yapmayı reddetti. "Mektupta senden bahsediliyor."

"Ve nedenini bilmiyorum," diye tekrarladı Emily eskisi kadar çaresizlikle.

Annesi omuz silkti. "Bunun bir önemi yok. Bu kadar saygın hanımefendilerle bir arada olmanın biraz sinir bozucu olduğunu biliyorum ama markiyle evlendiğinde her gün bu yollardan geçmek zorunda kalacaksın canım."

Adamdan söz edilince Emily'nin midesi bulandı. Annesinin tiksintisini görmemesini umarak ağır ağır yutkundu. Bu adamla ilgili hiçbir şey ya da onunla evlenmek Emily'ye cazip gelmiyordu ve zaman geçtikçe bu konuda daha da isteksizleşiyor gibiydi. Neyse ki annesi çoktan sosyal bir kelebek gibi odanın içinde çırpınmaya başlamıştı ya da öyle olduğunu düşünüyordu.

"Ne giyeceğimizi düşünmeliyiz, Tanrım!" diye haykırdı annesi, eliyle kendini yelpazeleyerek. "Yeni elbiseler alacak vaktimiz yok. Hayır, hayır. Sanırım eskilerden bazıları işimizi görür. Belki yeni mücevherler de olabilir."

fırsat. Ve saç modeli, zarif ama aynı zamanda..."

Emily artık onu dinlemiyordu bile. Kendi duygularının telaşının ortasında, içinde büyük bir tereddüt vardı. Hâlâ bir isimle bir yüz arasında bağlantı kuramıyordu. Montpelier Düşesi'nin kim olduğunu bilmiyordu ama belli ki çok yakında öğrenecekti ve nedense bu bilgi huzursuzluğu da beraberinde getiriyordu.

Alexander derin bir nefes aldı. Oda hâlâ kilitliydi. Yıllardır bu şekilde tutmuş, o eski anahtarı bulup tekrar içeri girme ihtiyacı duyacağını hiç düşünmemişti. Bu imkânsız bir dilek gibi görünüyordu. Yine de, işte buradaydı. Tam aynı anahtarı cebinden çıkarmak üzereyken, yaklaşan ayak seslerini duydu. Tereddütle davetsiz misafirin geldiği yöne döndü. Her zamanki gibi, tam olarak ne zaman ortaya çıkacağını bilen Bay Stirling'di.

Alexander rahatlayarak gülümsedi. "Lambanın içindeki cin gibisin, ihtiyar delikanlı."

"Ne demek istiyorsunuz, Majesteleri?" Bay Stirling merakla sordu, dudağının kenarı bu karşılaştırma karşısında yarım

bir gülümsemeyle dans etti. Alexander konuşurken boğazını biraz temizleyerek, "Şu hikâye," diye açıkladı. "Size en

çok ihtiyaç duyduğum anda ortaya çıkıyorsunuz."

Bay Stirling ona bir yığın mektup gösterdi ama gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Aslında sabahki postayı bırakmak için Ekselanslarının çalışma odasına gidiyordum."

"Ve sen de beni burada buldun," dedi Alexander, kilitli kapıya dönerek, eli hâlâ cebinde, sadece anahtarı değil niyetini de saklıyordu.

Ama Bay Stirling bu kapıların efendisi için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Olmanız gereken yer burası, Majesteleri. Bundan kesinlikle eminim." Kâhyanın sözlerinde en ufak bir şüphe yoktu.

"Eh... bu da bizden biri demek oluyor." Alexander derin bir iç çekerek parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Anahtar sizde," diye hatırlattı Bay Stirling ona. "Bunu unutmayın."

Bu bilgece sözlerle koridorda kayboldu ve Alexander'ı kendi düşünce ve duygu fırtınasının ortasında bıraktı. Alexander orada birkaç dakika oyalandıktan sonra cebinden anahtarı çıkardı. Alışılmadık derecede ağırdı. Anahtarı anahtar deliğine biraz zorlukla soktu, sanki kapı bu kadar kolay açılmayı reddediyormuş gibiydi. Kapı sanki tam da bu anı bekliyormuş gibi teslim oldu. Odanın içi ürkütücü bir şekilde hareketsizdi.

Alexander'ın bakışları duvarları süsleyen portrelerin üzerinde gezindi; fırçasının her darbesi sanatsal hünerinin bir kanıtı olan, zaman içinde donmuş anları yakalamıştı. Oda geçmişinin yankılarını barındırıyor gibiydi, anılar uyumlu bir güzellikte dans eden tonlar ve pigmentlerle iç içe geçmişti.

Amelia'nın sarsılmaz teşviki, babasının onaylamamasının yankılarına rağmen tutkusunun peşinden gitmesini sağlayan

katalizör olmuştu, çünkü babasına göre resim yapmak erkekçe bir uğraş değildi. Yeteneğine olan inancı, onu şüphe ve beklenti labirentinden geçiren bir can simidi, yol gösterici bir ışık olmuştu. Ve şimdi, tablolarının arasında dururken

Yaratılışlar, kendini kendi seçimlerinin ağırlığıyla boğuşurken buldu.

Emily'yle yaptığı konuşma aklından çıkmıyor, paylaştıkları anların hatırası kalbini sızlatan söylenmemiş arzuların izini bırakıyordu.

Uzun zamandır bastırdığı duygular şimdi yüzeye çıkmış, onu keşfedilmemiş sulara çekmekle tehdit eden bir akıntıya dönüşmüştü. Parmakları yarım kalmış bir resmin tuvalinde gezinirken, ne olabileceğini keşfetmenin, geleneklerin sınırlarının ötesine geçip bilinmeyeni kucaklamanın zamanının gelip gelmediğini merak etti.

Bunu kabul etmek istese de istemese de Emily gittiği her yerde onunla birlikteydi, çünkü Emily onun zihninin içindeydi. Gecenin bir yarısı Emily'nin görüntüsü ortaya çıkıyor ve uyumasına engel oluyordu.

Gülümsemesi ona güneşli öğleden sonralarını hatırlatıyor, dudaklarının tadı içinde derinlerde yatan arzuları uyandırıyor, bu da ona her şeye rağmen hâlâ etten kemikten bir adam olduğunu, hissedebilen bir adam olduğunu hatırlatıyordu. Belki de gerçekten yeniden hissetmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Bunun doğru bir karar olup olmadığını ya da Emily'nin kendisi hakkında aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğini bilmiyordu. Belki de bu geçici bir sevgiden başka bir şey değildi. Yine de bunu öğrenmeyi merak ediyordu.

Alexander kararlı bir nefes vererek portrelerden uzaklaştı, adımlarını yeni keşfettiği bir kararlılık yönlendiriyordu. Bir dizi boya fırçasıyla dolu bir masaya yaklaştı, parmakları soğuk sapların üzerinde gezinirken kendine uygun olanı seçti. Boya bulaşmış palet onu çağırdı, bir zamanlar yaratıcı ruhunun bir uzantısı olan tanıdık bir alet.

Fırçayı boya havuzuna daldırırken Alexander'ın zihni sürüklenmeye başladı, fırçanın tuvale vurduğu nazik ritim rahatlatıcı bir tempoya dönüştü. Sessiz bir yoğunlukla resim yapıyordu, her vuruş içsel düşüncelerinin ve duygularının bir yansımasıydı. Renkler birbirine karışıp kaynaşarak hem tanıdık hem de yeni şekiller ve konturlar oluşturdu.

Garip bir şekilde, zihninin gözüyle gördüğü Amelia'nın yüzü değildi. Emily'nin yüzüydü. Ve birbirini takip eden her fırça darbesiyle, çatışan duygularını kanalize etmenin ve onlara bir çıkış, onları bu dünyaya bırakacak somut bir biçim vermenin bir yolunu buluyordu.

Derin bir nefes aldı ve tanıdık boya kokusunun burun deliklerine nüfuz etmesine izin verdi. Dışarıdaki dünya yavaş yavaş yok oluyor gibiydi. Geriye hiçbir şey ve hiç kimse kalmamıştı; sadece kendisi ve önündeki tuval, sonsuzluk gibi görünen bir ayrılıktan sonra nihayet döndüğü eski bir dost.

Bölüm 19

"Aman Tanrım, bu Leydi Tannenbay mı?" Emily'nin annesi, gelebilecek en prestijli konuklardan biri olarak kabul edilen bir hanımefendinin katılımı karşısında şok içinde soluk soluğa kalmıştı. "Ve Wellington Düşesi!"

"Anne!" Sarah annesini kolundan çekerek sıkılmış dişlerinin arasından sıktı.

"Onlar çok önemli hanımefendiler, biliyorsun," diye fısıldadı Leydi Ashfordshire, üçü bahçeye götürülürken, oldukça şık giyimli hanımefendilerden oluşan küçük bir grup oturmuş sohbet ediyordu.

"Ah, başardınız!" Montpelier Düşesi ayağa kalktı ve onlara en büyüleyici gülümsemelerinden birini gösterdi.

Sonunda Emily onu hatırladı. Nedense bu kadını, kendisinin de Alexander'a rastladığı başka yerlerden hatırlıyordu.

Montpelier Düşesi resim sergisinde hazır bulunmuştu. Alexander'ın teyzesinin düzenlediği bahçe partisine de katılmıştı ve sonra Emily yine şiir dinletisi sırasında onu bir anlığına gördüğünü düşündü. Montpelier Düşesi çarpıcı derecede güzel bir kadındı, bu yüzden onu fark etmek kolaydı.

Düşes, "Hepinizi burada görmek ne güzel," diyerek Leydi Ashfordshire'ın elinden tuttu, sanki ikisi çok iyi arkadaşmış gibi. Sonra Emily'ye döndü. "Emily, Leydi Ravenswood'un bahçe partisinde edebiyat hakkında söylediğin birkaç şeye kulak misafiri oldum ve çok güzel konuşuyorsun canım. Seni dinlemek büyük bir zevk."

"Neden... teşekkür ederim," dedi Emily bu ani ve beklenmedik iltifat karşısında biraz hazırlıksız yakalanmıştı, ama başka bir şey söyleyemeden düşes Emily'nin kız kardeşine döndü.

"Ve sen de Sarah olmalısın." Gülümsedi. "Sizi yanınızda bir beyefendiyle hatırlıyorum. Sanırım genç Bay Wilcott?" "Evet."

Sarah gülümsedi, Henry'nin adını duyunca yüzü kızardı ve ona karşı hissettiği duyguların derinliğini açığa vurdu.

"Gerçekten de öyle." Montpelier Düşesi şefkatle başını salladı. "Onunla birlikteyken yüzünüzde o gülümseme vardı. Bu onu çok şanslı bir genç adam yapıyor."

Hiçbirinin yorum yapmasına izin vermeden arkasını döndü ve onları bahçeye ve kendilerine ayrılan yerlere doğru yönlendirdi. Emily hiç düşünmeden gök mavisi elbisesinin kumaşını düzeltti, yakasını çevreleyen narin dantel zamansız bir zarafet sağlıyordu.

Havaya taze demlenmiş çayın, açan çiçeklerin ve sofistike konukların sürdüğü narin parfümlerin kokusu sinmişti ve hepsi de merakla yeni gelenlere bakıyordu.

Bahçenin kalbi bir zarafet tablosuna dönüşmüştü. Kanopili masalar, fincan ve tabakların minyatür sanat eserleri gibi görüldüğü narin porselenlerle süslenmişti.

Gümüş çatal bıçak takımlarının porselene çarparak çıkardığı yumuşak tıngırtılar melodik bir armoni yaratıyor ve porselenlerin neşeli sohbetiyle kusursuz bir şekilde birleşiyordu.

Misafirler. Yaprakların arasından süzülen ılık güneş ışığı, masa örtülerinin üzerinde dans eden ışık ve gölge desenleri oluşturunuyordu.

"Hanımlar," diye hitap etti Montpelier Düşesi herkese, "Leydi Ashfordshire ve iki güzel kızı, Leydi Emily ve Sarah'ı takdim edebilir miyim?"

Emily bu kadar resmi bir tanışma beklemiyordu, özellikle de hanımların çoğunun daha yaşlı olduğunu, Londra sosyetesindeki yüksek statülerini ima eden ipek ve dantelden dökümlü elbiseler giydiklerini görünce. Hiçbiri konuşmadı. sadece gülümsediler ve sadece kendilerinin bildiği bir şeyi onaylarcasına başlarını salladılar.

Montpelier Düşesi onlara, "Şuraya oturun hanımlar," diye ısrar etti ve Emily oturup kendini aşırı meraklı bakışlardan olabildiğince saklamaktan memnun oldu.

"Bu çok güzel bir elbise, canım. Üzerinde oldukça alımlı duruyor," dediğini duydu Emily sol tarafından. Dikkatini söz konusu bayana çevirdiğinde, onun annesinin ilk fark ettiği Leydi Tannenbay olduğunu anladı.

"Teşekkür ederim, Leydi Tannenbay." Emily cevap olarak nazikçe başını salladı.

"Ben de ona aynı şeyi söyledim." Emily'nin annesi Sarah'nın arkasından bakarak konuşmaya katılmak istedi. "Mavi onun rengi diyebilirim."

Leydi Tannenbay gülümsedi ve sohbet o andan itibaren kolayca akmaya başladı. Dedikodular ve kahkahalar birbirine karışıyor, sırlar ve hikayeler kısık sesle konuşuluyor, beklentiyle dolu bir atmosfer yaratılıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla Leydi Tannenbay da okumaya oldukça düşküncü, bu yüzden Emily en yeni romanların yanı sıra klasikleri de tartışan harika bir sohbet arkadaşı buldu.

Sarah ve annesi diğer tarafa dönmüş, karşılarında oturan hanımefendiyle hoş bir sohbetin tadını çıkarıyor, Emily'nin kulak misafiri olduğu kadarıyla bahçecilik ve yüksek sosyeteden insanların büyüleyici hayatları hakkında konuşuyorlardı. Emily'yi çok şaşırtan bir şekilde, herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Belli bir noktada herkesin dikkati, zarif bir şekilde düzenlenmiş çay istasyonu olan *pièce de resistance'a* çekildi. Dünyanın her yerinden çayların bulunduğu bu istasyon bahçenin odak noktasıydı. Hizmetçiler istenilen çayları hazırlıyor, taze demlenmiş yaprakların aroması havada asılı dururken bunları duymak için bir şölen haline getiriyorlardı.

Diğer herkes gibi Emily de çay istasyonuna yaklaştı, sadece kokulardan değil bu şımartıcı sunumun görüntülerinden de büyülenmişti. Karmaşık tasarımı işçiliğin bir kanıtı olan narin bir fincan seçti ve kokulu bir demlikle doldurdu.

İlk yudum damağını bir lezzet senfonisiyle sardı, bergamot ve yaseminin yumuşak notaları tat tomurcukları arasında dans etti. Çay, bahçe partisinin ambiyansını yansıtıyor gibiydi; zarif, rafine ve son derece keyifli. Montpelier Düşesi de dahil olmak üzere buradaki her şey hakkında tamamen yanılmış gibi görünüyordu.

Bayanlar bir kez daha sohbetin ya da daha iyisi dedikodunun konusuna göre daha küçük gruplar halinde toplanırken, Emily kendini kenara çekmiş, hem çayının hem de etrafın tadını çıkarıyordu. Başkalarının hayatından çok kendi hayatıyla ilgilenmesi gibi basit bir nedenden ötürü hiçbir zaman dedikodudan hoşlanmamıştı.

"Çay hoşuna gitti mi canım?" Emily arkasından birinin sorduğunu duydu. Arkasını döndüğünde Montpelier Düşesi onu sıcak

bir gülümsemeye karşıladı.

Emily gerçek bir hayranlıkla, "Bu tarif edilemez," diye haykırdı. "Bunun şimdiye kadar tattığım en harika çay olduğuna inanıyorum."

Düşes memnun olmuş görünüyordu. "Bunu söylemeniz çok hoş. Kocam dünyanın dört bir yanına seyahat eder ve geri getirmeyi sevdiği şeyler arasında farklı çay tatları da vardır. Örneğin bu," diye konuşurken kendi fincanını işaret etti, "Tibet'ten, dağların yükseklerinde bir yerden.

Kocam bu ayı oradaki küçük bir çiftçiden satın alması için bir hizmetçisini keçi yollarına gönderdi. Adamın dağa tırmanması bütün gününü aldı, zavallı ruh. Ertesi gün bitkin bir halde geri döndü. Onu bir dağ aslanının ya da başka bir hayvanın yediğini düşündüler ve neredeyse eve onsuz dönüyorlardı."

"Tanrım." Emily'nin gözleri şok içinde açıldı. Kendi fincanına saygıyla baktı. "Umarım benim ayım daha kolay temin edilmiştir."

Montpelier Düşesi derin bir nefes alır gibi oldu, sonra başını salladı. "İçtiğiniz ayı temin ederken bir adam öldü."

"Öldü mü?" Emily nefesini tuttu, çayın son yudumu boğazına takıldı ve bu da onu şiddetli bir öksürük nöbetine soktu.

Montpelier Düşesi birkaç kez Emily'nin sırtını sıvazladıktan sonra Emily'nin öksürük nöbeti nihayet yatıştı ve tekrar düzgün nefes alabildi.

"Ah, seni zavallı şey." Düşes üzüntüyle ona baktı. "Sadece şaka yapıyordum. Elbette kimse ölmedi. Bu özel partinin temin edilmesinde hiçbir tehlike yoktu. Kocamın bunu Türkiye'deki bir pazardan satın aldığına inanıyorum."

"Ah," diye cevap verdi Emily, şimdi biraz utanmıştı ama bir şeyleri değiştirmek için artık çok geçti. Bu bir şakaydı ve Emily bu kadar ciddi bir tepki vererek ev sahibini gücendirmiş olabileceğinden korkuyordu.

"Ama... tehlikeden bahsetmişken," dedi düşes, sonra durakladı, sanki birinin onları duymasından korkuyormuş gibi endişeyle etrafına bakındı ve bu açıkça olmasını istediği son şeydi.

"Tehlike mi?" Emily yankılandı, bir korku pençesi boğazını kavradı, bu da onu başka bir şiddetli öksürük krizine sokacağını düşündü ama neyse ki olmadı.

"Benimle gel." Montpelier Düşesi kollarını kavuşturdu ve Emily'yi güllerin arasından dolambaçlı bir patıkaya götürerek çay partisinin koşuşturmacasını arkalarında bıraktı. Kalabalıktan uzaklaştıklarından emin olduktan sonra düşes sessiz bir şekilde devam etti. "Ravenswood Dükü'nün sana büyük bir ilgi gösterdiğini fark ettim, hayatım."

Emily neredeyse çay fincanını düşürüyordu ama son anda kendine gelmeyi başardı. Bu kadının bunları nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Alexander'ın ona karşı olan duyguları Montpelier Düşesi'nin fark edebileceği kadar açık mıydı? Emily nedense bundan emin değildi. Kendisi bile Alexander'ın gerçek duygularından emin değildi. Bu tarafsız seyirci kendisinden daha fazlasını nasıl bilebilirdi?

Ancak Emily'nin bildiği bir şey varsa o da Montpelier Düşesi'nin söyleyeceklerini duymak zorunda olduğuuydu. Alexander'la ilgili tehlike sorusu onu telaşlandırmıştı. Bu yüzden, iki hanım ağır ağır yürümeye devam etti ve cevap vermek yerine Emily'nin kafasında daha fazla soru işareti yaratmayı başaran sözler sarf etti.

"Bu adama karşı dikkatli olmanı tavsiye ederim, canım," dedi düşes, ancak bir kız kardeşin yapabileceği gibi komplocu bir tavırla, Emily'ye doğru eğilerek.

"Dikkat mi?" Emily yine yankılandı. Doğru dürüst bir soru bile soramıyordu. Önce tehlike, şimdi de dikkat. Tek yapabildiği zaten söylenmiş olanı tekrarlamaktı. Düşes onu diğer konuklardan uzakta, gül fidanı labirentinin derinliklerine doğru götürmeye devam ederken, bu konuşma onu o kadar şaşırtmıştı ki.

"Evet," diye onayladı düşes, sesi oldukça endişeli geliyordu, gözleri geniş ve doe gibiydi. "Öyle görünmediğini biliyorum ama Dük geçmişinin peşini bırakmayan bir adam ve bu yüzden de ilerleme konusunda tamamen yeteneksiz."

Emily bu sözlerin hiçbir anlamı olmadığını düşündü. Bunların bir uyarı olması gerekiyordu ama Montpelier Düşesi henüz onu tehlikeli bir adam olarak göstermemişti. İlerlemekten bahsetmişken, Emily bunun tam olarak neyi kastettiğini anlayamamıştı. Daha fazla açıklamaya ihtiyacı vardı. Çok daha fazlasına.

"Hepimizin geçmişi bir şekilde peşimizi bırakmıyor mu?" diye merak etti, her geçen saniye daha da karanlıklaştıran bu konuyu aydınlatmayı umuyordu.

"Bir bakıma bu doğru." Düşes başını salladı. "Bugünümüz geçmişimizle ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş durumda ama çoğumuz bunu kabullenmiş durumdayız. Şu anda neyse, tam da geçmişimiz sayesinde öyleyiz. Ama Dük gibi bir adamla birlikte olmanın tehlikeleri var."

"Merhum karısı yüzünden mi?" Emily sordu, çünkü onun evli olduğunu ve karısının trajik bir şekilde öldüğünü herkes biliyordu. Bunun nasıl bir duygu olduğunu anlayamıyordu ve insanın böylesine trajik ve beklenmedik bir olaydan sonra hayatına devam etmekte zorlanması doğaldı.

"Kesinlikle," diye onayladı Montpelier Düşesi. "Onu çok seviyordu ve merhum karısının anısını unutamadığı herkes tarafından biliniyor. Başka bir kadının kollarında geçici teselli aramak her erkek gibi onun da yapacağı bir şey. Ama bunun senin başına gelmesini hiç istemem canım, birinin geçici tesellisi olmanı. Böyle bir şey olursa itibarına ne olacağını biliyorsun."

Emily bu sözler karşısında şaşkına dönmüştü. Bu doğru muydu? Alexander gerçekten de kimsenin haberi olmadan böyle bir çapkın mıydı? Merhum karısını hâlâ sevdiği ve onun anısını unutamadığı için mi onu kendinden uzaklaştırıyordu? Her şey mantıklı gelmeye başlamıştı, hem de onun istediğinden çok daha mantıklı.

Düşes, "Böyle bir şey ilk kez olmuyor," diyerek açıkça şok edici bir gerçek olduğuna inandığı şeyi itiraf etti. "Olmaz

mıydı?" Emily bunu yapmaktan kendini alamayarak yüksek sesle soludu.

"Oh hayır." Montpelier Düşesi üzüntüyle başını salladı. "Söz konusu bayanı ben de tanıyorum." Daha iyi hatırlamak istercesine durakladı, sonra konuşurken Emily'nin gözlerinin içine bakarak devam etti.

"Kadın ona kesinlikle vurulmuştu ve adam da bunu kendi lehine kullandı, ta ki kadın ona karşı koyamaz hale gelene kadar. Sonunda kadının babası tarafından keşfedilen tutkulu bir ilişkiyi paylaştılar. Sonra olanlar korkunçtu. Hatırlamak bile beni üzüyor," dedi düşes, elini kalbine bastırarak, hatta adımlarını yavaşlatarak. Emily de hemen onu takip etti.

"İyi misin?" diye sordu. "Geri dönelim mi?"

"Hayır, hayır," diye güvence verdi düşes. "Ben iyi olacağım. Sizi uyarmak için bunu size söylemem gerekiyor. Bunu görevim olarak görüyorum ve biliyorum ki o da size söylememi isterdi. Gördüğünüz gibi Dük, o... söz konusu kadını kalpsizce terk etti. Onu zerre kadar umursamadığı ortaya çıktı. Ve daha sonra, onu utançtan kurtarmak için başka bir adamla evlendirildi. Dük daha sonra ona ne olduğunu zerre kadar umursamadı."

Emily felç olmuştu. Konuşmak şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordu. Varlığının her bir zeresi aşık olduğu adamın bu şekilde tasvir edilmesine karşı çıkıyordu ama yine de kendisiyle çok mahrem bir sırrını paylaşan bu kadına güvenmemek için hiçbir nedeni yoktu, hepsi de onu kadınların yataklarında teselli aramaya yabancı olmayan bir adamın kollarından korumak içindi.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin canım." Düşes durdu ve Emily'ye döndü. "Artık gerçeği biliyorsun. O iyi bir adam değil. İyi bir adam, kendisini canından çok seven bir kadına asla böyle bir şey yapmaz. Ailen için, itibarın için, kendin için doğru seçimi yapacağını biliyorum. Bir hata çok pahalıya mal olabilir. Hayatınızın geri kalanına mal olabilir. Bunu unutma."

Emily ağır ağır yutkunarak başını salladı. Zihni duyguların, düşüncelerin kasırgasıydı ve hepsi birbirine karşı çalışıyordu. Kime güveneceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Gerçeğin ne olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

"Geri dönsek iyi olur."

Montpelier Düşesi'nin sesi onu şimdiki ana geri getirdi ve arkalarını dönüp geri yürümeye başladılar. Emily, Ravenswood'un esrarengiz Dükü'nün gerçek doğası hakkında hâlâ ne düşündüğünü bilemiyordu.

Bölüm 20

"Gerçekten yapmalı mıyım?" Emily son birkaç gün içinde on beşinci kez merak etti, ama bunu her yaptığında sorusunun önemi giderek azaldı.

Annesi ve Sarah odasında oturmuş, hizmetçinin maharetli parmaklarının işlerini tamamlamasını dikkatle izlerken, o da leydisinin hizmetçisinin saçlarını düzeltmesini bekliyordu. Araba çoktan hazırlandığı için birazdan yola çıkacaklardı.

Bu önemli bir akşamdı, çünkü Leydi Ashfordshire'ın sevgili dostu Leydi Whitfield'dan başkasının ev sahipliği yapmadığı yıllık müzikal gecesiydi. Biletler çok sınırlı sayıda satılıyordu, dolayısıyla bu özel sosyal etkinliğe katılmak bir kez daha annelerinin kaçırmak istemeyeceği bir şeydi.

"Dürüst olmak gerekirse neden istemediğini anlamıyorum." Leydi Ashfordshire omuz silkti, kızının diğer insanların önünde gösteri yapma konusundaki isteksizliğine şaşırıldığı belliydi. "Yani, baksana kız kardeşin resim yapmayı ne kadar seviyor, değil mi canım?" Bu kez küçük kızına döndü.

"Evet." Sarah tereddüt etmeden başını salladı. Ancak annesinin sözlerine tamamen katılmak istemiyordu. "Ama ben de herkesin önünde resim yapmaktan hoşlanmıyorum anne. Bu farklı bir şey. İlhamın içinizde bir yerlerden geldiğini hissediyorsunuz ve zihninizin, kalbinizin, parmaklarınızın ve fırçanızın sizin yerinize konuşmasına izin veriyorsunuz. Biri beni bunu yaparken izlediğinde, kendimi bir şekilde savunmasız hissediyorum."

Leydi Ashfordshire bir an afalladı, sonra elini umursamaz bir tavırla salladı. "Her şey yolunda ve güzel, canım. Ama sanırım resim yapma süreci ile piyano çalma süreci aynı değil. Sormak istediğim şey, diğer insanların bitmiş resimlerinize bakıp size ne kadar güzel olduklarını söylemeleri hoşunuza gidiyor, değil mi?"

"Elbette." Sarah hemen başını salladı.

"İşte böyle." Anneleri zafer kazanmış bir edayla ayağa kalktı. "Emily piyanoforte çaldığında da aynı şey oluyor. Yani, sonuç aynı. Demek istediğim, seni dinlemeye bayılıyoruz, Emily, canım."

Leydisinin hizmetçisi uzaklaşıp Emily'nin aynada kendini incelemesine izin verdiğinde Emily derin bir nefes aldı. Kızın bu kez kendini aştığını kabul etmek zorundaydı. Saçları, hem sofistike hem de zahmetsiz bir düzenleme olan kıvrımlar ve örgülerden oluşan bir senfoni halinde toplanmıştı. Saçları arkadan, görünüşüne muhteşem bir çekicilik katan bir topuz şeklinde sarılmıştı.

Böyle bir saç kesimiyle elbisesi bile daha zarif bir akışa bürünmüş gibiydi. Emily ayağa kalktı, sıvı ipek gibi akan kumaştaki görünmez bir kırıklığı düzelterek, yerçekimine meydan okuyormuş gibi görünen bir dokunuşla vücudunu okşadı. Derin safirin zengin ve büyüleyici bir tonu olan renk, gece gökyüzünün özünü yakalıyor, onu gizemli ve ele avuca sığmaz gösteriyordu.

Korse, köprücük kemikleri ve omuzları boyunca narin desenler çizen karmaşık dantellerle süslenmiş bir sanat eseriymi. Dantel, bir kış sabahındaki donun ruhani güzelliğini taklit ediyor gibiydi ve elbisenin zaten büyüleyici olan cazibesine büyüleyici bir dokunuş katıyordu. Mütevazı bir V yakaya sahip olan elbise, çok fazla açıkta kalmadan hayal gücüne yer bırakıyordu.

Her üç hanım da kutlama için yeni elbiseler satın almıştı ama Emily'ninki en büyük etkiyi yaratan elbise gibi görünüyordu.

Sıradan bir elbiseden çok daha fazlasıydı. Gücünün bir ifadesiydi, duruşunun ve sofistikeliğinin görsel bir temsiliydi ve muhtemelen annesi Emily'yi bu elbiseyi seçmeye teşvik ederken aklından geçen de buydu.

"Leydi Whitfield'a söz verdim," diye kabul etti Emily sonunda, fikrini değiştirip sahneye çıkmamaya karar vermek için artık çok geç olduğunu biliyordu. Sadece hoşnutsuzluğunu son kez yüksek sesle ifade ediyordu, herhangi bir şeyin değişeceğine dair inancı yoktu. "Ne kadar istesem de sözümünden dönemem."

"Her zaman hasta olduğunu söyleyebilirsin," diye muzipçe işaret etti Sarah, annelerinin hoşnutsuzluğuna rağmen.

"Sarah!" Leydi Ashfordshire kaşları çatılmış bir halde küçük kızını azarladı. "Kız kardeşine aptalca fikirler verme!" Kendini biraz sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldı, sonra devam etti. "Gidip babanın hazır olup olmadığına bakacağım. Eğer hazırsa, yarım saat içinde hepimizi arabada bekliyorum." Ses tonu kesin ve mutlaktı ve kızları bunu anladılar.

Her iki kız kardeş de aynı anda, "Evet, anne," dediler.

Bu yanıttan tatmin olan anneleri Emily'nin odasından ayrıldı ve hemen ardından Emily'nin hizmetçisi geldi. Artık iki kız yalnızdı ve Emily biraz daha rahat nefes alabiliyordu.

"İyi misin, Emily?" Sarah sanki özellikle bu konuyu sormak için o anı bekliyormuş gibi sordu.

"Evet, neden?" Emily gülümsemeye çalıştı ama bu zayıf bir çabaydı.

Gerçek şu ki hiçbir şey yolunda değildi. Her zamanki soğukkanlı tavrı kenarlarından yıpranıyordu, zihni Montpelier Düşesi'nin sözlerinin yankıları tarafından tüketilmişti.

Bilincine bir huzursuzluk çökmüştü, susturulmayı reddeden ısrarlı bir şüphe fısıltısı. Tanıdık çevre sadece onun iç kargaşasını büyütüyor, odaya uzun gölgeler düşürüyor gibiydi. Sarah'nın varlığı bile bu yükü, dükün gerçekte kim olduğunu bilmemenin yükünü hafifletmiyor gibiydi.

Emily çelişkili duygularıyla boğuşuyor, Montpelier Düşesi'nin sözlerini boş bir dedikodu olarak görmezden gelme arzusu ile bu sözlerde bir gerçeklik payı olabileceğine dair içini kemiren korku arasında gidip geliyordu. Çünkü ateş olmayan yerden duman çıkmayacağına inanıyordu. Alexander'a ulaşıp durumu açıklığa kavuşturmak ve düşüncelerinin üzerine çöken belirsizlik gölgesini dağıtmak istiyordu.

Ancak onunla yüzleşme düşüncesi gözünü korkutuyordu. Endişelerini Alexander'la tartışma fikri bile onu endişelendiriyordu. Ya ekilen şüpheler doğrulanırsa? Ya hissettiği bağ geçici bir yanılsamadan başka bir şey değilse? Ya gerçekten de düşesin iddia ettiği gibi bir adamsa ve bu öpücük onun için hiçbir şey ifade etmiyorsa?

Bu şüphe hayaleti her geçen an daha fazla peşini bırakmıyor, gittikçe büyüyor, zihninde daha fazla yer kaplıyordu.

"Bilmiyorum," diye devam etti Sarah, sözleri karanlık bir tüneldeki küçük bir ışık huzmesi gibiydi. Emily ona doğru gitmeye karar verdi. "Sanki seni rahatsız eden bir şey varmış gibi mesafeli görünüyorsun."

Evet, onu rahatsız eden çok şey vardı ama bunu dünyanın geri kalanından saklamak zorundaydı. Kimse onu anlamayacaktı. Bunu biliyordu. şimdi bile, öğrendiği her şeyin ışığında, o öpücüğü bir sır olarak saklaması gerektiğini biliyordu. Yanlış zamanda ortaya çıkması her ikisi için de felaket olabilirdi.

Emily gerekçe olarak müzikali kullanmaya karar verdi ama yine de kız kardeşine yalan söylemekten nefret ediyordu. Bu durumda da şüphelerini ve kuşkularını kendine saklamak yapılacak en mantıklı şey gibi geliyordu.

Sarah, Montpelier Düşesi'nin paylaştıklarını bilse bile ona yardım edemezdi. Sarah'yı tanıdığı için biraz korkacak ve Alexander'dan derhal bir açıklama isteyecekti. Emily'ye gelince, onunla yüzleşebileceğinden emin değildi. En azından henüz. Bunun için cesaretini toplaması gerekiyordu. Pişman olabileceği bir şey yapmadan önce kendi duygularından emin olması gerekiyordu.

Emily kız kardeşine doğru eğildi ve başını onun omzuna yasladı. "Dürüst olmak gerekirse, insanlarla dolu bir odada çalmak istemiyorum. Piyanoyu senin için, annem ve babam için çalmayı seviyorum, yüzlerce yabancıнын önünde, onların yargılayıcı bakışlarına maruz kalarak değil." Neyse ki bu kadarı doğrudu. Tamamen yalan da değildi.

"Oh," diye haykırdı Sarah, rahatlamış görünüyordu. "Yani, hepsi bu mu?"

Emily omuz silkerek geri çekildi, bunun kız kardeşini gerçekten de bu performanstan başka bir şey olmadığına ikna etmeye yeteceğini umuyordu. "Başka ne olabilir ki?"

Sarah bir an için ikna olmuş gibi görünmedi. Emily bunun sonu iyi bitmeyecek derin ve acı verici bir konuşmanın başlangıcı olmasından korkuyordu. Ama bir an sonra Sarah gülümsedi.

Emily bunun kendi büyülenmiş halinden kaynaklandığından emindi ve bu nedenle dünyada her şeyin yolunda olduğuna inanmak istiyordu. Emily bunun için onu suçlayamazdı. Kız kardeşinin neşeli olmasını ve Henry'nin yanında hayal ettiği her şeye sahip olmasını istiyordu. Kendi mutluluğuna gelince, bu kaderin bir oyunu olacaktı.

"Ama bu çok kolay." Sarah gülümseyerek Emily'nin elini kendi elinin içine aldı. "Çok güzel çalışıyorsun. Sadece gözlerini kapat ve burada, evinde, kendi enstrümanının başında oturduğunu ve orada sadece benim olduğunu, seni dinlediğimi hayal et. Başka kimse yok. Kalbinin parmaklarına rehberlik etmesine izin ver ve hata yapmayacaksın."

Emily bu sözler karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Bu tavsiye kulağa ne kadar da kolay geliyordu; sadece kalbinin sesini dinleyen biri hata yapmazdı.

"Sen her zaman benim dayanağım oldun, sevgili Sarah," diye mırıldandı Emily, ne olursa olsun her zaman güvenebileceği böyle harika bir kız kardeşi olduğu için kendini her zamankinden daha şanslı hissediyordu. Aynı zamanda, hayatının en önemli düşüncelerinden birini kız kardeşiyle paylaşmadığı için duyduğu vicdan azabı daha da belirginleşti.

"Sahip olduğun inanılmaz yeteneği sana hatırlatmak için burada olmam gerekiyor," dedi Sarah neşeyle. "Müziğiniz paylaşılmayı hak eden bir armağan. Kesinlikle harika olacağınızdan ve performansınızla herkesi büyüleyeceğinizden hiç şüphem yok. Sahip olduğunuz şüpheler sadece kendi zihninizde var, başka kimsenin değil."

Emily, Sarah'nın sözlerini özümserken kalbi yumuşadı. Ablasının gözlerinde gerçek bir sıcaklık, sadece güvence vermenin ötesine geçen bir samimiyet vardı. Sarah'nın onun yeteneklerine olan inancı rahatlatıcı bir kucaklama gibiydi, onu dibe çekmekle tehdit eden şüpheler denizinin ortasında bir cankurtaran halatı.

Belki de bu gece Montpelier Düşesi'nin sözleri yüzünden yaşadığı tüm kargaşadan uzaklaşmak için iyi bir fırsat olabilirdi. Emily böyle olmasını umuyordu. Müzik çalmak onun özünde olan bir şeydi, karşılaştığı engeller ne olursa olsun her zaman parlamanın bir yolunu bulan bir tutkuydu.

Aslında her zaman yaşadığı sorun buydu, kendine inanmak, kendini bu şüphelerin ötesine geçmeye ve ruhunun derinliklerinden gelen müziği çalmaya zorlamak. Bu yüzden, Emily'nin ihtiyaç duyduğu her an ona moral verecek kız kardeşinin yanında olmasına minnettardı.

Emily ona bir kez daha teşekkür etmek üzereyken kapı açıldı ve anneleri kapı aralığında oyalanarak içeri girmeyi reddetti, aciliyeti gözlerinden okunuyordu.

"Araba hazır kızlar," diye haber verdi onlara. "Umarım siz de hazırsınızdır."

Emily derin bir nefes aldı, kız kardeşiyle anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu ve başını salladı. O hazırды. En azından olabileceği kadar hazırды ve bir şekilde bu yeterliydi.

Bölüm 21

Alexander zaman kavramını tamamen yitirmişti. Loş ışıklı atölyede hava elektriksel bir gerilimle ağırlaşmıştı, tek ses fırçanın tuvale hızlı vuruşlarıydı. Alexander şövalenin önünde durmuş, kendisini tamamen tüketecekmiş gibi görünen bir aciliyetle çalışırken hareketleri çılgınca ve hararetlidir. Alnı konsantrasyonla çatılmış, gözleri önündeki evrim geçirmekte olan şahesere sabitlenmişti.

Renk sıçramaları kaotik bir balede tuvalin üzerinde dans ediyor, içindeki duygu kasırgasını yansıtıyor gibi görünen bir tonlar senfonisi. Elleri neredeyse çaresiz bir yoğunlukla hareket ediyor, her bir vuruş kısıtlamaya meydan okuyan ham bir enerjiyle doluyordu. Oda boya kokusu ve titreyen mum ışığının sessiz parıltısıyla çalkalanıyor, sahneye hem kaos hem de büyüleyici bir hava katıyordu.

Uygulanan her boya katmanı ile sahne şekilleniyordu - onun ruh halinin soyut bir temsili. Kırmızı ve siyahın cesur vuruşları, canlı mavi ve altın rengi şeritlerle çarpışıyor, görsel bir senfoni kendi kalp atışlarıyla atıyor gibiydi. Bu, tutkunun, özlemin ve elle tutulamayan ama son derece gerçek bir şeyi yakalamak için duyulan umutsuz ihtiyacın bir tasviriydi.

Bütün gece ve bütün gün boyunca resim yapmıştı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Aslında, hangi gün olduğunu bile zar zor söyleyebiliyordu. Aksi takdirde, çok önemli bir etkinliğe geç kalma riskiyle karşı karşıya olduğunu bilirdi.

Kapının hafifçe çalınması onu çılgın hayallerinden çekip çıkaracak kadar güçlü değildi. Aslında, neredeyse duymamıştı bile. Hâlâ ağır ağır nefes alıyordu, elleri ve gömleği boyaya bulanmış, batmakta olan güneşin pencerelerden süzülen loş ışığında kan gibi kıpkırmızı görünüyordu. Bilinçdışı ve bilinçli zihni arasındaki çizgiler bulanıklaşmış, hareketleri artık içinden çıkamadığı bir katarsis dansına dönüşmüştü.

Kapı tekrar çalındı ama sonuç aynı oldu. Bunu fark etmedi bile.

"Alexander?"

Utangaç, küçük bir ses sonunda ona ulaşmayı başardı. Bu Rose'du. Belli ki kendi isteğiyle içeri çağrılmayacağını anladığında kapıyı açmıştı.

Hâlâ ağır ağır nefes alan adam ona döndü ve vücudunun tamamıyla tuvali gizledi. Ona ne çizdiğini sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Etrafında, onun yaratıcı çılgınlığına tanıklık eden boya sıçramaları vardı.

"Neredeyse vakit geldi," dedi ona, biraz özür dileyerek, sesi zar zor duyuluyordu, ancak etraflarında sessizlik hüküm sürüyordu.

Sözcükler ruhunun karmaşasında yavaşça ilerledi ve küçük bir sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra zihnine ulaştı. Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Ne için zaman?" diye merak etti.

Yaratılışın içinde kaybolmuştu. Şimdi bu his onu tekrar ele geçirdiğinde, durmak istemedi. Duramıyordu. Sanki elinde fırça yokmuş gibi titriyordu ve odaklanabildiği tek şey arkasındaki bitmemiş tuvaldi. Tuval onu her şeyi ve herkesi unutmaya ve

sadece elindeki işe odaklanmaya çağırıyor gibiydi.

Arkasında bir yerden gelen bir ışık huzmesi sanat atölyesinin loş alanını delip geçerken bir an bekledi. Kadının en güzel elbiselerinden birini giydiğini ve saçlarının birkaç gevşek bukle yüzünü çerçeveleyecek şekilde düzenlendiğini ancak şimdi fark etti. Yanakları hafifçe pürüzlüydü, sanki biri onları biraz fazla hararetle çimdiklemiş gibiydi. Dışarı çıkmaya hazır görünüyordu.

Bazen onca zamanın ne zaman geçtiğini merak ediyordu. Rose çoktan genç bir kadın olmuştu. Sanki sadece aylar önce kelebeklerin peşinden koşan küçük bir kızmış gibi hissediyordu. Şimdi ise evlenmesine ve belki de kendi kızının da aynı şekilde kelebekler tarafından büyülenmesine sadece birkaç adım kalmıştı.

"Müzikal... hatırladın mı?" diye hatırlatarak onu bu kez sanatsal transından tamamen çıkardı. Devam etmeden önce biraz tereddüt etti. "Bir an önce gitmemiz gerekiyor... tabii geç kalmayacaksak."

Tekrar gözlerini kırıştırdı, kadının ses tonundaki özür dileyici aciliyet ile dalmış olduğu kaotik şaheseri bağdaştırmaya çalıştı. Kadının sözlerinin ağırlığı yavaşça ve ağır bir şekilde üzerine çöktü ve bir aydınlanma duygusu kapladı içini. Müzikal, Rose'la birlikte heyecanla bekledikleri bir etkinlikti çünkü Rose'un kendisi de sahneye çıkacaktı. Aylardır bu an için pratik yapıyordu. Bunu nasıl unutabilirdi ki?

Alexander derin bir nefes alarak isteksizce fırçasını yere bıraktı, bakışları kendinden çok şey kattığı tuvale takıldı. Kalbi, sanatının cazibesi ile atölye duvarlarının ötesindeki dünyanın baskıcı talepleri arasında kalmış bir duygu karmaşasıyla çarpıyordu.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi, sanki biri varlığını iki karşıt tarafa ayıran bir çizgi çizmiş gibi, başının tam ortasında koyu kırmızı bir çizgi bıraktığını fark etmedi bile.

Aslında tam olarak böyle hissediyordu. Bir taraf onu geçmişe geri çekiyor, ölmüş karısının anısına zincirliyor, diğer taraf ise onu ilerlemeye, hayatına birdenbire masumca giren ve onu tamamen büyüleyen kadının elini tutmaya çağırıyordu. Her iki tarafın da çekimi inanılmaz derecede güçlüydü ve birini seçmek imkânsız bir başarı gibi görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi sonunda, sanki çok gizli bir sırrı saklıyormuş gibi tuvalin görünmesini hâlâ engelliyordu. "Sanırım zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." Önce etrafına, sonra da kendine baktı. Berbat durumdaydı ve bu yetersiz bir ifadeydi. Ama gerçekten çabalarsa çabucak temizlenebilirdi. "Benim hazırlanmamı beklerken Sterling'e sana ve annene çay getirmesini söylesene."

Kadın her zamanki gibi anlayışlı bir gülümsemeyle başını salladı. Onun iyi kalbi ve hayata sempatik bakış açısıyla çok şanslı bir adama harika bir eş olacağını düşünmeden edemiyordu. Cevap verdiğinde hâlâ gülümsüyordu. "Bunu yapacağım. O zaman biz de aşağıda, salonda sizi bekliyor olacağız."

"Uzun sürmez," diye söz verdi güven verici bir baş hareketiyle.

Kapı arkasından kapanırken Alexander stüdyoyu inceledi; renk sıçramaları, yaratıcı çılgınlığının kalıntıları ve artık duygularının izlerini taşıyan başyapıt. Burası kendini en güvende hissettiği, gerçekten kendisi olduğu yerdi.

Hem isteksizlik hem de beklentiyle elindeki ve yüzündeki boyayı yıkadı, zihni hala onu tüketen sanatsal enerjiyle uğulduyordu. Stüdyosunun kapısını kapattığında kilitlediğinden emin oldu. Çılgınlığının sonucunu kimsenin görmesini istemiyordu, ki bu aslında Emily'nin yarım kalmış bir portresiydi.

Tıpkı söz verdiği gibi, bir saat sonra üçü de kendilerini onun arabasında müzikale giderken buldular. Araba arnavut kaldırımli sokaklarda ilerliyor, toynakların yumuşak *şakırtısı* içerideki konuşmanın altını çizen hafif bir ritim yaratıyordu. Rose'un heyecanı bulaşıcıydı, gözleri zapt edilemeyen bir coşkuyla parlıyordu.

"Bu akşamın sonunda geldiğine inanamıyorum," diye sevinçle haykırdı Rose, koltuğunda kıpırdanıyor, parmakları gergin bir tempoyla eteğine vuruyordu. Genelde sakın bir insandı ve onu böyle görmek bu akşamın onun için çok önemli olduğu anlamına geliyordu. Alexander bunun nedenini anlayabiliyordu. "Sırf bu olay için aylardır pratik yapıyorum."

Annesi ona nazikçe gülümsedi. "Seninle çok gurur duyuyorum. Çok çalıştın canım."

"Ve bunu gösteriyor," diye ekleme ihtiyacı hissetti Alexander, çünkü bu doğruydı. Rose'un çalışını aylardır dinliyordu ve Rose gerçekten de başlı başına bir virtüözdü. Notaların yankılarının birbiri içinde eriyerek harika bir müzik yarattığını duymak çok rahatlatıcı bir duyuydu.

Rose takdirle ona baktı. "İkiniz de beni izlemeye geldiğiniz için çok minnettarım. Bu benim için dünyalara bedel."

Alexander kuzeninin hayatındaki bu çok önemli anı kaçırmaya bu kadar yaklaştığı için bir suçluluk duygusu hissetti. Eğer kaçırmış olsaydı, kendini affetmesi mümkün olmazdı. Neyse ki şimdi buradaydı ve bu önemli akşamda hiçbir şey onu kuzeninden ayıramazdı.

"Bunu hayatta kaçırmazdım Rose," diye ona güvence verdi.

Araba yolculuğuna devam etti, şehir manzarası yerini müzikal mekanının ihtişamına bıraktı ve üçlü gecenin beklentileri hakkında hafif bir sohbetle devam etti.

Yaklaştıkça, havada Rose'un kendi heyecanını yansıtan bir beklenti, bir elektrik enerjisi uğulduyor gibiydi. Araba durdu ve üçlü inerek şık giyimli konukların arasında mekâna girdi. İster sahne alsın isterse sadece etkinliğe katılsın, herkes için önemli bir akşam olacak gibi görünüyordu.

Alexander evde yalnız ve bakımsız bıraktığı başyapıtını düşünmemek için elinden geleni yaptı. Düşüncesi bile parmaklarını titretiyordu, bu yüzden onları cebine saklayarak sakinleştirmeye çalıştı. Ancak bu, sinirlerini yatıştırmak için çok az işe yaradı.

Rahatlamak için Rose'a döndü ve bu işe yaradı. Rose'un coşkusu şimdi daha da bulaşıcıydı ve sevinçten parlıyordu. Böyle bir zamanda Emily'yi düşünmek bencillikti. Bu Rose'un anıydı. Hem zihniyle hem de bedeniyle onun yanında olmalıydı. Ona bu kadarını borçluydu.

İçeride, etkinliğin ihtişamı önlerine serilmişti; avizeler yumuşak bir parıltı yayıyor, süslü dekor çevreye sofistike bir hava katıyordu. Toplulukta gezindikçe Rose'un heyecanı daha da artıyor gibiydi, manzaraları ve sesleri gördükçe gözleri merakla büyüyordu. Kendisinden önce birkaç sanatçı daha vardı, bu yüzden annesi ve kuzeninin yanına oturduğunda sinirlerini yatıştırması için zaman vardı.

Alexander'ın kalbi onun için gururla kabardı. Harika çalacaktı. Ama bunu söylemek için ona dönmeden önce, genç bir kadın sahneye çıktı ve Alexander'ın nefesini tamamen kesti.

Bölüm 22

Derin nefes al. Bir, iki, üç. Nefes al,

sonra ver. Bir, iki, üç.

Emily parmaklarını tam olarak sabitleyemiyordu, bu da onu daha da endişelendiriyordu. Farkında olmadan eli, on sekizinci yaş gününün arifesinde anne ve babasının hediyesi olan, boynunu süsleyen incileri düzeltmek için kalktı. Parmakları elbisesinin kumaşını düzeltmek için ilerledi, görünmez bir kırıksıklığı ütüledi. Hışırdayan ipeğin sesi, endişeli düşüncelerinin ortasında garip bir şekilde rahatlatıcı geldi.

Herkes oradaydı. Sessiz konuşmaların hafif vızıltısı, ara sıra çınlayan bardak seslerine karışıyordu. Bu kadar gergin olabileceğini hayal bile edemezdi. Sahneye çıkma ihtimali onu heyecan ve dehşet karışımıyla doldurdu, ikincisi daha güçlü bir bileşendi. Sonra o korkunç sözleri duydu:

"Lütfen, sahneye hoş geldiniz, Leydi Emily Fairchild!"

Emily, endişesine hiç yardımcı olmayan derin bir nefes daha alarak perdeyi kenara itti ve avizelerin ışıkları bir milyon güneşin ışığı kadar parlak geldi. Gözlerini ağır ağır kırıştırdı, gözleri parıltıya alışmaya çalışıyordu. Kısa bir an için her şey sadece bir şekil ve gölgeden ibaretti, başka bir şey yoktu. Yavaşça gözleri yeniden görmeye başladı ve kendini piyanonun başına götürdü.

Alkışlar kesildi ve şimdi herkes beklentiyle ona bakıyordu. Yerine oturdu ve parmaklarını şimdi korku uyandıran enstrümanın fildişi tuşlarına yerleştirdi. Seyircileri şöyle bir süzdü ve kız kardeşinin bakışlarını yakaladı.

Birbirlerine milyonlarca sessiz cesaretlendirici söz söylerken Emily, Henry'nin elinin Sarah'ninkine o kadar yakın durduğunu fark etti ki küçük parmakları birbirine değdi. Bu onlar için çalınmış bir şefkat anıydı ve Emily aniden bunun bir parçası olmaktan büyük mutluluk duydu.

Onun için oradaydılar ve onun performansı da herkesin odak noktası başka bir yerdeyken nazık bir dokunuşun tadını çıkarmalarını sağladı. Emily onlara gülümsedi.

Gözleri yavaşça seyircilerin yüzlerinde gezindi ve *onun* üzerinde durdu. Onun da kendisi için orada olduğunu biliyor muydu? Bu düşünce onu gülümsetti ve şaşırtıcı bir şekilde onun da kendisine gülümsediğini fark etti.

Gülümsemesi tüm vücudunda bir şimşek çakması gibi hissediyordu ve o anda ondan başka hiçbir şey yoktu. Uğruna oynayacağı tek kişi oydu. Montpelier Düşesi'nin sözlerinin Emily üzerinde hiçbir hükmü yoktu, en azından tek görebildiği Alexander'ın olduğu bu değerli anda.

Cesaretlenerken önündeki enstrümana odaklandı. Artık onu tüketmekle tehdit eden karanlık bir canavar değil, yetenekli ellerinin dokunuşuyla uyandırılmayı bekleyen iyiliksever bir ruhtu. Ayaklarını pedalların üzerine, parmaklarını tuşların üzerine yerleştirdi. Oda sessizliğe gömüldü. Tek bir ses bile duyulmuyordu.

Gözlerini kapadı, müziği hayal etti, ruhunun derinliklerinden fişkıran sonsuz bir nehir gibi içinden akmasına izin verdi. Onu tüm şüphelerden ve kısıtlamalardan kurtaran derin bir nefesle çalmaya başladı.

İlk notalar odayı doldurdu, zamanın kendisini askıya almış gibi görünen narin ve unutulmaz bir melodi. Emily kendini müziğe kaptırdıkça gerginliği azalmaya başladı, güzel tınılar onu endişelerinden uzaklaştırdı. Parmakları pratik bir hassasiyetle hareket ediyor, kelimelerin asla tam olarak aktaramayacağı duyguları ortaya çıkarıyordu.

Güzel bir melodi, bir sabah gülünün narin yaprakları gibi açarak tam çiçek açtı. Müzik ilk başta sadece bir fısıltıydı, Emily'nin kalbinin müzikal özlemini dinleme ayrıcalığına sahip olanların kulaklarını nazikçe okşuyordu. Çünkü bu tam olarak buydu. Aşık bir kalbin narin çırpınışlarını yakalayan, müziğin diliyle söylenmiş içten bir itiraf.

Yavaş yavaş melodi hızlandı, şefkatli ve savunmasız bir yakınlık hikâyesi dokudu. Kalpleri aşk acısı çekenler için mesaj açıktı. Ancak Emily, sırrını müziği aracılığıyla keşfedebilecek olanları umursamıyordu; müzik, ne savaşılabilecekleri ne de kontrol edebilecekleri bir güç tarafından her şeye rağmen bir araya getirilen iki ruhun aynı gelgitlerini yansıtarak gelgitlerini sürdürüyordu.

Emily'nin vücudu ritme uyarak ileri ve geri sallanıyor, ay ışığıyla aydınlanmış bir balo salonundaki aşıklar gibi dans eden notalar yaratıyor, dünyadaki diğer her şeyden ve herkesten habersizdi.

O anda, çalınan bakışların ve paylaşılan sırların görüntüsünü çağrıştıran, dinleyicileri sıcak bir kucaklamayla saran bir tutku kreşendosu patladı. Emily'nin parmakları tuşlara daha sert vurdukça, sadece onun içinde değil, dramatik kompozisyonun gök gürültülü akorlarıyla herkesi içine çeken güçlü duygu fırtınasının bir yansıması olan gelgitli bir yoğunluk dalgası devam etti.

Emily, en ufak bir beklentisi bile olmadan, zamanı aşan ve dinleyen herkesi hikayesinin bir parçası olmaya davet eden bu parçanın içinde tamamen kayboldu.

"Çok güzel çalışıyor, değil mi?" Rose Alexander'a fısıldamak için yaklaştı ama Alexander kuzenini zar zor dinliyordu. Tek odaklanabildiği Emily ve onun daha önce hiçbir parçanın ona hitap etmediği şekilde hitap eden büyüleyici müziği idi.

Duygularını piyanonun tuşlarına dökmeye devam ederken, onun çalışının bu kadar büyüleyici olacağını asla hayal edemezdi. Yarattığı melodide hem cesur hem de kırılgan bir şeyler vardı. Bakışları ona sabitlenmişti, silueti üzerindeki binlerce kızgın güneş tarafından aydınlatılmıştı ve geçmişinin acı tatlı hayaletiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Melodi Emily'nin parmak uçlarından akarken, ruhani güzelliği Alexander'ın ruhunda bir şeylere dokunuyor gibiydi. Onu hayranlık ve endişe karışımı bir duyguyla izledi, Amelia'nın ölümünden sonra yaşamayı beklemediği duygulardı bunlar. Müziği onu çağırıyor, kendi duygusal uçurumunun kenarına yaklaşıyor gibiydi.

Notalar özlem ve şefkatle örülmeye devam ediyordu ve Alexander kalbini meşgul eden her iki kadını da düşünmeden edemiyordu. Yine de, Emily'nin içten performansını izlerken, duygularının sadece merhum karısına olan bağlılığının bir yankısı olmadığını biliyordu.

Amelia'nın anısına olan sadakatiyle mücadele ediyor, geçmiş ve bugün arasında dile getirilmemiş bir çatışma hissediyordu. Emily'nin parmaklarının tuşların üzerinde kaymasını izlerken kalbi duygularının ağırlığıyla sızladı. Emily'nin müziği onun içindeki daha derin bir şeye, sonsuza dek kaybolduğuna inandığı bir bağ kurma özlemine hitap ediyordu.

Melodinin son notaları havada asılı kaldığında, salon alkışa boğuldu ve Emily zarif bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Gözleri

Alexander'ın gözleriyle kısa bir an için buluştu ve onun bakışlarında kendi bakışlarını yansıtan bir kırılmalı gördü. Onunla konuşmalı, onu kalabalıktan uzaklaştırmalı ve o güzel gözlerle bakmalıydı.

Ama o bir şey yapamadan, kadın sahneden kayboldu.

Rose yine "Tanrım, çok güzeldi," diye haykırdı ve bu kez cevap verme ihtiyacı hissetti.

"Gerçekten öyleydi." Başını salladı ve Emily'yi görebilmek için sahnenin arkasına doğru baktı ama Emily ortalıkta yoktu.

Rose biraz üzgün bir sesle, "Benim çalışım onunki kadar duygusal değil," dedi. Bu kez cevap vermek için ona döndü ve elini kendi elinin içine aldı.

"Emily yürekten oynadı." Kendi kalbinin bir zamanlar çok rahat ve uyuşuk olduğu yerde kendini yeniden ayarlamasına neden olan çok önemli bir şeye işaret etti. "Müzik sadece çalanlarda değil, dinleyenlerde de derin bir şeyler uyandırdığında güzelleşir."

"İçindeki bir şeyi uyandırdı mı?" Rose sordu ve onun bir şey bilip bilmediğini merak etmekten kendini alamadı, saklamak için çok çaresiz olduğu bir şey.

"Elbette öyle." Bariz cevaptan kaçınarak gülümsedi. "Sanırım hepimizin içindeki güzel bir şeyi uyandırmayı başardı, tıpkı senin de başaracağın gibi, canım."

"Oh, kesinlikle öyle umuyorum." O da gülümsedi, bu güvence için minnettar olduğu belliydi.

O anda, bir sonraki performans başlamak üzereyken kalabalık bir kez daha sessizliğe büründü ve zarif salon yenilenmiş bir enerjiyle çiçek açtı.

Melodiler birbirini izledi ama hiçbiri dinleyicileri Emily'nin yakaladığı gibi yakalayamadı. Alexander huzursuz bir tedirginliğin kendisini ele geçirdiğini hissetti. Rahat bir fon oluşturması beklenen melodiler, şimdi içindeki çatışmayı kabartıyor gibiydi. Etrafına bakmaya devam etti, onu arıyordu.

Arkasında ailesiyle birlikte oturan kadını gördüğünde kalbi hızlandı. Ona doğru bakmıyordu, daha ziyade önünde bir yere bakıyordu, neredeyse bilinçli, maksatlı bir çabayla onun bakışlarından kaçınmaya çalışıyordu. Onun kendisini gördüğünü biliyordu. Gösterisi sırasında anlamlı bir bakış alışverişinde bulunmuşlardı. Yine de onun endişesini hissedebiliyordu.

Bunu, kendini olabildiğince küçük gösterme çabasıyla omuzlarını öne doğru eğmesinden anlayabiliyordu. Ama beklenmedik bir şekilde ona gülümsedi ve o da gülümsemesine karşılık verdi. Müziğiyle odadaki herkesi büyülemesi için tek gereken buydu ve adam ona ne kadar harika olduğunu söylemek için yanıp tutuşuyordu.

Rose'un ki de dahil olmak üzere birkaç gösteri daha olacaktı ve sabırlı olması gerekiyordu. Zamanı gelecekti. Tek soru, onu yakalayacak kadar akıllı olup olmayacağıydı.

Görünüşe göre Rose son sanatçıydı ve Alexander onun kendini aştığını söyleyebilirdi. Sinirlerinden dolayı parmaklarında hafif bir titreme vardı ama çok güzel çalışıyordu ve aldığı alkışlar da bunu kanıtlıyordu. Daha sonra herkes ikramlara katılmaya ve hem müzik hem de konser hakkında fikir alışverişinde bulunmaya davet edildi.

sanatçılar.

"Canım, harika ötesiydin!" diye bağırdı düşes, Alexander'la birlikte hâlâ hafifçe kızarmış ve ürkmüş Rose'a yaklaştıklarında kızına sevgiyle bakarken gözleri parlıyordu.

"Gerçekten öyle miydin?" Rose ona umut dolu bir bakış atarak sordu. Rose'un ne kadar narin olduğunu, onu sevecek ve koruyacak birine ne kadar muhtaç olduğunu görmek bazen onu hâlâ şaşırtıyordu. Rose'u sadece onun bir hazine olduğunu anlayacak ve ona nasıl değer vereceğini bilecek bir adamla evlendireceğine yemin etmişti.

"Gerçekten öyleydin." Alexander başıyla onayladı ve ona doğru eğilerek dudaklarının altında kavurucu bir sıcaklık hissettiği yanağından öptü. "Bir ikramı hak ediyorsun."

"İkram mı?" Rose'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Yani..."

Nazık bir gülümsemeyle başını salladı. "Seçtiğiniz bir içki."

"Ahududu!" Rose ne istediğini hemen anladı, bu da hem annesinin hem de Alexander'ın kıkırdamasına neden oldu. Bir an için tüm kargaşasını unutmuştu, ama bir sonraki an intikam duygusuyla geri döndü.

"Neden annenle gidip ne varmış bir bakmıyorsunuz?" diye önerdi, her türlü içecek ve yiyeceklerle dolu içecek masasını işaret ederek. "Belki ahududu liköründen daha çok sevdiğin bir şey vardır."

"Asla!" Rose'un teatral bir şekilde cevap vermesi üçünü de tekrar güldürdü.

"Gel canım." Düşes, Alexander'ın onları bu şekilde göndererek bir görevde olduğunu hissetmiş gibiydi ama hiçbir şey söylemedi. Onların gidişini izlerken bunun için minnettardı. Sonra etrafına bakındı.

Emily'yi bulması gerekiyordu. Onunla konuşma arzusu daha önce hissettiği her şeyden daha büyüktü ve bu özlem onu bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi tehlikeli ve ölümcül bir şekilde ona çekiyordu. Ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama o köprüye geldiğinde geçecekti.

Bölüm 23

Tüm bunlar Emily için biraz fazlaydı. Herkes ona ne kadar harika oynadığını, orada bulunan herkeste derin duygular uyandırmayı ne kadar harika başardığını söylemek isterken, kendine bir an ayırmak zordu.

"Çok harikaydın, hayatım! Böyle bir tutku! Böyle bir müzikalite! Böyle bir beceri!"

Bu sözleri tekrar tekrar duydu ve Emily bu kadar çok iltifat yağmuruna tutulduğu için nankörlük etmekten çok uzak olsa da, bu onun hassas ruh hali için yine de çok fazlaydı. Sonunda, kimse onunla doğrudan konuşmazken ve annesi kızının müzikteki hünelerini diğer hanımlarla tartışmakla meşgulken, o anı yakalamayı ve odadan gizlice çıkmayı başardı.

Müzik ve kahkaha sesleri gittikçe uzaklaşıyor, koridorlarda yankılanıyor, bu yalnız koridorlar için geride bıraktığı canlı partiyi hatırlatıyordu. İpek elbisesi, kumaşı mermer zemine sürtünürken, her bilinçli adımında hışırıyordu. Etrafındaki her yer gül ve balmumu kokusuyla parfümlenmişti.

Ara sıra, geride bırakmak istediği kargaşaya geri dönmek için ters yöne giden çiftlerin ve küçük grupların yanından geçiyordu. Kalbi, her toplantının kaçınılmaz bir parçası olan gözlerden ve gülümsemelerden uzakta, düşüncelerini toplayabileceği sessiz, yalnız bir alana özlem duyuyordu.

Hafif aralık süslü bir kapı görünce merakı arttı. İçeriden sızan yumuşak altın rengi ışık, boş bir odanın varlığına işaret ediyordu. Bir an tereddüt etti, eldivenli eli hafifçe kapı tokmağına dayandı. İçinde isyankâr bir heyecan kabardı. Hızlı ve dikkatli bir hareketle kapıyı iterek açtı ve odaya girdi.

İçerideki atmosfer hareketli balo salonundan farklıydı. Açık bir pencereden içeri süzülen hafif bir esintinin ara sıra perdeleri dalgalandırması dışında hava durgundu. Camdan sızan ay ışığı, odanın zarif mobilyalarının üzerine gümüşü bir parıltı yayıyordu. Bir duvarın dibinde, yumuşaklığıyla davetkâr bir şezlong duruyordu. Burada biraz oturacak ve-

Ancak planladığı şeyi yapamadan kapı açıldı ve birinin onu buraya kadar takip ettiğini fark etti - bütün akşam gizlice konuşmak istediği biri.

Alexander kapıyı arkasından kapatarak, "Muhteşem performansınızdan dolayı sizi tebrik etmek için sıramı bekleyemedim," dedi.

Emily bu beklenmedik davetsiz misafir karşısında sadece bir an için irkildi. Düşüncelerinin, dile getirilmemiş arzularının gücüyle onu buraya çağırmış olmalıydı.

"Beğendin mi?" diye sordu, yanaklarında bir kızarıklık belirirken, kalbi şimdi daha da hızlı atıyordu ve bunun nedeni sürpriz unsuru değildi.

Cevap vermeden önce ona bir adım daha yaklaştı. "Bu yetersiz bir ifade olurdu." Sesinin derin, kadifemsi tınısı kızda öyle bir yankı uyandırdı ki, kız onun yanında kendine güvenemedi. "Daha önce böyle tutkuyla çalan birini duyduğumu sanmıyorum."

"Çok nazıksınız," diye cevap vermeyi başardı, sesi takdir ve utangaçlıkla doluydu. "Biraz gergindim, doğrusu

dürüst."

"Neden?" diye sordu. "Böyle bir yeteneğin varsa kendine daha çok güveniyor olmalısın."

Biraz çaresizce omuz silkti. "Özgüven övünebileceğim bir şey değil, korkarım."

"Londra'nın kendine en çok güvenen genç kadını siz olmalısınız," dedi ciddiyetle, sanki ne pahasına olursa olsun uyulması gereken bir kanun yazıyormuş gibi.

Elinde olmadan kıkırdadı ve adamın yavaşça ona yaklaştığını, gittikçe yaklaştığını fark etmedi bile. "Durum pek de öyle değil," diye belirtti.

"Ama öyle olması gerekirdi," diye düzeltti onun için, o farkına bile varmadan kişisel alanının hâkimiyetini ele geçiriyordu. "Zeki, okumuş, terbiyeli, kibar ve nazıksınız ve çok güzel piyanoforte çalışıyorsunuz."

"Tanrım, tüm bu iltifatlar." Yine kıkırdadı, ama bunun nedeni şu anda tüm o insanların önünde olduğundan daha da gergin olmasıydı. Ama ona doğru tek bir bakış, burada, onun yanında olmaktan başka hiçbir yerde olmayı tercih etmeyeceğini gösteriyordu.

"Sizi temin ederim ki bunu hak ettim," diye

devam etti. "Ben sadece basit bir kıyım."

Kadın başını salladı.

Sana deliler gibi aşık olan, diye eklemek istedi ama zamanında dilini ısırmayı başardı. Belki de bunu zaten biliyordu. Bu düşünce korkutucu olduğu kadar sürükleyiciydi de.

"Sende basit olan hiçbir şey yok." Sözleri derin ve anlamlıydı; iyi ya da kötü, bunları asla unutmayacağını biliyordu. "Seni bu kadar güzel çalmaya iten nedir?"

Ona gerçeği, çaldığı her notanın ilham kaynağının o olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? Geceleri onun dokunuşlarını, öpüşlerini hayal ederken onu uyutmayanın o olduğunu? Bir kez daha yanaklarına kan hücum ettiğini hissetti, sadece oraya değil, göğsüne, midesine, kalçalarının arasındaki o gizli, gizli çarpan yere de.

Onun cevap vermesini beklemeden bir adım daha attı, aralarındaki boşluk gittikçe küçülüyordu. Kadının nefesi boğazında düğümlendi. O bu kadar yakın, bu kadar öpülebilirken konuşmaya odaklanmak zordu.

"İlham," diye toparlamayı başardı.

"İlham kaynağın *ne* Emily?" Ay ışığı yüz hatlarını aydınlatıyor, kare çenesini ve gözlerindeki derin yoğunluğu ortaya çıkarıyordu.

Tanrım, adam nefes kesici, diye düşündü, ona bakmaktan kendini alamıyordu.

Gözleri kilitlendi ve odadaki yüklü enerji yoğunlaşıyor gibiydi. Sanki havanın kendisi üstü kapalı duygularla, kabul edilmenin eşiğinde gezinen arzularla doluydu. Emily'nin kalbi göğsünde çarpıyor, anın cazibesi onu tamamen sarıyordu. Artık kendini kontrol edemiyordu.

"Asıl soru... kim?" diye düzelterek elini hafifçe yanağına koydu. Cazibenin acısı ve yasağın heyecanı birbirine karışıp ikisini de mahvetmekle tehdit eden baş döndürücü bir karışım yaratırken, tenine karşı sıcak hissetti.

"Kim?" diye yankılandı, dudakları yuvarlaklaştı ve kadın onları tekrar tatmak istedi. Daha uzun, daha derin, daha ıslak. Burada güvende olmadıkları, ortaya çıkma riskinin çok büyük olduğu gerçeği onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu. Sadece ikisinin var olduğu o anın içinde kaybolmuşlardı.

"Oynarken tek düşünebildiğim öpüşmemizdi Alexander," diye fısıldadı, sesi boğucuydu. Adını sanki ona aitmiş gibi, sahip olduğu her şey ona aitmiş gibi telaffuz etti. "Seni tekrar öpmeyi ne kadar istediğimi düşündüm - çünkü öpüşmemiz büyüydü ve bir hata olmaktan çok uzaktı."

Tüm bu kelimeler durdurulamaz bir çığ gibi içinden fırladı, bilinçli zihni ne söylediğini düşünmek için bir an bile dursa korkunun onu ele geçireceğini ve o önemli kelimelerin asla söylenemeyeceğini çok iyi biliyordu.

Gözleri kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. İtirafının onu şaşırttığını görebiliyordu, ancak o da aynı nedenle onu buraya kadar takip etmiş olmalıydı. İkisinin de burada, müzikalin kargaşasından uzakta olmalarının başka bir açıklamasını göremiyordu. Sanki o kalabalığın içinde birbirlerini arıyorlardı ve şimdi, nihayet, aradıkları kişiyi bulmuşlardı.

Dudakları hiç düşünmeden, denizin kayalık kıyılara çarpması gibi birbirine çarptı; bu, ikisini de tamamen ele geçirmiş olan yüklü atmosferin bir sonucuydu.

"Sende bir şey var Emily," dedi Alexander nefes nefese, burunları hâlâ birbirine değerken bir anlığına uzaklaşarak. "Açıklayamadığım bir şey..." Başparmağı kızın yanağına değerken sesi boğuk bir fısıltı gibiydi.

Sonra, dudakları bir kez daha onunkilere değdi, vahşi ve açgözlü. Yanağını kavradı ve elinin boynunun arkasına kaydığını ve saçlarından bir tutam tuttuğunu hissetti, sanki gözlerini açtığı anda kaybolacakmış gibi onu kendisine yaklaştırdı. Bu sadece ona olan arzusunu daha da yoğunlaştırdı.

Öpüşmelerinde artık tereddüt yoktu, sadece başka hiçbir şekilde doyurulmayı reddeden saf, ağrıyan bir özlem vardı. Diğer kolunu kızın beline doladı ve tüm vücudunu kendisine o kadar yaklaştırdı ki, kızın kalbinin kendi kalbine çarptığını ve nefessizliğini yansıttığını hissedebiliyordu. Bu, arzuların çarpışması, ruhların buluşmasıydı ve vücuduna bir ürperti gönderdi.

Dudaklarının onunkilere değen yumuşaklığı, sakın dış görünüşünün yüzeyinin altında için için yanan, içinde zaten alevlenmiş olandan daha büyük bir ateşi tutuşturdu. Tamamen kaybolmuştu ve tek düşünebildiği oydu. Ondan başka kimse yoktu.

Kadın geriye doğru tökezledi ve onu da kendisiyle birlikte çekti. Vücudunun tüm gücüyle onu duvara doğru itti, öpücüğe hükmetti, bu sadece kadının saçlarını kavramasını güçlendirdi. Tüm vücudu ona tepki verdi. Tüm duyuları uyanmış, onun kokusuyla, aurasıyla çalkalanıyordu.

Dudaklarına karşı inlerken onu tutkuyla, doyumsuzca öptü ve tehlikeli bir oyun oynadıklarının farkındaydı. Her an biri içeri girebilirdi. Biri onları görebilirdi. Yine de kendini ondan uzaklaşmaya zorlayamadı.

Sanki arzularının girdabı dönüyor, duramıyor, yoluna çıkan her şeyi içine çekiyordu. Erkekliği dar kumaşın sınırlarına doğru bastırdıkça pantolonu kalçalarının etrafında sıkılaştı. Elbisesinin tüm o ipeksi katmanlarının altında teninin tadının nasıl olduğunu düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

Onu kucağına alıp şezlonga götürmek, tadına bakmak, içinde uyandırdığı canavarı ona göstermek istedi ama yapamadı. Aklını başına toplaması gerekiyordu ve sonunda gerçeklik, bu odayı ağzına kadar dolduran umutsuz özlem perdesini araladı.

Burunları hala birbirine değerken, boş bir mesafe yaratacak kadar ondan uzaklaşamıyordu. Onu hâlâ hissetmek istiyor, onсу olmayı reddediyordu. Bakışları, bildikleri dünya ile önlerinde uzanan keşfedilmemiş bölge arasında bir köprü oluşturdu. Hava, paylaştıkları anın enerjisiyle titreşiyor gibiydi ve kız da kıvrılırken küçük, bilmiş bir gülümseme dudaklarının köşelerini çekti. Henüz yerine getirilmemiş sözlerden, henüz ortaya çıkardıkları sırlardan ve birlikte yürümeye cesaret ettikleri keşfedilmemiş yollardan bahseden ortak bir gülümsemeydi bu.

O anda, kapının hemen dışındaki bazı kadınların kıkırdamalarını duyabildiler. Kızın gözleri şok içinde açılmış, güvence için ona dönmüştü.

"Şşşt," diye ısrar etti, parmağını hâlâ nemli olan dudaklarına bastırarak. Onu bir öpücükle daha susturmayı ne kadar çok istiyordu ama temkinli olmak zorundaydılar. Ateşle oynuyorlardı ve çok kolay yanabilirlerdi.

Kapının dışındaki koridorun cilalı mermer zeminine vuran topuk sesleri giderek daha belirgin hale geliyordu. Dikkatle dinlediler. Alexander'ın kalbi boğazına kadar çarpıyor, düzgün nefes almasını zorlaştırıyordu. Anlar saatler gibi geliyordu, sonunda sesler giderek uzaklaştı ve kıkırdamalar artık duyulmuyordu.

Yavaşça ve isteksizce parmağını onun dudaklarından çekti. Ay ışığının yumuşak parıltısıyla yıkanan kız, başka bir dünyaya ait bir yaratığa, Ay'ın kızına benziyordu. Saniyeler parmaklarının arasından ince kum taneleri gibi sızarken ne diyeceğini bilemeden derin bir yutkunma geçirdi.

Sonunda bir adım geri çekilerek ikisinin de soğukkanlılıklarını toplamalarına izin verdi... tabii böyle bir şey mümkünse.

Bölüm 24

Özür dileme. Lütfen, olanlar için özür dileme, diye düşündü Emily, dünyanın geri kalanından uzakta, loş ışıklı odada karşı karşıya dururlarken.

Yüklü atmosfer şimdi yavaş yavaş dağılıyor ve ardında bir berraklık hissi bırakıyordu. En azından sahip olabilecekleri kadar netlik. Emily kendini durduramayarak ona baktı. Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp gitmesi gerekiyordu ama içinde onu parçalara ayırmakla tehdit eden bu kadar çok duygu varken bu imkânsızdı.

"Geri dönmek istemiyorum," dedi usulca, ona özlem ve belirsizlik karışımı bir duyguyla bakarak.

"Dikkatli olmalıyız Emily," diye hatırlattı ona.

Başını salladı, parmakları dudaklarının çizgisinde hafifçe gezinerek öpüşmelerinin çoktan uçup gitmiş hissine tutunmaya çalıştı. "Haklısın. Bir skandal ikimizin de ihtiyacı olan son şey."

İkisi de bu şekilde görüldükleri takdirde neler olabileceğinin farkındaydı. Onun o anda mantıklı düşünebilme yeteneğine minnettardı. Arzuları toplumun beklentileriyle taban tabana zıttı ve sonuçları korkunç olabilirdi. İkisinin de itibarı bu yüzden zedelenebilirdi, ama kadın olduğu için onunki daha da fazla zedelenebilirdi. İkisi de içinde yaşadıkları dünyanın ağırlığını, onları rollerine bağlayan kısıtlamaları anlıyordu.

"Önce sen git," dedi nazik ama kararlı bir tavırla. "Seni takip etmeden önce bir dakika kadar bekleyeceğim."

Emily başını salladı. Gittiklerini kimsenin fark edip etmediğini merak etti. Sarah Henry'yle birlikteydi, yani akıllı kesinlikle başka yerdeydi. Annesine gelince, kızının kaybolduğunu fark etmiş olması mümkündü.

Ama Emily bunu baş ağrısı ya da benzeri bir şeyle açıklardı. Ne de olsa annesi onun büyük kalabalıklardan pek hoşlanmadığını biliyordu; kalabalıklar Emily'yi bunaltma eğilimindeydi ve balolarda sık sık düşüncelerini tek başına toplamak için ıssız bir köşe arardı.

Ancak, küçük bir açıklama istemeden onu bırakamazdı. "Şimdi zamanı değil biliyorum ama... konuşabilir miyiz? Daha sonra?"

Adam önce tereddüt etti ve kadın bunu fark etti. Bir kez daha o korku ve şüphe pençesi arkasından yaklaşıp omzuna dokunarak Montpelier Düşesi'nin kendisiyle güven içinde paylaştığı sözleri hatırlattı. Emily onları zihninden kovmaya çalıştı ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Zihninin derinliklerine yerleşmişlerdi ve en uygunsuz anda ortaya çıkarak ona en derin, en karanlık korkularını hatırlatıyorlardı.

"Elbette," diye güvence verdi sonunda, ama bu güvence onun sıkıntılı zihnini pek rahatlatmadı. "Ama şimdi değil, zamanımız yok," diye eklemekte gecikmedi. "Fark edilmeden döndüğümüzden emin olmalıyız."

Tekrar başını salladı, eli onunkine değmek için uzandı. Bir an için onun kendisinden uzaklaşacağını düşündü ama uzaklaşmadı. Parmaklarını onunkilerle iç içe geçirdi, tam olarak çözemediği sessiz, umutlu bir sözdü, ama bunu mümkün olan en kısa sürede yapmakta kararlıydı.

Son bir bakışla gözlerini ondan ayırdı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Eli kısa bir an için kapının kolunun üzerinde gezindi ve orada ağır ağır durdu. Eğer arkasını dönerse, bakışları bir kez daha kilitlenecekti. Ama böyle bir durumda oradan ayrılacak gücü bulabileceğinden emin değildi. Arkasını dönmemek, riske atmamak daha iyiydi.

Kararlı bir nefes vererek kapıyı dikkatle açtı ve odanın derin mahremiyetini ve içeride olanları geride bırakarak koridora çıktı.

Koridorlarda kolayca gezinip ana salona giden yolu bulurken yürümediğini, aksine cilalı mermer zeminin birkaç santim üzerinde süzüldüğünü hissetti. İçeri girer girmez kimsenin ona dikkat etmediğini görünce rahatladı. Farklı gruplarda duran annesi ve babası da dahil olmak üzere hepsi kendi sohbetlerine dalmış görünüyordu.

Koridorun diğer ucunda Emily, Sarah ve Henry'nin birbirlerine sokulduklarını görebiliyordu, vücutlarının her parçası konuşuyordu - gözleri, dudakları, elleri, sanki söylenecek o kadar çok şey vardı ki sadece kelimeler asla yeterli olmayacaktı. Emily onları rahatsız etmek istemeyerek gülümsedi ve soğuk bir limonatanın içinde yanmaya devam eden ateşin en azından bir kısmını söndürebileceği umuduyla içecek masasına yöneldi.

Emily kapıyı kapatıp onu yalnız bıraktıktan sonra Alexander'ın dudakları uzun süre yandı. Onun varlığı hâlâ etrafındaki havada hissediliyordu ve avuçlarının içinde onun hayaleti dolaşıyordu. Onun peşinden koşma dürtüsüyle savaşıarak derin bir nefes aldı.

Zaman geçtikçe her şeyin zihninde olduğu kadar kalbinde de kristalleşeceğini umuyordu. Ama görünüşe göre tam tersi oluyordu. Emily'yi takip etme, aralarında tutuşan tutkuyu kucaklama arzusu ile yapmayı planladığı gibi sonsuza kadar yalnız kalma arasında kalmıştı.

Başını salladı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Birkaç dakika boyunca odada volta attı, kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordu, adımları kederli sessizlikte yankılanıyordu. Her biri ağırdı, sanki koca bir dağ yerinden oynatmaya çalışıyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir ya da iki dakika sonra kararlılığını pekiştirdi.

Kararlı bir şekilde nefes vererek kapıya doğru ilerledi ve elini kapı koluna dayadı. Kapının kolunu çevirip koridora çıkmadan önce düşüncelerini toparlamak için kısa bir süre gözlerini kapattı. Koridor önünde uzanıyordu, boş ve sessizdi, içinde çalkalanan duygular için bir tuvaldi.

Düşüncelere dalmış bir halde derin derin nefes verirken, yaklaşan ayak sesleri kulaklarına ulaştı. Dikkati sesin kaynağına doğru kayarak doğruldu. Tüm sağduyusuna rağmen, bir parçası bunun Emily olduğunu ve geri dönmeye karar verdiğini umuyordu. Caroline köşeyi döndüğünde Alexander'la karşılaşınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Alexander?" Sesinde bir parça şaşkınlık vardı, bakışları sanki dünyada karşılaşmaları gereken son yer burasıymış gibi onunla etraflarındaki koridor arasında gidip geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun burada olduğunu bile bilmiyordu ama öyle olduğunu varsaymak mantıklı olurdu. "Geldiğimde sizi gördüğümü sandım ama emin olamadım. Müzikalde yeterince eğlendin mi?"

Kadının sözleri adamın zihnini bulandıran kalın bir kafa karışıklığı sisinin içinden geçmeye çalışıyordu. Ve bunu yapmakta başarısız oldular. Hâlâ Emily ile yaşadığı hayal aleminde kaybolmuştu ve gerçeklik etrafındaki tüm duvarları yıkarak onu geri çekiyordu.

"Hayır." Başını iki yana salladı, koridorda baş başa sohbet ettiklerini görmeleri ihtimaline karşı ondan uygun bir mesafede durmaya dikkat ederken soğukkanlılığı geri geldi. Burada o kadar insan *arasında onunla* birlikte olmak istemiyordu. "Aslında geri dönüyordum."

Konuşmanın burada biteceğini umuyordu. Onun için bu yeterli olurdu. Ne de olsa şimdi konuşacak neleri vardı ki? Birbirlerinden dünyalar kadar uzaktaydılar ve o da bunun böyle kalmasını istiyordu.

Caroline'ın dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözleri onu huzursuz edecek şekilde üzerinde durdu. "Nereden

döndün?" Adam onun bakışlarını ölçülü bir soğukkanlılıkla karşıladı. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Ah, evet." Bilerek gülümsedi. "Baloları pek sevmediğini hatırlıyorum. Çok fazla insan var. Ama böyle durumlarda benimle yalnız kalmayı sevdiğini de hatırlıyorum."

Öfkesi yüzeyin altında kaynıyordu ama soğukkanlılığını korudu. "Bu çok uzun zaman önceydi, Caroline. Hatta o kadar uzun zaman önceydi ki zar zor hatırlıyorum."

Onun sözlerine verdiği ilk tepki alınının kırışması ve mükemmel kemerli kaşlarının düğümlenmesi oldu. Ancak bir an sonra kahkahası koridorda çınladı. "Oh, sadece takılıyordum. Espri anlayışını kaybetmişe benziyorsun, sevgili Alexander."

Bu iki şey de doğru değildi. Espri anlayışını kaybetmemişti ve onun *sevgilisi* de değildi. Ama böyle saçma bir sohbete dalmak boşuna olurdu.

"Belki de tüm o... yalnızlıktan yorulmuşsundur," diyerek ona öyle bir takıldı ki, bunu sadece garip bir tatmin duygusuyla mı yaptığını yoksa Emily'nin peşinden gizlice gittiğini bilip bilmediğini anlayamadı. Eğer birinci nedense daha az umursayamazdı. Ama ikincisi... bu sorun yaratabilirdi.

"İnsan yalnızlıktan asla bıkmaz," diye belirtti. "Beni tanısaydınız, hakkımda bu kadar çok şey bilirdiniz. Şimdi, izin verirsiniz, Rose'un beni beklediğine inanıyorum," dedi Alexander ona, gitmeye hazırdı.

"Rose'dan bahsetmişken, gerçekten harika oynadı, değil mi?" Caroline onun imasını anlamamış gibi davrandı, doğrusunu söylemek gerekirse bu o kadar da ince bir ima değildi.

"Evet." Başını salladı.

Caroline'ın sesi neredeyse komplocu bir fısıltıya dönüştü. "Bu akşam pek çok harika sanatçı vardı." Kaşları kilitlendi.

"Müzikalin amacı da bu değil mi zaten?"

Tekrar güldü, hem bilerek hem de bir şekilde muzip bir sesle. "Elbette. Görüyorum ki yanılmışım. Espri anlayışını kaybetmemişsin ve bunu gördüğüme çok sevindim."

Alexander'ın sabrı tükenmek üzereydi. Dönüp duran düşüncelerinin diğer insanların fikirlerinin saldırısıyla gizleneceği bir yere geri dönmek istiyordu. Koridorun sonuna doğru baktı ve kendini sakın kalmaya zorladı. Şimdi Caroline'e bakarken, böyle bir kadına nasıl aşık olabildiğini merak ediyordu. Zayıflığını gençliğine ve eksikliğine bağlıyordu.

bilgelik.

"Caroline, gerçekten gitmem gerekiyor," dedi ona toplayabildiği kadar sabırla.

"Eğer uzun bir süre için gittiyseniz, acele etmeniz gerektiğine inanıyorum," dedi şakacı bir şekilde, gözleri parlıyordu. "Seni daha fazla tutmayacağım."

Caroline son bir kez gülümseyerek arkasını döndü ve Alexander'ı düşünceleri ve şüpheleriyle baş başa bırakarak uzaklaştı. Hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiği çok açıktı. Ya da belki de sadece olabilecek bir şey için duyduğu pişmanlıktı. Sonuçta bunun bir önemi yoktu. nemli olan, kendi hayatı ve izleyeceği yolla ilgili bir karar vermesi gerektiğiydi.

Duvara yaslandı, hayal kırıklığı her zamankinden daha aşıkrdı. Sonra hiç düşünmeden aceleyle geri döndü, parlak manzaraları ve insanların onu hemen girdabın içine çeken sohbet seslerini memnuniyetle karşıladı. Dikkatinin dağılmasını memnuniyetle karşıladı, ancak içten içe bunun geçici olduğunu biliyordu. Sonsuza dek bu arafta yaşayamayacaktı.

Bölüm 25

Emily'nin tamamlanmamış portresi şövalenin üzerinde duruyordu. Sevgiyle seçilmiş renklerin darbeleri onun özünü mükemmel bir şekilde yakalamıştı - gözlerinin derin akuamarin mavisi, yanaklarının çiçek açan gül kızarması, çenesinin yumuşak kıvrımı, ama yüzü hala eksikti, tıpkı ona işkence eden duygular gibi.

Cazibesine karşı koyamayan parmakları onun gözlerine uzandı, içine gömülmek istediği maviliğin hatlarını çizdi, bir daha asla yüzeye çıkmamak üzere. Tuvalden ona bakan Emily'nin gözleri olmasına rağmen, Amelia'nın anısı hala üzerinde ağır bir şekilde asılı duruyordu. Suçluluk duygusu içini kemiriyor, Emily'ye karşı filizlenmekte olan duygularını gölgelemekle tehdit eden istenmeyen bir ziyaretçi gibi geliyordu. Sevmiş ve kaybetmişti ve bu anıya ihanet etme korkusu onu esir almıştı.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle tuvalden geri çekildi, çelişkili düşünceleri onu devam edemez hale getirmişti. Bir yol ayrımında durmuş, geçmişini onurlandırmakla bugününü kucaklamak arasında kalmıştı.

Tam o sırada kapı çalındı.

"Evet?" diye seslendi, genellikle resim yaparken dikkatinin dağılmasından rahatsız olurdu ama şimdi bunu memnuniyetle karşılıyordu.

Kapı açıldı ve Bay Stirling görüldü. Her zamanki gibi, onun varlığı Alexander'ın iç mücadelesine bir anlık ara vermesini sağladı.

Bay Stirling özür dileyerek, "Davetsiz geldiğim için özür dilerim, Majesteleri," dedi, "ama Ravenswood Düşesi ve Leydi Rose sizin için geldiler. Salonda bekliyorlar."

"Ah, evet." Alexander başını salladı, ancak o zaman Rose'a onu Hyde Park'ta bir gezintiye çıkaracağına dair söz verdiğini hatırladı. Dürüst olmak gerekirse, gezinecek ve yanından geçtiği tanıdıklara zoraki gülümsemeler sunacak halde değildi ama Rose'un hatırı için bunu yapmak zorundaydı. "Teşekkür ederim Stirling," diye ekledi tuvalin yanından uzaklaşırken ve Bay Stirling'in onu tüm ihtişamıyla görmesi için açık bıraktı.

Bay Stirling, "İzin verirsiniz Majesteleri, çok güzel bir kız," dedi.

Alexander dönüp Bay Stirling ile aynı yöne baktı. Gerçekten de öyleydi. Hatta bundan da fazlasıydı. O, kendi duygularının güzel bir aynasıydı; büyüleyici, tamamlanmamış ve daha fazlası olma potansiyeli taşıyan. Tuvalde hüküm süren güzellik ve gizem karışımının onun sınırlarını aşır aşmayacağını merak etti.

Alexander, Bay Stirling'in sadakati ve dostluğunun bu konuda kendi dürüstlüğüne garanti ettiğinden emin bir şekilde, "O güzelliğin vücut bulmuş hali, Stirling," diye düzeltti onu. "Sorun da bu zaten."

Bay Stirling'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu neden bir sorun olsun ki?"

"Sanki kader sürekli karşılaşmamızı istiyor," diye açıkladı Alexander. "Her sosyal etkinlikte ona rastlayıp duruyorum."

"Şey, o güzel bir genç bayan ve eminim ki kendine yakın bir ruh arıyordur." Bay Stirling bu tür şeyleri nasıl nazikçe ifade edeceğini her zaman bilirdi. "Onun da tıpkı Leydi Stirling gibi sezonun önemli sosyal etkinliklerine katılması beklenir."

Rose."

Alexander gülümsedi. "Her zaman çok mantıklı konuşuyorsun, Stirling."

"Denerim, Majesteleri." Bay Stirling başını hafifçe eğdi. "Ancak bu, kaderin hikayenize dahil olmadığı anlamına gelmiyor."

Alexander tekrar tuvale baktı. "Onunla dün gece müzikalde tanıştım." "Ve?" Bay

Stirling ısrar etti.

"Ve ne yapacağımı bilmiyorum." Alexander derin bir nefes aldı. "İçimde uzun süredir uykuda olduğunu düşündüğüm bir şeyi uyandırdı. Ama bunu sana daha önce de söylemiştim."

Bay Stirling bilgece, "Gerçekten de öyle," diye düşündü. "Değişen bir şey var mı?"

"Hâlâ kararsızım Stirling. Bu değişmedi," diye itiraf etti Alexander. "Geçmişi geride bırakmak çok zor."

Bilge uşağı güven verici bir gülümseme sundu. "Kimse sizden Leydi Amelia'yı unutmanızı istemiyor, Majesteleri. Ama o artık hayatta değil, huzur içinde yatsın. Öte yandan siz yaşıyorsunuz. Ve yaşayan canlıların mutlu olması gerekir. Aksi takdirde ne için yaşarlar ki?"

Ne için yaşıyorsun?

Bu soru zihninde milyonlarca kilise çanı gibi çınlıyor, ona uzun zamandır unuttuğu bir gerçeği hatırlatıyordu. Kalbi çelişkili duygularla ağırlaşmıştı ama Bay Stirling her zaman söylenecek doğru kelimeleri biliyordu. Bu yüzden Alexander ona en doğru cevabı vermesi gerektiğini biliyordu.

"Dürüst olmak gerekirse artık yaşayıp yaşamadığımı bilmiyorum," diye yanıtladı Alexander, sözleri üzerine en ağır yükler gibi çökmüştü. "Amelia öldüğünde, bunun benim için gerçekten ölüm içinde yaşam olduğunu hissettim. Sadece Helen ve Rose'un bana ihtiyacı olduğu için devam edecek gücü bulabildim. Ve şimdi, Emily ile tanıştıktan sonra, ben... bir şeylerin değiştiğini hissediyorum, Stirling. Sanki bir deprem her şeyi yerle bir etti ve ben hiçbir şeye anlam veremiyorum."

Bay Stirling'in gülümsemesi onu çok şaşırttı. "Aşk bunu yapabilir, Majesteleri."

"Bunu ben istemedim." Alexander başını salladı. "Ve bunun aşk olduğundan bile emin değilim."

"Hayır mı?" Bay Stirling ona bakarken başını eğdi, sanki sorusunun cevabını bilmediğine inanan bir adama daha derinlemesine bakmak ister gibiydi, oysa gerçekte cevap gözlerinin içine bakıyordu.

"Aşk... şu anda düşünmek için çok fazla." Alexander ancak bu kadarını itiraf edebildi. "Benim bir aşkım vardı. Bir başkasını istemek çok fazla şey istemek olur."

Bunu söylemesi bekleniyormuş gibi hissetti ama buna inanması gerekmiyordu.

Bay Stirling, "Kader, biz istemesek bile neye ihtiyacımız olduğunu bilir," dedi. "Hayat kısa. Mutluluğa layık olup olmadığımızı merak etmek için çok kısa. Kalbinizin sesini dinleyin, Majesteleri. Korku ya da şüphenin sizi elinizin altındaki mutluluktan alıkoymasına izin vermeyin."

Alexander hâlâ ikna olmamıştı ama Bay Stirling'in sözleri, çarpan kalbini beklediğinden daha fazla rahatlattı. "Teşekkür ederim, Stirling. Tavsiyeleriniz benim için çok değerli."

"Bunu duyduğuma sevindim, Majesteleri." Stirling saygıyla eğildi. Hizmetlerine artık ihtiyaç duyulmadığını ustalıkla sezebilen uşak sözlerine devam etti. "Hanımlara hemen aşağıya ineceğinizi söyleyeyim mi?"

"Lütfen öyle yapın." Alexander minnetle başını salladı.

"Hemen." Bay Stirling bir kez daha eğildi ve kapıyı arkasından kapattı.

Alexander tekrar tuvale döndü. Sanki Emily'nin gözleri onu daha da şefkatle izliyor, ona hayatın ölülerin yasını tutmak için değil, yaşamak için olduğunu hatırlatıyordu. Geçmişteki trajedilere rağmen, hatta belki de tam olarak onlar yüzünden, hayat dolu dolu yaşanmalıydı.

Yavaşça tuvale sürtündü, zihni bir an için onu duvara bastırdığı ve ihtiyacını içtiği odaya geri götürdü. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes verdi. Keşke geçmişi ile onu böylesine kışkırtıcı bir şekilde çağıran geleceği arasındaki uçurumu kapatmanın bir yolu olsaydı.

Emily o gece zar zor uyudu. Bu, ertesi akşam Leydi Viola'nın ev sahipliğinde düzenlenecek olan ve merakla beklenen akşam yemeği balosuna odaklanamamasının nedenlerinden sadece biriydi.

Annesi konuşurken sesinde heyecan vardı. "Leydi Viola'nın malikânesindeki akşam yemeği balosunun büyük bir olay olacağı kesin. Sosyetenin önde gelenleri katılacak."

Gözleri beklentiyle parlayan Sarah da söze karıştı. "Ve elbiseler! Yeni elbisemi sergilemek için sabırsızlanıyordum."

Emily başıyla onayladı. Konuşmaları takip edebildiği kadarıyla, kız kardeşinin elbisesi hakkındaki fikirleri Sarah için önemli olan tek kişinin Bay Wilcott olduğundan emindi. Emily pencereden dışarı bakarken kibarca gülümsedi, aklı elindeki konuşmadan uzaktı. Bedenen oradaydı ama düşünceleri onu tüketmiş, Alexander'ın anısına odaklanmıştı.

Annesi ve kız kardeşi konuk listesini ve planlanan enfes menüyü tartışmaya devam ederken, Emily'nin dikkati daha da uzaklaştı. Konuşmalarının kendi zihnindeki yankısından onların sözlerini zar zor duyabiliyordu - loş odanın görüntüleri, Alexander'ın dudaklarının onunkilere değdiği hissi ve onları saran gergin atmosfer.

Annesi, "Emily, canım, oldukça dalgın görünüyorsun," dedi. "Daha heyecanlı olman beklenirdi. Bir sorun mu var?"

Emily zoraki bir gülümsemeyle konuşmaya odaklandı. "Çok fazla olay oldu anne. Müzikal ve bahçe

Yeni katıldığımız parti, sanırım her şeyden biraz bunaldım."

O anda kapı birden açıldı ve Lord Ashfordshire yanakları kızarmış, gözleri sevinçten kocaman olmuş bir halde içeri daldı. Odanın tam ortasına adım attığında, misafir odasının sakinliği bir anda bozuldu.

"Canlarım, oldukça iyi haberler aldım," diye duyurdu önemli bir şekilde, sesi neşeli bir ton taşıyordu.

Emily kalbinin etrafında bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Bu haberin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bildiği bir şey vardı: Bu iyi bir haber değildi. Bu tür konularda içgüdülerinden şüphe duymaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Endişeyle babasının buraya ne söylemek için geldiğini açıklamasını bekledi.

"Ne oldu baba?" Sarah, orada bulunan üç bayan adına soruyu dile getirerek merak etti.

Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. "Markiz Londra'ya döndü."

Emily sanki biri onu boğazından yakalamış ve bırakmaya hiç niyeti olmadan aniden, agresif ve şiddetli bir şekilde sıkılmış gibi hissetti. Umutsuzca yutkunmaya çalışsa da bunu başaramayınca boğazı sıkıştı.

"Markiz mi?" Leydi Ashfordshire'ın sesi bu unvanı yankıladı, ancak herkes ikisinin de tam olarak kimi kastettiğini biliyordu.

Kocasını başını salladı, yüzünde memnuniyet ifadesi vardı. Emily'nin Alexander'la yaşadığı fırtınalı aşta her şeyi unutmuş olmasına rağmen, kocasının bu duyuruyu heyecanla beklediği belliydi. Şimdi gerçekler çirkin yüzünü göstermiş ve Emily'nin yolundaki tüm mutlulukları yok etmekle tehdit ediyordu.

"Evet, sadece bu da değil," diye konuştu Lord Ashfordshire ellerini birbirine sürterek, "ama görünen o ki ikimiz de bu nişanın resmen ilan edilmesi için sabırsızlanıyoruz. En iyi zamanın Leydi Viola'nın balosundan bir gün sonra olacağına inanıyor ve ben de buna yürekten katılıyorum."

Kabul etti ama Emily'ye bir şey sordu mu? Tabii ki sormamıştı. Babasının sözlerinin gerçekliği kafasına dank edince kalbi göğsüne düştü, üzerine ağır bir yük çöktü. Marki Londra'ya dönmüştü. Nişanları resmileşecekti. Ne zaman? Yarından bir gün sonra. Her şey kaderin acımasız bir cilvesi gibi geliyordu.

Soğukkanlılığını korumak için mücadele etti, parmakları elbisesinin kumaşını kavradı. Bakışları pencereye kaydı, düşünceleri çalkantılı ve çelişkiliydi. Tam da farklı bir yol, toplumsal beklentilerin ve zorunlulukların ötesinde bir yaşam olasılığını görmeye başlamışken, umutları yıkılıyor gibiydi.

"Harika değil mi Emily?" diye sordu babası, bütün gözler onun üzerindeydi.

Emily zar zor nefes alabiliyordu. Babasının gözlerindeki sevinç bakışı. Annesinin yüzündeki endişe ifadesi. Ve Sarah'nın bakışlarındaki acıma. Hepsi çok fazlaydı. Böylesine zalim bir adam olan markiyle evlenme düşüncesi onu tamamen yok etmekle tehdit ediyordu. O anda, onu bekleyen gelecek ile Alexander'la paylaştığı kısa ama yoğun bağ arasındaki uçurum aşılabilir gibi geldi.

"Emily?" diye seslendi annesi, ses tonu bir cevap bekliyordu. Ama Emily'nin hiçbir cevabı yoktu. En azından ailesinin hoşuna gidecek ya da onaylayacağı bir cevap.

"Ben... Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyerek ayağa kalktı ve elini göğsüne bastırdı.

Bu kadarı doğruydı. Kalbi ağrıyordu. Ama bu fiziksel bir acı değildi. Çok daha acı verici bir şeydi, kaç doktor bakarsa baksın asla iyileşmeyecek bir şeydi.

Sarah kız kardeşinin sessiz yardım çağrısını hemen fark etti. Ayağa fırladı ve avucunu kız kardeşinin alnına koydu. Sonra da annelerine döndü.

"Sanırım biraz ateşi var anne," dedi Sarah. "Neden sen babamla bir şeyler konuşurken ben de onu odasına götürüp çay göndermiyorum?"

"Pekâlâ." Lord Ashfordshire kızının sağlığından çok yaklaşan düğünle meşgul görünüyordu. "Öyle yap canım." Dikkatini karısına çevirdi. "Marki resmi bir duyuru yapılması gerektiğini söyledi, tüm *ton* hazır bulunacak ve ayrıca..."

Sesi sanki derin, karanlık bir mağarada kayboluyormuş gibi yavaşça kesilirken Emily destek için kız kardeşine yaslandı ve odadan çıkıp merdivenleri tırmanmaya başladı.

Derin bir önsezi duygusundan kurtulamıyordu, yaklaşan evlilik onu boğucu bir kefen gibi sarıyordu. Aşk potansiyeli olmayan bir hayat, o aşağılık adamla bir birlikteliğin tuzağına düşme ihtimali içini kemiriyordu. Ve Alexander'sız bir yaşam düşüncesi... bu onun felaketi olma tehdidini taşıyordu.

"Ben iyiyim Sarah," diye güvence verdi Emily, sesi zayıftı ve çatlamak üzereydi. "Ben sadece... çok yorgunum."

"Sorun değil, Emily." Sarah şefkatle gülümsedi, hâlâ ona yardım ediyordu. "Ben seninle odanda kalacağım ve uyumak istersen uyu. Ben sadece sessizce yanında oturup seni izleyeceğim."

Emily aniden gözyaşlarının hücum ettiğini hissetti. Gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasına

izin vermemek çok zordu. "Teşekkür ederim Sarah," diye haykırdı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Üst sahanlığa ulaşp Emily'nin odasının kapalı kapıları ardında kaybolurlarken Sarah onun sırtını sıvazladı.

Bölüm 26

"Benimle gezintiye çıktığın için teşekkür ederim Alexander," dedi Rose, ikisi birlikte şehrin kalabalık kalbi içinde bir huzur diyarı olan Hyde Park'ta sakın sakın yürürken.

"Benim için bir zevk," diye cevap verdi, zamanın acımasız hızını yavaşlattığı bu yemyeşil mabedin görüntüsünü memnuniyetle karşılayarak.

Sadece bu da değil, kendi gergin ruh hali bile biraz gevşemiş, doğaya ve etraflarındaki tüm renklere odaklanmış görünüyordu. Gökyüzünde nazik bir sanatçı olan güneş, ağaçlara, çimenlere ve açan çiçeklere ısıltılı bir parıltı katarak tüm manzaraya sıcak dokunuşlar yapıyordu.

Rose, "Annemi ölesiye seviyorum," diye itiraf etti, "ama bazen bu Sezon, balolar ve potansiyel bir koca bulmanın tüm kural ve düzenlemeleri hakkındaki tüm bu konuşmalar çok fazla geliyor."

"Annen iyi niyetli," diye hatırlattı ona. Parkın kalbine doğru kıvrılan arnavut kaldırımlı patikayı takip ederek, dallarını şefkatle hışırdatan rüzgâra sırlar fısıldıyor gibi görünen kadim meşelerin ve mağrur kestanelerin yanından geçtiler.

"Biliyorum," diyebildi Rose.

"Bazen bu tür şeylerin hiçbir şekilde aceleye getirilmemesi gerektiğini unutuyor," diye devam etti

Alexander. Rose düşünceli bir ifadeyle, "Şaşırmak istiyorum," dedi.

"Şaşırdın mı?" diye yankılandı.

Başını salladı, onun kolunu biraz daha sıkıca kavradı ve dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Evet. Tam her şeyi çözdüğünüzü, her şeye hazırlıklı olduğunuzu düşündüğünüzde, hayat beklenmedik bir dönüş yapar ve bizi hayal bile etmediğimiz yollara sürükler."

Gözleri şok içinde açıldı. Bir an için onun kendisi ve Emily hakkında her şeyi bildiğini düşündü. En azından bu şifreli sözlerden öyle görünüyordu. Ancak bir an sonra kadının aklında özel olarak birinin, özellikle de kendisinin olmadığını fark etti. Daha ziyade, içten konuşuyordu ve onun sözlerinde kendi gerçeğini bulmuştu.

Onun saflığına, dünyayı hâlâ harikulade bir şekilde görmesine kıkırdamaktan kendini alamadı. "Çocukluğumuzu hatırlıyorum da, geleceğimizi hayal ederdik ve her şey düzgünce çizilmiş bir harita gibi olurdu.

Ne istediğimizi, ne istemediğimizi biliyorduk. İstedikimiz şeyi nasıl elde edeceğimiz dışında her şeyi biliyor gibiydik. Şimdi geriye dönüp baktığımızda, sadece takımyıldızlarının ana hatlarını çiziyormuşuz, yıldızlara dilek tutuyormuşuz gibi geliyor."

Alexander aniden, içinde hâlâ yıldızlardan dilek dileme ve dileğinin gerçekleşeceğine inanma kapasitesine sahip olan o çocuğu özledi. Ama bu imkânsızdı. Böyle şeyler için fazla bıkkındı. Neyse ki Rose öyle değildi.

"Hayatın öngörülemezliği her zaman her yerde mevcut," diye hatırlattı ona. "Bu yüzden, hüznü hissetmemelisin. Her zaman

Bizi bir sürpriz bekliyor. Şimdi, bunun iyi bir sürpriz olup olmadığına karar vereceğiz." "Bu

aslında sizin bakış açınıza bağlı," diye hatırlattı ona.

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin her zaman pozitif biri olduğunu hatırlıyorum Alexander," diye belirtti yürümeye devam ederlerken. "Sen her zaman en karanlık bulutlarda bile umut ışığını gören kişiydin. Ama şimdi... bunu unutmuşsun."

"Artık gerçekçiyim," dedi omuz silkerek. Ne de olsa doğruydı. Kırık bir kalple idealist olunamazdı.

"Topraklanmış olmak güzel." Başını salladı, yaşına göre çok bilgeydi. "Ama bulutların üzerinde uçmayı özlemiyor musun?"

Bir anda, parkın dingin güzelliği kalbindeki çalkantıyla tam bir tezat oluşturdu ve gök gürültüsü sadece tek bir isimle kükredi: Emily. Emily'nin görüntüsü zihninin önünde dans ediyordu; kristal suların rengindeki gözleri, gölün uçsuz bucaksız genişliğini yansıtan bir derinliğe sahipti. En gri günleri bile aydınlatabilecek bir melodi olan kahkahası hafızasında yankılandı.

Onu özlediğini kabul etmek zorundaydı. Ama kendine bu lüksü tanıımıyordu. En azından daha önce izin veremezdi. Emily'nin hayatına girmesi ona daha yaşanacak çok şey olduğunu hatırlatmıştı. Hayat henüz bitmemişti. Ama yine de acı da bitmemişti.

"Bence toprağa bağlı kalmak önemli," diye sözlerini tamamladı. "Bu şekilde düştüğümüzde daha az inciniriz, çünkü yere daha yakın oluruz. Bunu aklından çıkarma Rose."

Yüzünde sempatik bir ifadeyle ona baktı. Hiçbir şey söylemedi, ama aynı ifadede aklından geçen kelimeyi okuyabiliyordu.

Rose, "Kendine karşı nazik olmayı unutma," diyerek ona çok önemli bir şeyi, kendisinin de sık sık unutma eğiliminde olduğu bir şeyi hatırlattı.

"Deniyorum." Başını salladı. "Ama bu çok zor."

"Bu sadece pratik gerektirir." Gülümsedi. "Ve ben size bunu hatırlatmak için buradayım."

"Teşekkür ederim." Kalabalıktan uzaklaşıp parkın daha sakin bir bölümüne gitmeyi umarak daha az gidilen yolu seçtiklerinde kıkırdadı.

Arada sırada, Rose'la konuşurken, Emily Alexander'ın zihninin yüzeyine çıkıyor ve düşüncelerinin orada oyalanmasına izin veriyordu. Henüz bir karar vermemişti ama sadece önümüzdeki birkaç saat için bile olsa kendine karşı nazik davranacaktı. Bu şekilde rahatlamak garip bir duyguydu, sanki dünyada tek bir kaygısı yokmuş gibi hissetmek.

Ve işte o zaman onu gördü, sanki zihninin tüm gücüyle canlanmıştı. Emily, kız kardeşi ve Bay Henry Wilcott adında genç bir adam eşliğinde onlara doğru yaklaşıyordu. Alexander bir şey söyleyemeden Rose elini havaya kaldırdı, sesi neşe ve sevinç saçıyordu.

"Emily! Bu tarafa!" Rose haykırdı ve Alexander'ı şimdi onu canlı canlı yutmakla tehdit eden depresyonun merkez üssüne doğru çekti.

Alexander'ın figürü yaklaştıkça Emily'nin kalbi ritmini hızlandırdı. Bir kez daha tesadüfen karşılaştıklarına inanamıyordu. Bazen Londra'nın kendi başına bir evren olduğunu, arkadaşlarını ve ailesini görmeden haftalarca yaşayabileceğini düşünüyordu. Diğer zamanlarda ise tam tersini hissediyordu, sanki tüm yollar tek ve aynı yere çıkıyordu. Ya da bu sadece kaderin kendi olay örgüsünü dokuma şekliydi.

Üçlü Alexander ve Rose'a yaklaşıırken herkes birbirini içtenlikle selamladı. Bu beklenmedik buluşmanın ortasında kalan Emily ve Alexander kendilerini kibar bir şaşkınlık maskesi takarken buldular, dile getirilmemiş arzuları yüzeyin altında gizliydi.

Gerçek şu ki, onunla konuşmak için yanıp tutuşuyordu ve Hyde Park, fısıldayan yaprakları ve تنها köşeleriyle mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Ama Emily'nin Alexander'la gözlerden uzak bir an geçirme umutları, güneşin ilk ışıkları altındaki sabah sisi kadar çabuk buharlaştı.

"Hepinizi burada görmek çok güzel," diye sevindi Rose. "Emily, müzikalde kesinlikle harikaydın. Belki birlikte çay içebiliriz ve senin kadar ustaca çalmaktan hâlâ kilometrelerce uzakta olan biri için bazı tavsiyelerde bulunabilirsin?"

Emily iltifatı takdir ederek gülümsedi. "Sana daha fazla katılamazdım Rose. Senin de en az benim kadar güzel çaldığına inanıyorum ve sana vereceğim her tavsiye kendi kendine verebileceğin tavsiyeler olacaktır. Ama bir fincan çayı paylaşmaktan ve çalma yaklaşımlarımız hakkında not alışverişinde bulunmaktan mutluluk duyarım. İkimiz de birbirimizden bir şeyler öğrenebiliriz. Ne dersiniz?"

"Kulağa çok hoş geliyor." Rose gülümseyerek başını salladı.

Alexander'ın gözleri Emily'ninkilerle buluştu ve Emily onun bakışlarında bir anlık bir anlayış yakaladı. Sanki ikisi de kendi isteklerine uymayı reddeden bir gerçekliğe bağlanmış gibiydiler. Onun da kendisiyle konuşmak için kendisi kadar istekli olup olmadığını merak etti.

"Belki bir gün onları Ravenswood Malikânesi'ne davet edebiliriz, Alexander?" Rose ona döndü ve şimdi bütün gözler onun üzerindeydi.

Emily'nin zihni, uçmak için can atan kafesteki kuşlar gibi söylenmemiş kelimelerle uğulduyordu. Ama onları kilit altında tutmak zorundaydı. Onları davet etmeyi kabul etse bile, katılabileceğinden şüpheliydi. Marki ile evliliğinin duyurusu Demokles'in kılıcı gibi tepesinde sallanıyor, her an düşmeye hazır bekliyordu.

"Sanırım bunu ayarlayabiliriz." Alexander kibarca gülümsedi. "Ben de Leydi Emily'yi daha çok dinlemek isterim. Müziğiniz, hepimizin kaçmak isteyeceğine inandığım çok dingin bir yerin görüntülerini çağırıştırıyor. Birkaç değerli an için bile olsa, insanın gözleri kapalı bir şekilde orada olması rahatlatıcı."

Emily ona gülümseyerek, "Çok nazıksınız," dedi ve tüm bunların zamanlamasının adil olmadığını düşündü. Onun için, sadece onun için, gözleri vücudunda aşağı yukarı süzülürken ve içinde her türlü hissi uyandırırken oynamayı nasıl da arzuluyordu. Sonra, onun kalbinin yumuşak atışlarıyla uykuya dalacaktı.

"Hak edene hakkını vermeyi severim," diyerek onun düşünce akışını kesti.

Adamın ona bakışı, onun da zihninin bir köşesinde, başkalarının önünde söyleyemediği sözcükler olduğunu gösteriyordu. Onları duymayı, onunla özgürce konuşmayı, kalbinde yatan her şeyi ona anlatmayı arzuluyordu ama şu an bu tür konuşmalar için uygun bir zaman değildi.

"Leydi Viola'nın balosuna katılacak mısınız?" Sarah aniden araya girdi.

"Kesinlikle." Rose başını salladı. "Annem bunu dünyada kaçırmamızı istemezdi."

"Annemiz de aynı şeyi söylerdi." Sarah herkesin hoşuna gidecek şekilde kıkırdadı.

Emily ve Alexander bir kez daha anlamlı bir bakış alışverişinde bulundular. Acaba Alexander onun ruhundaki çalkantıyı görebiliyor muydu, hem de ona bu konuda tek kelime etmeden? Bunu ona kendisi anlatmak istiyordu. Ona pek çok şey anlatmak istiyordu ama belli ki kader buna izin vermiyordu. Başka bir şey söyleyemeden Rose'un coşkusu araya girdi.

"Alexander, benimle gel. Göl kenarında sana göstermek istediğim inanılmaz bir manzara olduğunu şimdi hatırladım," dedi Rose ve dikkatini Emily'ye çevirdi. "Hepinizi görmek çok güzeldi. Leydi Viola'nın balosunda daha çok şey konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Elbette." Emily gülümsedi.

"Hanımlar." Alexander eğildi. "Bay Wilcott... hoşça kalın."

Daha fazla bir şey söyleyemeden Rose onu kendisinden uzaklaştırdı. Emily onların uzaklaşmasını izledi, aralarındaki mesafe arttıkça kalbi sıkıştıyordu. Sanki evren, parmaklarının arasından kum gibi kayıp giden bu anlarla onunla alay etmekten zevk alıyordu.

Sarah ve Henry az önce olanlardan habersiz görünüyordu, çünkü üçü de parkta ters yönde yürümeye devam ediyordu. Alexander'ı görmek, kısa ve kesintili bir karşılaşma olsa bile, içinde sönmeyi reddeden bir umut kıvılcımını ateşlemişti. Güneşin altın ışınları kalbindeki yeni keşfedilen sıcaklığı yansıtıyor gibiydi, sanki doğanın kendisi onun kararlılığını desteklemek için komplo kurmuştu.

Dolambaçlı yolda ilerlerken Emily'nin düşünceleri yenilenmiş bir amaç duygusuyla çalkalanıyordu. Alexander'ın yüzünün görüntüsü, arkadaşlarının konuşmaları arasında gözleri Emily'ninkilere kilitlenmiş, zihnine kazınmıştı. Sarah ve Henry'nin kahkahaları ve anekdotları Emily'nin iç monologuna fon oluşturunuyordu.

Kalbi hafiflemiş, uzun zamandır hissetmediği bir kararlılıkla dolup taşmıştı. Sanki evren ona neler olabileceğine dair kısacık bir tat vermişti ve o da bunun elinden kayıp gitmesine izin vermek istemiyordu.

Bölüm 27

Emily nemli avuçlarını elbisesinin hışırdayan yumuşak kumaşına sildi. Bunu beşinci kez yapıyordu ve hep aynı başarısız sonuçla karşılaşılıyordu. Bunun nedeni sorunun kendi ellerinde olmamasıydı. Sorun inatçı kalbindeydi ve vücudu sadece ona yenik düşmüştü.

Başka bir şeye odaklanmaya çalışarak etrafına bakındı. Başka herhangi bir şeye. Balo salonu, hepsinin ait olduğu sosyetenin üst kademelerinin rafine zevklerine hitap eden sofistike detaylar ve klasik tasarım unsurlarıyla katıksız bir zarafetin gobleniydi. Fildişi renkli ipek perdeler yüksek pencerelerden sarkıyor, mermer zemin üzerinde zarifçe birikiyordu.

Süslü sütunlar odayı çevreliyordu, başlıkları göklere uzanıyormuş gibi görünen narin akantus yapraklarıyla süslenmişti. "Onu

gördün mü?" Emily Sarah'nın sorduğunu duydu ve aklı bir kez daha mekâna değil, buradaki insanlara odaklandı.

"Hayır," diye yanıtladı Emily, ancak o zaman muhtemelen aynı adamı düşünmediklerini fark etti. Sarah Bay Wilcott'tan bahsediyor olmalıydı, oysa o Alexander'ı düşünmeden edemiyordu, kalbi onu burada gördüğü için umut ve kararlılıkla çarpıyordu.

Şimdilik tek görebildikleri, gülümseyen yüzleri ve hafifçe kaldırdıkları elleriyle etraftakilere el sallayan, yaklaşmakta olan hanımefendiler ve beyefendilerden oluşan sonsuz sıralardı. Görünüşe göre herkes bu muazzam olayda bulunmaktan son derece memnundu.

Zengin ipek ve saten elbiseler giymiş olan hanımlar, balo salonunun mimarisinin geniş kavislerini yansıtan bir zarafetle hareket ediyorlardı. Kıyafetleri pastel tonların ve karmaşık işlemelerin bir senfonisiydi; inciler ve dantellerle süslenmiş bedenleri zarif dekoltelerini sergilerken, dolgun etekleri her adımda yumuşak bir şekilde hışırdadı ve bu da etkinliğin cömertliğinin bir kanıtı oldu.

"Oh, çok heyecanlıyım!" Sarah bir kez daha haykırarak Emily'nin elini kendi eliyle kavradı. Garip bir şekilde, Sarah'nın avuç içi de Emily'ninki kadar nemliydi.

Emily bu duyguyu çok iyi biliyordu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarken, Sarah'nın yanında durmuş, huşu ve sinir karışımı bir duyguya kapılmıştı. Lavantanın narin bir tonu olan elbisesi, karmaşık büzgüleri ve bedeninden aşağıya doğru süzülen narin çiçek desenleriyle vücudunu vurguluyordu. Saçları, ay ışığı damlaları gibi parıldayan incilerle zarif bir şekilde toplanmıştı.

Aynı zamanda Sarah, altın rengi vurgulara sahip soluk gül rengi bir elbisenin içinde duruşunu sergiliyordu. Saçları karmaşık bukleler halinde düzenlenmişti ve bileğinden gizli bir hazine gibi narin bir yelpaze sarkıyordu. Pek çok ilginç bakışın hedefi olmuşlardı ama gözleri sadece henüz burada olmayan iki adamdaydı.

Emily kız kardeşinin elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Kesinlikle çok güzel

görünüyorsun." "Sence elbisemi beğenecek mi?" Sarah yanaklarını hafifçe kızartarak utangaç bir tavırla sordu.

"Elbette." Emily gülümsedi. "*Sen* takarken nasıl takmasın ki?"

Her iki kız da biraz kıkırdadı, kahkahaları salonda hüküm süren genel sohbetin içinde kayboldu. Orkestra çalarken

Vals yapan çiftler, saatlerce süren hazırlığın bir kanıtı olan adımlarıyla balo salonunun zemininde pratik bir kolaylıkla döndüler.

Kemanların melodileri ve ipeğin yumuşak hışırtısıyla dolan hava hem büyüleyici hem de sarhoş edici bir atmosfer yaratıyordu. Müzik onu sardıkça Emily'nin sinirleri yatışıyor, parmakları hafifçe elbisesinin kumaşına sürtünüyordu. Sarah ile cesaretlendirici bir gülümseme paylaştı, bu işte birlikte olduklarına dair sessiz bir güvence.

"Ah, Emily, sanırım ona sırlısklam aşığım," diye içini döktü Sarah kız kardeşine. "Onu görmeden iki günden fazla geçirmeyi hayal bile edemiyorum."

Emily anlayışla gülümsedi. "Evet, kulağa tam olarak aşk gibi geliyor."

"Sence annem ve babam onu onaylar mı?" Sarah endişeyle sordu, ses tonu alçalmıştı, kimsenin onları duymasını istemiyordu.

"O iyi bir genç beyefendi," diye hatırlattı Emily kız kardeşine ikisinin de iyi bildiği bir şeyi. "Onu senin için uygunsuz bir eş haline getirebilecek herhangi bir şey göremiyorum."

Sarah, Emily'nin omzunun üzerinden bakarken bir şeyler söylemek üzereydi ki birden gözlerindeki kıvılcım kayboldu. Artık Emily'ye değil, onun arkasında bir yere bakıyordu. Alexander'ı görmeyi umarak ağır ağır yutkunan Emily arkasını döndü. Ama dehşet içinde onu göremedi.

Sanki gözlerini kırptırtarak önündeki manzarayı bir şekilde yok edebilir ya da en azından olmuyormuş gibi davranabilirmiş gibi göz kapakları çılgınca çırpındı. Keşke böyle bir şey mümkün olsaydı.

Görkemli balo salonunun karşısında, karmaşık çiçek aranjmanlarıyla süslü bir köşede Lord Ashfordshire ve Thornton Markisi duruyordu. Aralarındaki sessiz sohbete hem dostluk hem de ciddiyet havası sinmişti; bu da şüphesiz tartıştıkları ağır konunun bir yansımasıydı: ufukta yaklaşan düğün.

İki kız kardeş yan yana durmuş, gözlerini iki adamdan alamıyorlardı, ancak etraflarında onları gözlerden kaçırان pek çok kişi vardı. Uzun boylu ve seçkin marki, toplumun seçkinleri arasında saygın bir figür olarak statüsüne yakışır bir otorite havası yayıyordu.

Lacivert ve gümüşün derin tonlarıyla göz kamaştıran özel dikim gece kıyafeti, karanlık ve kasvetli yüz ifadesiyle uyumluydu. Mum ışığı yüz hatlarında titreyirken, konuşmaya hakim gibi görünüyordu, hareketleri abartılı ve aşırıya kaçıyordu. Emily bu adamla evli olmayı hayal bile edemiyordu, dünyadaki son erkek olsa bile.

"Ne hakkında konuştuklarını sanıyorsun?" Sarah, altından usulca korku fışkıran kısık bir ses tonuyla sordu.

Orkestranın melodileri etraflarında bir yükselip bir alçalıyor, konuşmalarına fon oluşturunuyordu. Oda, ihtişamı ve zarafetiyle, sözlerinin ağırlığını artırıyor, her sözlerinin üzerine bir anlam katıyor gibiydi.

Emily sanki etraflarındaki tüm konuşmalar Marki'nin talepleriyle birleşerek korkunç bir gerçeği ortaya çıkarmış gibi hissetti: Buradaki herkes onların eşleşmesini gönülden onaylıyordu.

Emily arkasını dönerek, "Konuşuyor olabilecekleri tek bir şey var," diye cevap verdi.

Onlara bakmak istemedi. Ne konuştuklarına dair hiçbir şey bilmek istemiyordu. Neden bilsin ki? Alexander'la konuşmak ve öpüşmelerinin hata olamayacağını anlamasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacağına dair kendine söz vermişti.

Yanlış olan hiçbir şey bu kadar doğru hissettiremezdi. Bu öpücüklerin, onunla birlikte keşfetmeyi arzuladığı yeni ve keşfedilmemiş yönlere giden bir yolun sapması olduğundan emindi.

Düşesin sözlerine ne demeli, diye merak etti içindeki küçük, hain bir ses, fısıltılarının ağırlığıyla alay ederek. Onları unutmak hâlâ imkânsızdı. Ama bu önemli değildi. Niyeti rahmetli karısının anısını aklından ve kalbinden zorla çıkarmak değil, ona mutluluğun hâlâ onun için var olduğunu göstermekti. Ve eğer rahmetli karısı onu sevseydi, onun mutlu olmasını isterdi. Emily başka türlüünü hayal bile edemezdi, eğer o olsaydı.

"Yarın o gün mü?" Sarah merak etti.

"Mmhmm." Emily başını salladı, boğazı her geçen an daha da kuruyordu. "Ama şimdi bu konuda konuşmak ya da düşünmek bile istemiyorum. Bununla yarın ilgileneceğim."

"Yarın neyle uğraşacaksın?" Arkasından neşeli bir ses yaklaştı ve her iki bayan da onu hemen tanıdı.

"Henry!" Sarah haykırdı, onu görünce gözleri bir dişi geyiğin gözleri gibi açıldı. Henry bu sevgi dolu bakışa karşılık verdi, gülümsemesi Sarah'nın gözlerine ulaşan gerçek bir neşe yayıyordu. Etraflarındaki hava söylenmemiş bir bağla, uzaktan bile hissedilebilen manyetik bir çekimle parıldıyor gibiydi.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyerek önlerinde eğildi ve Sarah'nın eliniöpme fırsatını kaçırmadı.

"Önemli bir şeyi bölmediniz, merak etmeyin." Emily gülümseyerek ikisini de izledi.

Sarah'nın gözleri, üzerinde sofistike bir siyah frak ve bembeyaz kravatıyla karşısında duran Henry'den ayrılmıyordu. Henry'nin sadece varlığı bile Sarah'nın dünyasını aydınlatıyor, dünyasına açık bir şekilde aşk dolu bir parıltı yayıyordu.

Henry neredeyse nefesi kesilerek, "Çok... güzel görünüyorsun," dedi. "Daha iyi bir kelime bulamadığım için özür dilerim."

"Bu kelime... çok hoş," dedi Sarah aynı beceriksizlikle, bu da ikisinin de kıkırdamasına neden oldu. "Sen de çok şık

görünüyorsun." "Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla siz hanımlar henüz bir şeyler içmemişsiniz. Size ikram

edebilir miyim?"

"Neden siz ikiniz gidip bize içecek bir şeyler getirmiyorsunuz?" Emily, onların birbirlerine bayılmak istediklerini hissederek bunu önerdi. Onlar için dünya yokmuş gibi görünüyordu ve etraflarında düzinelerce insan olmasına rağmen, sanki birlikte yalnızlarmış gibi hissediyorlardı.

"Emin misiniz?" Sarah biraz endişeli bir şekilde sordu. Emily kız kardeşinin her zamanki gibi bir şeylerin ters gittiğini

sezdiğini biliyordu. "Kesinlikle," diye güvence verdi Emily.

Sarah ikinci kez sormadı. Henry ile kollarını kavuşturdu ve birlikte içecek masasına doğru ilerlediler. Emily'ye gelince, gözleri Alexander'ın tanıdık suretini aramak için odanın dört bir yanını taradı, düşüncelerini renklendiren sessiz bir özlem vardı. Valsin melodileri havayı doldurmaya devam ediyor, kendininkini yansıtan bir özlem duygusu taşıyordu.

Şık giyimli konukların girdabının ve valsın büyüleyici melodisinin ortasında, Emily'nin arayış içindeki bakışları sonunda kalbini hoplatan bir figüre takıldı. Orada, büyük balo salonunun sınırlarında duran Alexander'dı. Emily'nin gözleri ona sabitlendiğinde zaman yavaşlıyor ve etrafındaki dünya hafif bir bulanıklığa dönüşüyordu.

Otoriter duruşunu vurgulayan özel dikim siyah bir takım elbise giymiş olan Alexander, sessiz bir güven havasıyla duruyordu. Koyu renk saçları özenle taranmıştı ve bakışları kadının ruhunun derinliklerine ulaşıyor gibiydi. Balo salonunun avizelerinin yumuşak ışıltısı altında adeta cennetten bir görüntüydü.

Emily'nin bakışları onunkilere kilitlendiğinde nefesi boğazında düğümlendi ve bir an için sanki odadaki tek iki kişi onlarmış gibi hissetti. Aralarındaki bağ güçlendikçe valsın hafif melodisi uzak bir uğultuya dönüştü. Sanki evren bu tek, askıya alınmış anı yaratmak için hizaya girmişti.

Vals kreşendosuna ulaştığında, büyük balo salonu bir duygu senfonisiyle canlanıyor gibiydi - aşk, özlem ve toplananların hayatlarını iç içe geçiren kaderin hassas ipliği. Emily'nin bakışları sabit, ruhu dirençliydi ve gecenin girdaplı dansının ortasında kendi hikayesinin hala gelişmekte olduğu inancını koruyordu.

Bölüm 28

Ancak Emily'nin Alexander'ın gözlerinin derinliğinde kaybolmasına izin verilmedi çünkü babasının ve markizin onlara hızla yaklaştığını hemen fark etti, neredeyse bir kadının bir erkeğe kaptıracağı her şekilde onlara kaptırmaya başladığını hissediyordu.

Beklenti dolu bir gülümseme takınan babasına baktığında kalbi daha da derine gömüldü, tüm konuşmanın sona erme şeklinden ve yaptığı düzenlemeden açıkça memnundu, bunu ne pahasına yaptığını düşünmek için bile durmadı.

Bu birlikteliğin toplumdaki yerlerini sağlamlaştırmak için yapıldığının hâlâ farkındaydı ve bu durum, rahatlık ve sosyal konum pahasına aşkının elinden alınmasına daha da öfkelenmesine neden oluyordu.

Marki elini ona doğru uzattı, dudaklarında sahte bir gülümseme vardı. "Leydi Emily," diye sordu, samimiysiz bir nezaketin damladığı bir sesle. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Hayır! Hayır! Kesinlikle olmaz!

Alexander'a koşup onunla konuşmak, ona nadir bulunan, pek çok insanın övünemeyeceği bir şeye rastladıklarını ve bunun kaderin onları gerçek aşka çağıran eli olduğunu açıklamak istedi. Sadece her şeyden korkuyorlardı ama korkmalarına gerek yoktu. Tüm bunları ona anlatmayı çok istiyordu ama şimdi doğru zaman değildi. Hâlâ başkalarının onun etrafında ördüğü oyunu oynamak zorundaydı.

Senin de zamanın gelecek, diye hatırlattı kendi kendine, şimdilik babasına uymaya ve hâlâ onun evlilik planlarına uyuyormuş gibi davranmaya karar verdi.

Emily tereddüt etti, parmakları onun elini sıyrırken titriyordu. Ona yakın olma, hayatının geri kalanında ona bağlı olma düşüncesine katlanamıyordu. Babası böyle adaletsiz bir anlaşmayı nasıl düşünebilirdi ki? Kendine bunun son olmadığını hatırlattı. Hem de hiç. Zoraki bir gülümsemeyle elini onun elinin içine koydu ve başıyla onaylayarak davetini kabul etti.

Kalbi hızla çarpıyor, içinde korku ve yılgınlık karışımı bir duygu dönüyordu. Marki onu dans pistine götürürken, rahatsızlığını kibar bir gülümsemenin arkasına saklamaya çalıştı. Adamın baskın kolonyasının kokusu ve gözlerindeki alaycı bakış midesini bulandırıyordu.

Markiz'in Emily'nin belini kavrayışı sıkılaştı, birlikte hareket ettiklerinde parmakları Emily'nin elbisesine batıyordu. Emily'nin bakışları mesafeliydi, düşünceleri hayal kırıklığı ve kızgınlıkla karmakarışık. Kızgınlığını daha da körükleyen bir memnuniyet havasıyla sahneyi izleyen babasına bir bakış fırlattı. Bunu daha da kötü yapan şey, Alexander'ın izlediğini biliyor olmasıydı. Dans etmek istediği kişi Markiz değil, oydu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ona yaklaşırken, rahat edemeyeceği kadar yakın.

"Teşekkür ederim," diye toparlamayı başardı. Bu dans ona zalim bir maskaralık, babası tarafından uygulanan ve şimdi katlanmak zorunda kaldığı bir güç ve kontrol gösterisi gibi geliyordu. Giderek daha fazla, başkalarının ondan talep ettiklerine uymakta isteksizleşiyor, kendi iç sesini, kendi duygu ve düşüncelerini bastırıyordu.

"Nişan haberimizi yarından tezi yok paylaşacağız," demişti ona ve bu söz ona bir şeyi hatırlatmıştı

unutmayı tercih ederim.

Kendini onun bakışlarını teslimiyetle karşılamaya zorladı. Bunun olmaması için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Hiçbirini.

"Evet, yarın," diye itaatkârca başını salladı, bu noktada herhangi bir şeyi reddetmenin Marki'nin şüphelerini artıracığını biliyordu. "Herkesin benim karım olacağını bilmesini istiyorum."

Eğer Alexander'la tanışmasaydı, Emily üzerine çöken o yaklaşan kıyamet hissinden kurtulamayacaktı. Bu, hayallerinin tabutuna çakılan son çivi olacaktı.

Ama kırılmış hissetmek yerine, sevdiği adamın, varlığı tüm kalbini kaplayan adamın aynı balo salonunda durduğunu ve gözlerini ondan alamadığını bilerek bir kez daha canlı hissetti. Onun da kendisi için aynı şeyleri hissettiğinden emindi. Ona kanıtlaması gereken tek şey, korkmanın doğru olduğunu, birlikte korkabileceklerini ve birbirlerini yeniden bir bütün haline getirebilecekleriydi.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi, içinde meydan okuma alevlenerek. "Ama... neden karın olmam konusunda bu kadar ısrarcısın?"

Bunu beklemiyordu. İkisi için de çok açıktı. Bunun kendisine sağladığı kontrolü elinden geldiğince uzun süre elinde tutmaya karar verdi.

"Yani, buradaki herhangi bir hanımla evlenebilirsin." Konuşurken etrafına bakındı. "Neden hepsi arasından ben?"

Bir an tereddüt etti, sonra sırtıttı. "Seninle evlenmek istemem için bir nedene ihtiyacım var mı? Evliliğin kendisi yeterli bir sebep değil mi?"

O da cesurca gülümsedi. "Bir kadın sevildiğini, istendiğini, değer verildiğini bilmekten hoşlanır." Onun için bunların hiçbirini hissetmiyordu ve her şeyi bildiği gerçeğinin tamamen farkında olmasını istiyordu. Onun yarı yaşında olabilirdi ama onun ya da babasının kendisini bu evliliğin kaderi, mutluluğu olduğuna ikna etmesine izin vermeyecekti.

"Çok fazla kitap okuyorsun canım," diye alay etti onunla.

Dönerken başını eğdi. "Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Bir kadının zihni ateş gibidir," dedi ona ve bir erkek olarak kendisi hakkında bilmesi gereken her şeyi açıkladı. "Görevini iyi yapabilmesi için kontrol altında tutulması gerekir. Kontrolden çıktığında... her şeyi tüketir."

Emily bunu istediğinden daha iyi anlıyordu. Bu adamla evlenmek hapis cezası demekti. Bundan daha kısa bir şey olamazdı.

"Neyse ki," diye devam etti, onun sessizliğini konuşmaya devam etmek için bir işaret olarak kabul ederek, "yaşım bana genç bir kadına doğru yönde rehberlik edecek bilgeliği veriyor."

Bu kadın değil, diye hırladı zihni ona, ama dili uslu duruyordu. Öyle olmalıydı, en azından şimdilik.

"Eminim öyledir," diye kabul etti ve bu adamın kendisini bir alyansla zincirlemesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceğine dair kendi kendine söz verdi.

Marki düşünlerine katılacak olan önemli kişilerden bahsederek konuşmasını sürdürdü ve bunu ona cevap vermesini beklediği için söylemediği çok açıktı. Sadece kendi sesini duymaktan keyif alıyor, düşününe çok saygın insanların katılacak olmasından dolayı kendini önemli hissediyordu.

Her adımda Emily'nin kalbi Alexander'ın adını fısıldıyordu. Konuşmalarının, ortak kahkahalarının ve Alexander'ın ona içten bir ilgiyle bakışının anısı kararlılığını artırıyor. Marki onu dans pistinde döndürürken, Emily'nin zihni olasılıklara daldı.

Toplumsal yükümlülüklerinin kısıtlamalarından kurtulabileceği, aşkın ve seçimlerin başkaları tarafından dikte edilmediği bir hayat hayal etti. Balo salonunun duvarlarının ötesinde umut vaat eden bir gelecek hayal ettikçe umutları artıyor, adımları hafifliyordu.

Alexander balo salonuna girdiğinde Emily'nin her zamanki gibi nefes kesici bir şekilde orada olduğunu görünce umutları arttı. Ama Emily o aşağılık adamın kollarındayken, diğer dansçıların arasında onları izlerken tek yapabildiği parmaklarını çaresizce yumruk yapmaktı. Onlara bakmaktan, hatta gözlerini dikip bakmaktan kendini alamıyordu.

Göğsünde bir kıskançlık düğümü sıkıştı. İlk karşılaşmalarının anısı canlandı ve Marki'nin kibirli ve küçümseyici davranışını hatırlamaktan kendini alamadı. Onları bir arada görmek öfke ve hayal kırıklığının yanı sıra Emily'nin yanında olmak için duyduğu derin bir özlemi de uyandırdı.

Tüm bu süre boyunca onun yanında duran Rose, bakışlarının dans eden çiftlere giderek daha fazla sabitlendiğini fark etmiş gibiydi. Konuşurken bir kaşını kaldırarak onu hafifçe dürttü.

"Bu Emily değil mi?" diye merak etti, ancak sesinin tonundan bu sorunun cevabını zaten bildiği sonucuna varabilirdi.

Alexander gözlerini dans eden çiftten ayırdı. Başını salladı ve dikkatini Rose'a çevirdi. "Evet."

"Eğer söylememe izin verirseniz..." Rose biraz özür dileyerek devam etti ama onu devam etmeye iten bir şey vardı. "Görünüşe göre dikkatiniz onun üzerinde yoğunlaşmış."

Alexander kuzeninin kendisine gösterilen ilgiden rahatsız olduğundan şüpheleniyordu. "Özür dilerim Rose. Seni temin ederim ki bu-"

"Seni suçlayamayacağımı söyleyebilirim," diyerek sözünü kesti ve bunun kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını ortaya koydu. En ufak bir kırgınlık ya da ihmal edilmişlik hissetmiyordu. Onun kendi duygularını açığa vuruyordu ve en korkutucu olan da buydu, etrafındakiler için bunun aşikâr olması. Emily'ye karşı olan duygularını daha fazla saklayamadı.

Yumuşak bir şekilde içini çekti ve şu anda içinde dönüp duran karmaşık duygu karışımını önemsiz göstermeye çalıştı. "Gerçekte olduğundan daha fazla gibi görünüyor." Onu vazgeçirmeye çalıştı ama bu ona yalan söylemek ve daha da kötüsü kendine yalan söylemek pahasına olacaktı ki bunu yapamadı. Emily'ye karşı kayıtsız kalmayı sürdürmek imkânsızdı.

Rose'un kahkahası zarif ve melodik bir sestir, onda nadiren gördüğü nazik bir eğlenceyle renklenmişti. Küçük yaşına rağmen çok dikkatliydi. Buna daha önce defalarca tanık olmuştu.

"Ama duygularınız ince bir kristal kadar saydam," dedi, sesinde hâlâ o eğlenen imayla. "Genç bayana duyduğunuz bariz düşkünlüğü kimse inkâr edemez."

Kıyafetinin içinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı, içindeki duyguların kabarmasını görmezden gelmek imkânsızdı. Bu doğrudu; gerçeği daha fazla saklayamazdı. Emily'ye olan hisleri inkâr edilemezdi. İlk karşılaşmalarından itibaren Emily onu büyülemişti ve şimdi onu Marki'yle, o aşağılık adamla vals yaparken görmek duygularını daha da alevlendirmişti.

Rose onun cevap vermesini beklemedi. Bunun yerine, onu kabuğundan çıkmaya zorlayarak devam etti - ki şaşırtıcı bir şekilde şu anda tam da ihtiyacı olan şey buydu.

"Başka bir beyefendiyle dans ediyor diye surat asmak yerine, neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun?" diye merak etti, çocukken yaptıkları gibi ona takıldı, ama aslında takılmanın çoğunu yapan oydu. Şimdi, işler en şaşırtıcı anda tersine dönmüştü.

Mürebbiyesi tarafından azarlanan küçük bir çocuk gibi, "Surat asmıyorum," dedi. Bu her ikisini de eğlendirdi.

Rose, "Bir sonraki dans için ondan eşlik etmesini rica edin," diye önerdi. "Onunla biraz zaman geçirmek için harika bir fırsat... yani neredeyse baş başa."

"Onunla yalnız kalmak istediğimi kim söyledi?" diye sordu, ama yine de ikisinin de yüksek sesle kıkırdamanın eşliğinde oldukları belliydi.

"İstersen bana yalan söyleyebilirsin," dedi Rose yüzünde bilgece bir gülümsemeyle. "Ama kendine yalan söyleyemezsin."

Alexander derin bir iç çekti. "Bunu zaten biliyorum Rose." Bir adım kenara çekildi, sonra ona daha yakından bakmak için başını eğdi. "Biliyor musun, neredeyse Stirling gibi konuşuyorsun."

"Sağlam tavsiyeler vermesiyle tanınır." Rose gülümsedi. "Babam öldüğünde sözleri beni gerçekten rahatlatmıştı. Onun gibi bilgece öğütler verebilecek kadar şanslı olmalıyım."

Alexander gülümseyerek karşılık verdi. Kadının öğüdü nazik bir dürtmeye benziyordu ve bu ona ihtiyacı olan cesareti aşıyor gibiydi.

Yeni bulduğu kararlılıkla derin bir nefes aldı. "Biliyor musun?" diye sordu retorik bir şekilde. "Haklısın. Bu anın benden kaçmasına izin vermemeliyim."

Kim bilir ne zaman bir tane daha olacak, diye sordu zihninin derinliklerinden gelen küçük bir ses ve Alexander bunun doğru olduğunu biliyordu. Hayattaki önemli şeyler hakkında içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti.

Bir kez daha Emily'ye döndü ve onun markizin kollarında cilalı zeminde süzülüşünü izledi. Attığı her adım büyüleyici bir zarafet yayıyor, kalbini ona doğru daha fazla çekiyor, düğümün çok sıkı olacağını bilene kadar onları iç içe geçiriyordu.

Avizelerin yumuşak ışıltısı, elbisesinin karmaşık detaylarını ve gözlerindeki ışıltıyı aydınlatarak onu hafifçe aydınlattı. Etraflarında dönen müzik, onun için özel olarak yapılmış gibi görünen bir serenattı ve kahkahaları en tatlı melodiler gibi çınılıyordu.

Bu sihrin bir kısmını kendisi için istiyordu. Aslında, kimi kandırmaya çalışılıyordu? O sihrin tamamını kendisi için istiyordu. Kalbi, sadece karasevdayı aşan bir yoğunlukla yükseldi.

Her hareketinde, her dönüşünde, kaçırdığı her kısacık bakışta ona daha da aşık oluyordu. Müziğin değışmesi ve dans eden bu çiftin ayrılması için sabırsızlanılıyordu, ardından Marki'nin ellerinin gecenin geri kalanında Emily'ninkilere bir daha dokunmamasını sağlamaya yemin etti.

Bölüm 29

Emily markıyla yaptığı dansın enerjisini yavaş yavaş tükettiğini hissediyordu, sanki adamın birlikte geleceklerine dair ağır planlarının ve onları her yerde takip eden meraklı gözlerin altında boğuluyordu. Onu hayatta tutan tek şey Alexander'dı.

Düşünceleri asla ondan uzaklaşmadı. Müziğin her notasında Emily'nin beklentisi artıyordu, ta ki Markiz Emily'nin belini kavrayan elini bırakıp onu serbest bırakana kadar. Emily kafesinin açıldığını hissetti ve artık o adamın kendisini bir daha kafese kapatmasına izin vermeyeceğinden her zamankinden daha emindi.

Sarah ve Henry'yi bulmak için içecek masasına koştu ama tüm balo salonunu ve içindeki tüm yüzleri dikkatle inceledikten sonra bile onları bulamadı. Nereye kaybolmuş olabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bir şey açıktı.

Bulunmak istemiyorlardı ve Emily de öyle kalmasını istiyordu. Anneleri Sarah'nın nerede olduğunu sorarsa, akla yatkın bir şeyler uyduracaktı.

Omzunda hafif bir dokunuş hissetti. Düşünceleri Sarah'ya odaklanmıştı ve gülümseyerek arkasını döndü.

"Seni yakaladım!" Kelimeler dudaklarından döküldü ama onu şaşırtan şey, karşısındakinin Sarah

olmamasıydı.

"Öyle mi?" Alexander gülümsedi.

"Ah, özür dilerim." Emily kızardı. "Seni Sarah sandım. Onu bir türlü bulamadım." "Onu

aramak ister misin?" diye sordu.

Bu onunla yalnız kalmak için iyi bir bahane olabilirdi. Ve onunla yalnız kalmak aklına her türlü muzip senaryoyu getiriyordu, öyle ki hangisini daha çok tercih edeceğine karar veremiyordu. Neredeyse kıkırdayacaktı ama bunu yapma dürtüsünü bastırmayı başardı. "Hayır, hayır. İyi olduğuna eminim." Beklentiyle ona baktı. Bir sonraki sorusu onu hayal kırıklığına uğratmadı.

"Bir sonraki dansı benimle yapma onurunu bana bahşedeceğini umuyordum," diye sordu, sesi zihninin yüzeyinin altında fokurdayan aynı türden bir özlemle doluydu.

Emily hiç düşünmeden elini onun elinin içine koyarken içinden bir heyecan geçti. Parmakları dokunuşla karıncalandı. "Elbette," diye cevap verdi, balo salonunun ortasındaki diğer dansçılara katıldıklarında kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Marki ile birlikteyken, her yönden kendisine küçük oklar gibi meraklı gözlerin gösterildiğini hissedebiliyordu, İskender ile dans etmek tüm bu gözlerin kaybolmasını sağladı. Artık var olmamışlardı. Kendisine bakıp bakmadıkları ve hangi niyetle baktıkları umurunda bile değildi.

Aralarındaki bağ hemen kurulmuştu ve valsın yumuşak ritmiyle sallanırlarken, aralarındaki yakıcı arzuyu inkâr etmek mümkün değildi. Gözleri buluştu ve o anda etraflarındaki dünya yok olmuş gibiydi. Sadece ikisi vardı, müziğin büyüünde

kaybolmuşlardı, vücutları mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu.

"Yeniden resim yapmaya mı başladın?" diye merak etmekten kendini alamadı, onun bu konuda ne kadar tutkulu konuştuğunu ve bırakmaya karar verdiği için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını hatırlıyordu.

Adam ona tuhaf bir bakış attı ama hemen yumuşadı. "Biraz," dedi.

"Bu harika," dedi ışıldayan gözlerle. "Bunu duyduğuma çok sevindim. İnsan yeteneklerini bir kenara atmamalı, aksine onları kullanmalı, onlardan zevk almalı."

"Resim kalpten gelir," dedi ona, ki bunu zaten biliyordu.

"Aynı zamanda onarabilir de," diye cevap verdi, yorumuyla herhangi bir sınırı aşmadığını umarak.

Gözlerini ondan alamıyordu. Onun varlığı, erkeksi kokusu, gözlerini ona dikmiş bakışı tüm vücudunun zevkten titremesine neden oluyordu. Müziğin sesiyle onu döndürdüğünde nefesi boğazında düğümleniyor, yüzleri birbirinden birkaç santim uzaklaşıyordu.

Onu tekrar öpmeyi, ellerini vücudunda hissetmeyi, onu okşamayı nasıl da arzuluyordu. Bu düşünce tüm vücudunu yakıyordu. Bu gece sadece kendine değil, kadere de markizin karısı olmayacağını kanıtlaması gerekiyordu. Böyle bir şey olmasına izin veremezdi. Kalbi, ruhu ve bedeniyle Alexander'a aitti.

Son notalar çaldığında dansları sona erdi. Çılgınca bir düşünce zihnini ikiye böldü. Ya onu kalabalığın içinde kaybederse? Ya onu kendisinden uzak tuttularsa? Ya onunla bir daha konuşma ya da dans etme şansı bulamazsa?

Hayır. Kendi kaderini kendisi çizmeliydi. Sonucu ne olursa olsun, bu akşamki olayların yazarı o olmalıydı. Elleri çözülmeden önce ona doğru eğildi.

Kısık bir sesle, "Benimle dışarıda, mehtaplı çardağın altında buluş," diye fısıldadı.

Bu skandal teklifin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Zihninin bunu nasıl tasarladığı ya da dudaklarının bunu yüksek sesle söylemek için doğru kelimeleri nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama umutsuzca onu yalnız görmek istiyordu. Adamın ona bakışından, onun da aynı şeyi istediğini anladı.

Cevap vermek yerine ona gülümsedi ve elini sıktı. Sessiz bir anlaşma. Sözleri bir sözdü, aralarında paylaşılan bir sırda ve bu gizli buluşmanın duygularının derinliklerini ve önlerindeki olasılıkları keşfetmelerine izin vereceğini umuyordu.

Ondan isteksizce ayrılmıştı, vücudu bu öfkeye karşı sessizce çılgılık atıyordu ama yakında mehtaplı gökyüzünün altında yeniden bir araya geleceklerdi. Ve öyle de oldu. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ama Alexander onu bırakır bırakmaz, Emily kalabalığın arasından dirsek atarak kapıya doğru koşmaya başladı. Hem sonsuzluk gibi gelen hem de göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürenin ardından Emily ve Alexander kendilerini تنها bir bahçe çardağında yalnız buldular.

Uzaktaki bir fiskiye'nin sesi, yaprakların hışırtısına ve ara sıra cırcır böceklerinin cıvıltısına karışan hafif şırıltısıyla dinlendirici bir fon oluştıuruyordu. Çardak, sanki arazinin geri kalanından ayrı bir dünyada var oluyormuşçasına huzurla sarılmıştı.

Emily ve Alexander bu büyüleyici mekânın ortasında durmuş, ay ışığı yüzlerine yumuşak bir parıltı yaymıştı. Onlar

Kendi duygularının çiçek açışını yansıtıyor gibi görünen bahçenin zamansız güzelliği ile çevriliydi.

Ona doğru yürüdü ve kalbi göğsünün içinde çırpındı. Aklından milyonlarca düşünce geçti ama hiçbirini için kelime bulamadı. Eliyle yanağını kavradığında, tüm vücudunu bir sıcaklık dalgası sardı. Birinin onun üzerinde böyle bir etki yaratabileceğini hayal bile edemezdi.

"Bunun alışılmışın dışında olduğunu biliyorum," dedi, sanki tutarsız konuşuyormuş gibi hissediyordu ama ona bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey anlatması gerekiyordu. "Ama kalbimde yatanları sana söylemem gerekiyordu. Öpücükler, Alexander... onlar hata değildi. Olamazlar... ve birbirimizle tanışmamız..."

"Asla bir hata olamaz." Cümlesini o kadar kolay bitirdi ki. "Seni düşünmeden edemiyorum Emily, ben... Yaptığım hiçbir şey aklımda sen olmadan olmuyor."

Tüm bunları duyduğuna inanamıyordu. Ay ışığından mı yoksa karanlıktan mı, bilmiyordu. Ama burası en gizli arzularının yargılanma korkusu olmadan yüzeye çıkmasına izin veriyordu. Çardak, malikânenen güvenli bir mesafede, gözlerden uzak bir yerdeydi.

Bu delilikti, ama yine de onunla olan her şey de delilikti. Adamın bakışları onunkileri yakıp kavururken kendini daha fazla kontrol edemedi. Onun kendisini hemen şimdi ve burada baştan çıkarmasını istiyordu.

"Alexander... Mutsuzluğa mahkum olmaktan korkuyorum..." Aklına gelen tek kelimeyle söyledi.

Ona her şeyi anlatmak istiyordu -duygularını, yaklaşan nişanını, bunu yapmama planını- ama zihni kelimeleri bir türlü bir araya getiremiyordu.

Tek yapabildiği, kalbinin her atışının ona ait olduğunun acı verici bir şekilde farkında olarak ona bağlılıkla bakmaktı. Ve şimdi burada, ay ışığının altında, onun kokusunu içine çekerken, kendisine sadece küçük mutluluk kırıntıları verilebileceğini biliyordu. Onları yakalamak zorundaydı. Anı yakalamalı ve alabildiği kadarını almalıydı, çünkü belki de kaderin onun için aklında başka bir şey vardı.

"Öyle söyleme," diye fısıldadı.

"Hayır, hayır, beni dinle." Aceleyle ve nefes nefese konuştu; ne kadar istese de bu an sonsuza kadar sürmeyecekti. "Eğer bu doğruysa, eğer mutsuz olmaya mahkûmsam, şimdi mutluluğu seçmek istiyorum, seninle..."

Söylediklerinin hiçbirini pek anlamlı değildi. Kelimeler ona ihanet ediyordu ama kelimelerin yetersiz kaldığı yerde gözler yeterince konuşuyordu.

"Bu anın bizim olmasını sağlayalım Alexander... Kimsenin bu anı bizden çalmasını istemiyorum." Bu savunmasız anda en gizli düşüncelerinin kendini ona göstermesine izin verdi ama umursamadı. Şu anda tek istediği onun dudaklarının kendi dudaklarının üzerinde olmasıydı.

Sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi, tam olarak bunu yaptı. Ağzı, okyanusun kıyıya vurması gibi, sahiplenme ve özlemle onunkine çarptı. Onu belinden kavradı ve kendine doğru çekti. İstese bile onu itemeyeceğini biliyordu. Parmakları onu kendine yakın tutuyor, sanki bir an bile bıraksa yok olacakmış gibi çaresizce onu kavırıyordu.

Onu ardağın korkuluklarına yasladı ve yukarı kaldırdı. Kadın içgüdüsel olarak bacaklarını adamın beline doladı ve onu

Daha yakın. Dudaklarını dudaklarına değdirmesi, elleriyle elbisesini yukarı çekip beline dolması ona diğer her şeyi unutturdu. Onun güneşiydi, ayıydı, karanlıkta yolunu aydınlatıyor, ihtiyaç duyabileceği tüm ışığı beraberinde getiriyordu.

Parmakları kalçalarının arasına kaydı. Onları hisseder hissetmez üzerine bir sıcaklık yayıldı. Zihni bomboş kaldı. Vücudu bacaklarını daha da açarak ona tepki verdi ve bunu en az onun kadar istediğini gösterdi. Cesurca kendi elini indirdi ve pantolonuna sürtündü.

"Ah..." diye soluk soluğa öpüşmeyi başardı, ona daha fazla dokunmayı merak ediyordu. O kadar kolay, o kadar kolay ulaşılabilir bir yerdeydi ki. Avucuyla onun erkekliğini kavramaktan kendini alamadı, gittikçe sertleştiğini hissetti.

Birdenbire geri çekildi. Dudakları onun öpücükleriyle ıslanmıştı. Ona bakarken gözleri derin bir ateşle yanıyordu. İkisinin de nefesi kesilmişti.

"Durmalı mıyım?" diye sordu, hâlâ nefesini tutamıyordu.

Tek yapabildiği onu yanaklarından tutup, alınları birbirine değecek şekilde kendi yüzüne doğru çekmekti. "Asla durmanı istemiyorum."

Duyması gereken tek şey buydu. Dudakları bir kez daha, bu sefer daha da umutsuzca bir araya geldi. Becerikli parmakları, onu arzudan çılgına çeviren nazik okşamalarla en gizli yerinin üzerinde geziniyordu. Duygular onu tamamen etkisi altına almıştı.

Daha önce hiç olmadığı kadar arzulandığını hissediyordu. Onunla ilgili her şey onu çılgına çeviriyordu. Parmağı dikişlerinin arasında gezinirken, içi özlemle zonkluyordu. Temposunu hızlandırdı, onu sıkıca okşadı, her vuruşta onu daha da ıslattı.

"Oh..." diye tekrar inledi ama sesi daha çok mırıltı gibiydi.

Adamın onu nasıl bu kadar çabuk uçurumun kenarına getirebildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Her şey çok beklenmedik, çok ani olmuştu. Umutsuzca ona sarılıp onu yakınında tutarken, parmağı nabızı atan yere sürtünürken ve bu sürtünme sadece zevki daha da yoğunlaştırırken bir zevk dalgası onu yıkadı. Sanki yanıyormuş gibi hissediyordu, bedeni, zihni, tüm varlığı.

O anda pantolonunu karıştırarak kadının ıslak kıvrımlarına bastırdı. Onu öpmeyi bıraktı, ağır ağır nefes alıyordu. Ona hiç o anki kadar aşık olmamıştı. Yarının ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bu önemli değildi. Şu anda onunla birlikteydi. Onu içinde hissetmek, sonunda bir olmak için çaresizce çırpınıyordu.

"Al beni..." diye mırıldandı, yanaklarının yandığını hissediyordu.

Onun yorumuna sırtıttı, güzel, yaramaz bir sırtıştı. Bacaklarını ona daha sıkı doladı. "Emily..." diye

fısıldadı adını bir dua gibi, bir söz gibi.

Yavaşça, birbirlerinin gözlerine bakarlarken, adam kadının içine kaydı. Her şey değişti. Karanlık daha karanlık oldu. Ayın ışığı daha parlak hale geldi. Ve aradaki her şey güçlendi, çiçeklendi, renklere büründü. Bu garip bir histi, hem zevk hem de acının bir karışımıydı. Sıcak ve harika. Müdahaleci ve misafirperver. Tüm duygular ve hisler bir aradaydı. Zihni geri çekilmişti.

O artık bir kadın değil, varlığının tek nedeni onun olmak olan, yaşıyan, nefes alan bir hayvandı. Ona şiddetle sarıldı ve tüm gücüyle onu öptü. Adam yavaşça, dikkatlice hareket etmeye başladı, tekrar geri çekilmeden önce içine soktu. Görebildiği ve düşünebildiği tek şey Alexander'dı. Onun her şeyini istiyordu.

Dilleri dans ederken, bir kadın bir erkekle ne kadar dolu olabilirse o kadar dolu hissediyordu. Başka hiçbir his bunun yanına bile yaklaşamazdı. Onun ritmini takip etti, kalçaları ona yaklaştı, adam her bir hamlesinde daha derine girerken. Sonra, bir öncekinden bile daha güçlü olan başka bir zevk dalgası onu ele geçirdi. Tüm dünyanın duyması için zevkini haykırmamak için alt dudağını ısırıldı.

Hâlâ onun içindeydi. İki bedene ayrılmış tek bir ruhtular. Eğer ona kalbinde yatan şeyi söyleyecekse, bu şimdi olmalıydı. Bu zevki, bu neşeyi, bu koşulsuz sevgiyi dizginleyemezdi. Ona söylemek zorundaydı. Ya şimdi ya da asla. Bakışları kilitlenirken, adamın vücudu sanki hayatı buna bağlıymış gibi onunkinin içine girerken, kadın gerçeği söyledi.

"Alexander, ben..." diye başladı, aynı anda hem savunmasız hem de güçlenmiş hissediyordu. "Seni seviyorum..."

Bölüm 30

Ay ışığı تنها bahçe çardağının üzerine şefkatli ışıltısını düşürürken Alexander içinde bir duygu kasırgasının döndüğünü hissetti. Aralarındaki bağ inkâr edilemez olan Emily'nin önünde dururken, havada asılı duran kaderin ağırlığını hissetti. Emily'nin fısıltıyla yaptığı itiraf - "Alexander, seni seviyorum"- kulaklarında yankılandı, en derin, en derin sevginin bir beyanıydı.

O anda kalbi göğsünde gümbürdedi ve bunun kendi özleminin doruk noktası olduğunu fark etti. Emily'nin aşkını özlemiş, gecenin sessiz saatlerinde onun hayalini kurmuştu ve şimdi burada, tam önündeydi, ham ve filtresiz. Bu o kadar saf ve güçlü bir aşktı ki tüm varlığını tüketmekle tehdit ediyordu.

Ama sözleri havada asılı kaldıkça, korku onu bir mengene gibi kavradı. Bu onun aşkından duyduğu bir korku değildi, daha ziyade bu aşkın ne anlama geldiğinden, onları götüreceği bilinmeyen yoldan, onu ağırlaştıran, kendi varlığının sularında boğan tüm geçmişi bırakmaktan duyduğu bir korkuydu.

Toplumsal yargılarının sonuçları, ailelerinin beklentilerinin ağırlığı ve yasak aşklarının keşfedilmemiş bölgesi büyük bir tehdit oluştuyordu. Bu, hayatında ne yapması gerektiğine dair herkesin beklentilerinin bir karışımıydı. Kendisi hariç herkesin.

Aceleyle uzaklaşıp aralarında fiziksel ve duygusal bir uçurum yaratırken Emily'nin gözlerinde çaresizlik parladı. Nefes alış veriş hızlandı, zihni bu ezici ifşayı anlamlandırmak için yarıştıyordu. Uzun zamandır beklediği bir andı ama şimdi buradaydı ve büyüklüğüyle başa çıkmak için yeterli donanıma sahip olmadığını hissediyordu.

"Emily, ben..." diye kekeledi, sesi belirsizlikle, aşkla, acıyla ve aradaki her şeyle titriyordu. "Ben... Ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Ona duyduğu aşk ile ölen karısına duyduğu aşk arasında kalmıştı. Verdiği sözler hâlâ aklından çıkmıyordu. Hâlâ onlardan kaçmanın bir yolunu göremiyordu. Artık onu bir hayalete bağlayan prangalar gibi hissediyordu. Ancak bu güçlü bağ, Emily'ye duyduğu bu aşk, gizliden gizliye istediği her şeydi ama aynı zamanda hayatlarını alt üst edebilecek bir güçtü.

Sessizliği ilk bozan, sesi acı ve hayal kırıklığıyla titreyen Emily oldu. "Neden hiçbir şey söylemiyorsun Alexander?" diye yalvardı, gözleri acı ve öfke karışımıyla doluydu. "Sen de benim için aynı şeyleri hissetmiyor musun? Sadece... konuş benimle, lütfen."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. İçinde o kadar çok düşünce vardı ki, hiçbiri açığa çıkmayı, dünyaya gösterilmeyi istemiyordu. Emily ve Alexander çardağın iki ucunda dururken havada bir gerginlik vardı. Bir zamanlar onları romantik bir ışıltıyla yıkayan ay ışığı şimdi aralarında açılan uçurumu, onları bütünüyle yutacak bir karanlığı vurguluyor gibiydi.

"Gözlerimin içine bakıp bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söyleyemezsin," diye itti. Tek yapmak istediği kabuğuna çekilmek ve acı dolu düşünceleriyle baş başa kalmaktı.

"Hayır." Üzüntüyle başını salladı. Bunu söyleyemezdi.

Kendi duyguları içinde çalkantılı bir fırtınaydı. Yumruklarını sıkı, doğru kelimeleri bulmakta zorlandı, özellikle de az önce paylaştıkları harareti andan sonra.

Bu kadar tutkuyla öpüştükten, ellerini birbirlerinden uzak tutamadıklarını kanıtladıktan sonra kaderin birlikte olmalarını istemediğine onu nasıl ikna edecekti? Onunlayken, unutmaya yüz tuttuğu bir parçası olan kendisi gibi olmayı yeniden başarabilmişti. Şimdi, hayatı olan karanlık deliğe geri dönmek ve günlerinin geri kalanında orada kalmak zorundaydı.

"Emily..." diye devam etti sonunda, konuşurken kendisiyle, duygularıyla ve tüm dünyayla savaşıyordu. "Anlamalısın... hiçbir şey senin istediğin kadar basit değil."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti, o güzel mavi gözler akıl almaz derinlikler barındırıyordu. Yanlış kelimeleri seçtiğini biliyordu. Sanki onu kendinden uzaklaştırıyormuş gibi hissetti. Aslında yaptığı tam olarak buydu ama bu onun iyiliği içindi. Sadece, bunu kendi gözleriyle göremeyecek kadar duygusaldı. Geçmişin ağır yükünü taşımayan, kalbi yalnızca ona ait olan ve başka hiç kimseye ait olmayan bir adamı hak ediyordu.

Yine de kendisinden başka hiçbir erkeğin bu rolü yerine getirebileceğini düşünemiyordu. Başka hiç kimseyi. Onun tatlı dudaklarının ve porselen, kuğu gibi boynunun yanında nefes almaya bile cüret eden herhangi bir erkeğin boynunu sıkmak istiyordu. Duyguları onu parçalıyor, her yanından çekiştiriyor, ondan her şeyi talep ediyordu.

"Bu sadece *benim* bunu istememle ilgili değil," dedi ona, gözleri alev alev yanarken. "Mutluluğunu başkasının belirlemesine izin veriyorsun, bu senin kendi seçimin olmalı, başkasının değil. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de neredeyse bu tuzağa düşüyordum. Ama buna boyun eğmeyi reddediyorum. Benden başka kimsenin kendi kaderimden ve mutluluğumdan sorumlu olmasını istemiyorum."

Bir adım geri çekildi, başını hafifçe salladı, tanık olduğu şeye inanamıyor gibiydi. "Senin farklı olduğunu sanıyordum Alexander. Sana gerçekten nasıl hissettiğimi söylersem, bizim için savaşmaya istekli olacağını düşünmüştüm."

Alexander'ın hayal kırıklığı arttı ve düşünceleri bir girdaba dönüşerek çardağın sınırları içinde volta attı. Onlar için savaşmak istiyordu ama asıl soru şuydu: Kiminle savaşacaktı? Dünyayla mı? Ailesiyle mi? Yoksa kendi anılarıyla mı?

"Mesele farklı olmak değil, Emily," diye karşı çıktı, parmaklarını sinirli bir şekilde saçlarında gezdirirken sesine bıkkınlık karışmıştı. Bu konuşma, özellikle de az önce olanlardan sonra, birilerinin kulak misafiri olabileceği açık havada tehlikeli bir şekilde riskli hale geliyordu. "Bu durumumuzun gerçekliğiyle ilgili. Eylemlerimizin sonuçlarını görmezden gelemeyiz. Ailelerimiz, toplum... anlamayacaklar."

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Adam bunu kadının gözlerinde görebiliyordu. Sesleri sessiz bahçede yankılanıyordu, iki kalp aşklarının yoğunluğu ve etraflarındaki dünyanın kısıtlamaları arasında parçalanmıştı.

Karşılıklı söyledikleri her söz, birbirleriyle çatışan duygularının ağırlığını taşıyordu ve paylaştıkları aşkın, umutsuzca korumaya çalıştıkları geleceği şekillendirecek tutkulu bir tartışmayı ateşlediği açıktı.

Emily itirafının böyle bir muhalefetle karşılaştığına inanamıyordu. Ona hayatlarının sadece kendilerinin olduğunu, başkasının olmadığını kanıtlamak istiyordu. Mutluluklarının anahtarı onun elindeydi ve artık orada bile olmayan birine karşı duyduğu görev duygusuyla bunu bir kenara atmaya hazırdı.

Onun acısını, geçmişi bırakamayışını anlayabiliyordu ama insan bir seçim yapmak zorundaydı: ya bugünde ya da geçmişte yaşayacaktı. İnsan ikisinde birden var olamazdı.

"Ailenin senin mutlu olmanı istediğini düşünmüyor musun?" dedi, gözleri yaşlarla dolmuş ve sesi titreyerek kırılmanın eşiğine gelmişti. "İki insanın birbirinde teselli bulmasının, aşkı bulmasının nesi yanlış?"

"Bazen görev aşktan daha güçlüdür, Emily." İç çekti.

Sanki adam ona aynı cevabı tekrar tekrar veriyormuş, ama her seferinde farklı kelimelerle söylüyormuş gibi hissediyordu. Bu prova edilmiş bir cevaptı, gerçek olan ise kalbinin derinliklerinde gömülüydü. Ona ulaşmak istediği yer orasıydı ama etrafına ördüğü dikenli duvarlar yüzünden bunu başaramıyordu.

Ona daha fazla bakamadı, kendini savunmasız ve korunmasız hissediyordu. Duyguları tavan yapınca ondan uzaklaştı ve çardaktan kaçtı; yemyeşil çalıların arasından ay ışığının aydınlattığı bir patikaya doğru koşarken ipek elbisesi hışırıyordu. Adamın onu takip ettiğini anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu.

Ay ışığı önündeki patikayı aydınlatarak Emily'yi yakındaki bir göle götürüyordu. Gölün kenarında durmuş, gözyaşlarıyla savaşıırken göğsü kabarıyordu. Alexander temkinli bir şekilde yaklaştı, kendi kargaşası yüz ifadesinde belirgindi. Uzandı ve yavaşça elini tuttu, gözlerinde sessiz bir yalvarış vardı.

Ama Emily, duygularından ve adamın onu görevine tercih edememesinden bunalmış bir halde, sanki onu yakmış gibi adamın dokunuşundan uzaklaştı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Onları saklamaya ya da silmeye çalışmıyordu.

Bırak görsün, dedi içinden küçük bir ses şefkatle. O senin her şeyini gördü. Aşkınızı, arzunuzu. Geriye kalan tek şey acınızı görmesi.

"Hayır, Alexander!" diye bağırdı, acısı yüreğini parçalıyordu. "Bu belirsizliğe daha fazla katlanamam! Kendini mutluluktan mahrum ediyorsun ve bencilce beni de aynı mutluluğa mahkûm ediyorsun."

Reddedilişi kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi ve şimdi ne derse desin, onun acısını dindiremeyecekti. Aşklarının derinliği yadsınamazdı ama görevinin ağırlığı ve ölen karısının hayaleti bir gölge gibi üzerlerinde dolaşıyor, geleceklerine şüphe düşürüyordu.

"Seni kınamıyorum," diye açıklamaya çalıştı ama Emily onun sözlerine kulaklarını tıkadı. "Seni kalp acısından kurtarmaya çalışıyorum Emily. Lütfen bunu anla."

"Beni kalp ağrısından kurtarmak mı?" diye alay etti inanamayarak, konuşurken dudaklarında gözyaşlarının tuzlu tadı vardı. Konuşmaya devam ederken başını salladı. "Beni kalp acısından kurtaramazsın Alexander. Şu anda hissettiğim şey tam olarak bu ve şimdiden katlanılamayacak kadar fazla."

Kelimeler ay ışığının aydınlattığı havada ağır ağır asılı dururken, aşklarının derinliği ve içinde bulundukları durumun azabı acı verici bir şekilde açıldı. Alexander'ın niyeti derin bir görev duygusundan kaynaklanıyordu ama Emily'nin kalbi çoktan onunkiyle sarmaş dolaş olmuştu ve aşklarının acısı ikisinin de paylaştığı bir kalp ağrısıydı.

Sanki içindeki ıstırapı fiziksel olarak dindirmeye çalışıyormuş gibi göğsünü sıkıca kavradı. Alexander'a duyduğu aşk, onu tüketmekle tehdit eden amansız bir sızı, güzel bir ıstıraptı.

"Sana acı çektirdiğim için çok üzgünüm Emily," dedi yumuşak bir sesle, sesi fısıltıya dönüşmüştü. Adam onun arkasında duruyordu ve Emily ona dönmeye cesaret edemiyordu. Onun dudaklarından dökülen tek bir kelimeyi bile dinlemeyi reddedeceğinden korkuyordu, bunun yerine yüzünü kavradı ve onu unutulana kadar öptü, ta ki ikisi de dünyayı, görevlerini

ikisi dışında her şey.

"Lütfen, inan bana bu yapmak istediğim en son şeydi," diye devam etti ve o güne kadar duyduğu en melodik sese sahip olduğu için sessizce ona lanet okudu.

Kollarını kendine sararak bir nebze teselli bulmaya çalıştı. "Hareketleriniz bu kadar zıtken sözlerin hiçbir anlamı yok. Bana olan aşkın inkâr edilemez ama yine de beni kendinden uzaklaştırıyorsun. Beni incitmek istemediğini söylüyorsun ama tam da bunu yapıyorsun."

Emily onun konuşmasını duymak için can atmasına rağmen hiçbir şey söylemedi. Gece Emily'nin etrafında ağır bir şekilde asılı duruyordu, kadifemsi karanlığı acısının derinliklerini yansıtıyordu. Bir zamanlar dingin ve güzel olan ay ışığı şimdi tekinsiz bir varlık gibi görünüyor, etrafına ürkütücü bir şekilde dans eden uzun gölgeler düşürüyordu.

Yukarıya, göle baktı. Çalkantılı duygularını yansıtıyor gibiydi, yüzeyi rahatsız edici bir huzursuzlukla dalgalanıyordu. Hava durgundu ama tartışmalarının yankılarını taşıyordu, her kelime kalbini kesen keskin bir bıçak gibiydi. Hışırdayan yapraklar ve gece yaratıklarının uzaktan gelen sesleri umutsuzluğunun kasvetli senfonisine katkıda bulunuyordu.

Gözlerini kapadı ve gecenin serin esintisinin onu kucaklamasına izin verdi. Aralarındaki duygusal uçurumu kapatmak için çaresizdi ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

Gözleri kapalıyken adamın elinin kollarına dokunduğunu hissetti. Adamın parfümü zihninin içinde dönüyor, onu manyetik bir güçle kendine çekiyordu. Arkasını dönmek ve sinirli bir hareketle onun dokunuşundan uzaklaşmak için tüm bilinçli çabasını harcadı.

Fiziksel olarak ondan uzak durma telaşıyla dengesini kaybetti ve gölün kenarına doğru geriye doğru tökezledi. Ayaklarının altındaki zemin çöktü ve şaşkınlık dolu bir çığlık atarak suya yuvarlandı.

Bölüm 31

Emily karanlık suda çırpınırken, Alexander'ın kalbi derin bir *deja vu* duygusuyla sıkıştı. Bir zamanlar dingin olan gümüşü ay ışığı, şimdi geceleri onu uyutmayan, zihnini ve ruhunu acımasızca tırmalayan unutulmaz anıları anımsatan ürkütücü gölgeler oluşturunuyordu.

Bir anda, rahmetli karısı Amelia'nın görüntüsü gözlerinin önünden geçti - aynı şok, aynı mücadele, aynı çaresizlik. Yıllardır peşini bırakmayan bir anıydı bu ve şimdi Emily'nin karanlık, bulanık sularda önünden geçmesiyle tarih tekerrür ediyormuş gibi hissediyordu.

Zaman ve mekânda donup kaldığını hissetti. Korku onu bir çift demir pranga gibi kavıyor, olduğu yerde bağlıyor ve hareket edemez hale getiriyordu. Emily'ye seslenmek için nafil bir çabayla dudaklarını araladı ama bu pek bir işe yaramayacaktı. Etrafındaki suyun sesinden ve taşlaşmış kalbinin gümbürtüsünden Emily'nin onu duyabileceğinden bile şüpheliydi.

Ona ihtiyacı vardı ve vücudundaki tek bir kası bile hareket ettiremiyordu. Zihni acı içinde çılgılık atıyordu. Ruhunu parmaklarının arasından sızıyor, dışarı çıkmak için can atıyordu. Kalbi binlerce atın gücüyle çarpıyordu, hepsi de onu bu büyüden kurtarmak içindi. İstirap ve kararlılık içinde kabardı ve sonunda tereddütlerini bastırdı.

Alexander bir an bile düşünmeden Emily'nin peşinden göle atladı, güçlü kolları onu soğuk ve karanlık suda ilerletiyordu. Zihni o anın aciliyetiyle dolup taşıyordu ve onu güvenli bir yere çekmeye kararlı bir şekilde ona uzandı.

Su ikisini de sarmış, ürpertmiş ve yönlerini şaşırtmıştı ama Emily'ye olan aşkı ve geçmişinin akıldan çıkmayan hayaleti kararlılığını körüklemişti. Onu bulanık derinliklerde buldu ve tüm gücüyle onu yüzeye çıkarmak için savaştı.

Birdenbire kafasını karıştıran bir sis çökmüş gibiydi üzerine. Görüşü bulanıklaştı ve karanlığın içinde, etraflarında gölgeler gibi dönen belirsiz şekiller ve figürler belirdi.

Karanlığın içinde beliren yüzleri ve şekilleri umutsuzca seçmeye çalışırken kalbi göğsünde çarpıyordu, ama onlar sanki hayali birer görüntüydü, anlaşılması zor ve esrarengizdi. Bu hayalet figürlerin sesleri tutarsız bir şekilde mırıldanıyor, varlıkları o anın gerçeküstü ve tedirgin edici doğasına katkıda bulunuyordu.

En kötü kâbusları gerçeğe karıştı ve her geçen saniye etrafındaki kaos daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Yüz hatları hâlâ bilinmezlikle örtülü olan figürler yaklaştıkça, Alexander'ın Emily'yi tutma çabaları gecenin güçlerine karşı umutsuz bir savaşa dönüştü.

Alexander son bir güç patlamasıyla kendisini ve Emily'yi sudan çıkarmayı başardı, sırlıklam olmuş bedenleri gölün kıyısında nefes nefese kalmıştı. Kendini toparlayıp durumun ciddiyetini kavradığında, görüşü yavaşça netleşti.

Şaşkınlıkla fark etti ki, hep birlikte katıldıkları balodan bir grup insan gölün kenarında toplanmış, kaotik sahneye tanık olmak için dışarı çıkmıştı. Şık kıyafetleri ve endişeli ifadeleri, az önce yaşanan gerçeküstü olaylarla tam bir tezat oluşturunuyordu. Şok olmuş ve meraklı yüzlerin karışımından oluşan seyirciler kendi aralarında fısıldaşıyor, sesleri gecenin içinde boğuk bir mırıltıya dönüşüyordu.

Alexander ve Emily orada uzanmış, nefeslerini tutmaya çalışırken ve soğuk sudan titrerken, yardım edemedi ama derin bir savunmasızlık duygusu hissetti. Özel çalkantıları çevrelerindeki insanların meraklı gözlerine maruz kalmış ve toplumun balo salonu maskelerinin yerini çiğ, korunmasız duygular almıştı.

"Emily!?" Kalabalıktan bir şok sesi yükseldi, ses boğuk fısıltılarla ve yakındaki dalların arasından ürkütücü bir şekilde esen rüzgârla karıştı.

Hem Alexander hem de Emily bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdiler. Yaşadıkları şok ve şaşkınlık geçmeye başladıkça Alexander'ın görüşü giderek keskinleşti ve göl kenarında toplanan kalabalığın içindeki yüzleri seçebildi. Ay ışığı izleyicilerin üzerine solgun bir parıltı düşürerek balodan tanıdık yüzleri ortaya çıkardı.

Yüzler daha da belirginleşti ve ay ışığının aydınlattığı tabloda birbirine karışan bir duygu mozaigi ortaya çıktı -acıma, merak ve yargı. Alexander'ın kalbi rahatsızlık ve teslimiyetin derin bir karışımıyla çarptı.

Hepsinin kendilerini masum bir şekilde aynı anda orada bulmuş olmaları imkânsızdı. Onları oraya kim getirmiş olabilirdi? Ve neden? Alexander öfkeliydi ama bir şey söyleyemedi. O anda bir adam kalabalığın arasından dirsek atarak en ön saflara geldi. İskender onu hemen tanıdı.

Markizdi. Ve onu takiben, kalabalığın arasından tanıdık bir yüz daha çıktı - Emily'nin babası, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Marki mağrur bir ses tonuyla adama döndü. "Efendim, kızınızın bir ahlaksızdan başka bir şey olmadığı, ailenize ve bu toplantıya utanç getirdiği aşikâr."

Alexander ayağa kalktı, sanki bu sözler zehirli oklarmış gibi Emily'nin bedenini kendi bedeniyle siper etti ve kendini onun yerine sunmaktan memnuniyet duydu. Ancak ne yaparsa yapsın, Emily'nin rezil olmuş halini, bir an bile başka tarafa bakmayı reddeden meraklı gözlerden saklayamadı.

Emily'nin babası Marki'nin ağır suçlaması karşısında şaşkına dönmüş bir halde kızının onurunu korumaya çalışarak yanına koştu ve kollarını ona doladı. "Lordum, olanların bir açıklaması olmalı. Bu talihsiz bir kazaydı, başka bir şey değil."

Ama marki kıpırdamadı, yargılayıcı bakışları hiç değişmedi. "Kaza ya da değil, ailenizin itibarı lekелendi," diye karşılık verdi, sesinde küçümseme vardı. "Bu tür davranışlar bizim saygın çevremizde hoş görülemez."

Alexander birkaç mırıldanma ve onaylama sesi fark etti. Hepsine akbaba olduklarını, başkalarının sefaletinden ve utancından beslendiklerini haykırmak istedi ama sanki biri sesini çalmış gibi hissetti. Kendini toparlayamadan marki devam etti.

"Dahası, kızınızın yanında refakatçi olmadan bu adamla dışarıda ne işi olduğunu merak ediyorum!" diye haykıran Marki, suçu Alexander'dan başkasına atmadı. "Bu tür davranışlar edep ve terbiyenin ciddi bir ihlalidir!"

"Lordum, sizi temin ederim ki..." Lord Ashfordshire konuya açıklık getirmeye çalıştı ancak buna izin verilmedi.

Marki'nin küçümsemesi, bunu herkesin davet edildiği bir tiyatro gösterisine dönüştüren tavırlarında açıkça görülüyordu. "Bu sadece terbiyeye bir hakaret değil, aynı zamanda kendime ve toplumdaki konumuma doğrudan bir hakarettir!"

Birkaç mırıltı daha duyulduktan sonra kalabalık sessizliğe büründü ve Marki sözlerine devam ederken gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sözleri son derece kesindi. "Böyle bir davranışa göz yummam ya da herhangi bir şekilde mazur görmem mümkün değil. Büyük bir üzüntüyle Bayan Emily ile olan düğünümün derhal iptal edildiğini duyurmak zorundayım."

Emily'nin babası ve Emily'nin kendisi şaşkınlıktan yüzleri solmuş bir halde duruyordu. Marki'nin kararı toplantıya şok dalgaları yaydı ve ortam belirsizlik ve endişeyle gerildi. Alexander'ın gözleri şok içinde açıldı. Emily'nin markiyle evlenmesi mi gerekiyordu?

"Lordum, bunu dikkatle düşünmenizi rica ediyorum. Bu işte görüldüğünden daha fazlası olduğunu anlamalısınız," diyerek Lord Ashfordshire markizi ikna etmeye çalıştı ama nafile.

"Ben kararımı verdim." Marki, Emily'ye son bir kez tiksintiyle baktı. "Yeterince gördüm."

Marki, gecenin karanlığında yankılanan sözlerinin ardından topuklarının üzerinde döndü ve dramatik ve öfkeli bir çıkışla toplantıyı terk etti. Şaşkına dönen konuklar şok olmuş bir sessizlik içinde durdular ve gözleri markizin geri çekilen figürünü takip etti.

Durumun ciddiyeti anlaşıldıkça katılımcılar arasında fısıldaşmalar ve sessiz konuşmalar patlak verdi. Emily'nin babası, düş kırıklığına uğramış ve aşağılanmış bir halde, Marki'nin ayrılışının kabus gibi olayların doruk noktası olduğunu izlemekten başka bir şey yapamadı. Kızını ısıtmak için kendine yakın tutan adam kalabalığa doğru ilerlemeye başladı.

Alexander, "Lordum, size yardım etmeme izin verin," diye söze başladı ama Lord Ashfordshire'ın gözleri sanki

bir kılıçla kesilmiş gibi onun sözünü kesti. "Yeterince şey yaptınız," diye cevap verdi adam. "Bırakın geçelim."

Alexander'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunların hepsi onun suçuydu. İşlerin bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydi ve şimdi Emily'nin itibarı mahvolmuştu. Kalabalığın arasında bir yol oluşmaya başladı, kasvetli bir koridor gibi, seyircilerden oluşan bir cenaze alayı, geçmelerine izin vermek için ayrılıyordu. Yargılama ve aşağılamayla ağırlaşan atmosfer, ikisi için de hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını farkına varılmasıyla renklendi.

Yüzünde hüznün ve teslimiyet karışımı bir ifade olan Emily ve gecenin olaylarının ağırlığını taşıyan babası, ayrılan konukların arasından geçerek koridorda yürüdüler. Ay ışığı üzerlerinde solgun bir parıltı yaratırken, siluetleri sessizce onları izleyenlerin figürleriyle çerçevelenmişti.

Alexander orada öylece duruyordu, kalbi suçluluk ve pişmanlıkla doluydu. Uzanıp onları durdurmak, bir tür teselli ya da rahatlık sunmak istiyordu ama tüm bu olaylar zincirinin kendi eylemlerinin ve yaptığı seçimlerin bir sonucu olduğunu çok iyi biliyordu. Bu tam da korktuğu şeydi. En kötü kâbusları gözlerinin önünde çözülmüştü.

Emily'ye olan aşkı gecenin çalkantılı bir hal almasının katalizörü olmuş ve sonuçları toplantı boyunca yankılanmıştı. Bu, görmezden gelemeyeceği acı bir gerçektir; Emily ve ailesinin karşı karşıya kaldığı acı ve aşağılanma, kendi kararsızlığı ve iç kargaşasıyla ayrılmaz bir şekilde bağlantılıydı.

Adam onu reddetmemiş olsaydı, kız buraya, göle kaçmazdı. Ve sonuç olarak, bunların hiçbiri olmayacaktı. Çardakta gizlenmiş olarak kalacaklar, bir noktada şenliklere geri döneceklerdi. Ama kader başka türlü olmasını istedi. Bu şekilde.

Onların uzaklaşmasını izlerken, omuzları sorumluluğun ağırlığıyla çöktü ve bu gecenin trajik sonuca ulaşmasında merkezi bir rol oynadığını biliyordu.

Omzunda birinin dokunuşunu hissederek döndüğünde Caroline'in yüzünde kederli bir ifadeyle orada durduğunu gördü.

"Alexander..." dedi, sesi endişeyle doluydu. "Sen iyi misin?"

Cevap verecek kelimeleri bulamıyordu, duyguları kelimelere dökülemeyecek kadar çığ ve çelişkiliydi. Sanki tüm dünya onun sadece Emily'nin itibarını değil, hayatını da mahvettiğine sessizce tanıklık ediyormuş gibi hissediyordu. Bunların hepsi onun suçuydu.

Emily, kararsızlığıyla üzerine saldığı kaostan çok daha iyisini hak ediyordu ve bu farkındalık vicdanını aç bir canavar gibi kemiriyordu. Emily'nin mutluluğunun ve refahının ona karşı beslediğı hislerden çok daha önemli olduğuna dair ıstırap verici inancından kaçamıyordu.

Kendisine sorulan soru karşısında sadece başını salladı ve yüreğı burkularak ondan uzaklaştı, Rose'u bulmak ve kendi evinin kutsallığına geri dönmek için aceleyle içeri girdi. Ancak meraklı gözlerin onu terk edeceğinden şüpheliydi.

Hayır. Gittiğı her yerde onu takip edeceklerdi, çünkü kendi vicdan azabı da aynı meraklı gözlere sahipti. Ve onlardan asla kaçamazdı.

Bölüm 32

"Bu rezaletin sonu yok mu!?" Lord Ashfordshire sabah gazetesini öfkeyle yemek masasının tam ortasına fırlattı, karısı ve iki kızı çoktan yerlerini almışlardı. Herkes hareketsiz bir şekilde durdu, sadece gözleri odanın içinde geziniyordu.

Kaderin cilvesine bakın ki, gazeteler Emily'nin görebileceği bir yere düşmüştü. Manşetler göz kamaştırıcıydı, kalın harflerle onu genç bir hanımın maruz kalabileceği en kötü suçla suçluyorlardı: skandal ve görevi kötüye kullanma.

Bir İffetsizin Düşüşü.

Ona böyle hitap etmişlerdi. Kelimeler ona fiziksel bir darbe gibi çarptı ve sayfalara yayılan müstehcen ayrıntıları okurken gözlerinden yaşlar süzüldü. Kasabanın dedikodu yazarları olayın her yönünü incelemek için hiçbir çabadan kaçınmamışlardı ve Emily'nin aşağılanması herkesin görebileceği şekilde gözler önüne serilmişti.

Halk bu sansasyonel hikâyeyi daha fazla dinlemek için yanıp tutuşuyor gibiydi ve tam üç gün sonra bile ilgileri en ufak bir azalma göstermedi. Manşetlerin ağırlığı üzerine çöktükçe derin bir utanç ve çaresizlik duygusu hissetti. Vicdan azabı onu canlı canlı yiyordu.

"Onu okuma, sevgilim." Leydi Ashfordshire'ın nazik sesi Emily'yi şimdiki ana geri getirdi.

Emily bakışlarını gazetelerden ayırarak annesinin dediğini yaptı. Annesinin gözlerinden bu durumun ona itiraf etmek istediğinden daha fazla acı verdiğini görebiliyordu, çünkü ancak bir anne çocuğuna bu kadar sempati duyabilirdi. Bunun evlilik umutlarının neredeyse tamamen yok olmasıyla bir ilgisi yoktu, daha ziyade kızının acısının tüm dünyanın görebileceği şekilde gözler önüne serilmesinden dolayı acı çektiği gerçeğiyle ilgiliydi.

Emily sessizce annesinin rahatlığını ve desteğini takdir etti. Sessiz ve endişeli bir şekilde gazeteyi yemek masasının üzerine bıraktı ama manşetler orada, gözünün önünde, acısıyla alay edercesine duruyordu.

Ancak babası bu konuda herhangi bir sükunete izin vermiyordu. "Neden okumasın ki?" diye sordu sinirli bir şekilde alay ederek. "Tüm Londra okudu. Yani, ailemizin en kötü anına şahit olacak kadar şanslı olmayanlar."

O meşum balonun üzerinden sadece üç gün geçmişti ve baloyu çevreleyen skandal hızla tüm kasabaya yayılmıştı. Skandal sayfaları ve dedikodu sütunları olayın sansasyonel anlatımlarıyla dolmuş, ortaya çıkan dramın canlı ve lanetleyici bir resmini çizmişti.

Ama en kötüsü bu değildi. Marki, nişanı bozma kararı nedeniyle toplumun gözünde bir kahraman olarak selamlandı. İlkeli ve namuslu bir beyefendi olarak ünü bozulmamıştı ve karısı olacak kadından derhal uzak durarak ailesinin adının kutsallığını koruduğu için övgüler almıştı.

Öte yandan Emily, toplumsal yargının en ağır yükünü çekti. Ahlaksız olarak damgalandı, kasabanın seçkinlerinin gözünde itibarı onarılamayacak kadar zedelendi. Ailesi sosyal izolasyon ve skandalla karşı karşıya kaldı ve kendilerini toplumun sınırlarında buldular, umutları ve hayalleri paramparça oldu.

Skandalın fısıltılı konuşmalara ve sosyal toplantılarda kaşların kalkmasına konu olmaya devam edeceğini biliyordu. Kasabanın dedikodu değirmeni hararetle dönüyordu ve yakın zamanda azalacağına dair hiçbir belirti yoktu.

Hizmetçiler kasvetli yemek salonunda kahvaltı servisine başladığında, tabakların şingirtısı ve gümüş takımların porselene çarpma sesi havayı doldurdu.

Hizmetçiler odanın içinde pratik bir verimlilikle hareket ediyor, tabakları yerleştiriyor ve çay dolduruyorlardı ama ortam gergin ve rahatsızdı. Hep birlikte güldükleri ve günü iple çektikleri geçmiş günlerdeki kahvaltılarla tam bir tezat oluşturuyordu. Şimdi ise dört gözle bekleyecekleri hiçbir şey yoktu.

"Bunun ailemizin en kötü anı olduğunu biliyorum." Emily suçu kabul etmek zorunda kaldı.

"Ne düşündüğünü gerçekten bilmiyorum." Emily'nin babası son üç gündür başka hiçbir şey hakkında konuşamıyordu. "Bu skandalın yaşanmasına nasıl izin verebildin? Eğer kendini düşünmüyorsan, en azından Sarah'yı düşünmeliydin. Sadece kendi iyi evlilik şansını değil, onunkini de mahvettin!"

"Biliyorum," diye tekrarladı Emily. "Bu bir mazeret değil ama ben her şeyi sevgimden yaptım."

"Aşk mı?" diye alay etti babası, başını inanmaz bir şekilde sallayarak. "Aşkın evlilikle ne alakası var, seni aptal kız?"

"Her şeyi," diye açıklamaya çalıştı Emily ama babasının pragmatik zekâsının bunu anlamayacağını biliyordu. "Her şeyin şu anda olduğu gibi olduğunu biliyorum ama Alexander'ı seviyorum ve onun da beni sevdiğini düşündüğüm bir nokta vardı."

"Dük senden bile daha sorumsuz," diye homurdandı babası öfkeyle. "Bir balo dışında bir hanımefendiyle yalnız kalmaması gerektiğini bilmeliydi."

"Bu sadece onun suçu değil," diye yanıtladı Emily, suçun kendi payına düşen kısmını kabul etmekte kararlıydı.

"Elbette ikiniz de suçlusunuz! Ama o bir erkek, ne olacağını bilmeliydi. Senin de bilmen gerekirdi, Emily!"

"Patrick, sevgilim..." Leydi Ashfordshire elini şefkatle kocasının elinin üzerine koydu. Her zaman sakın ve soğukkanlı bir varlık olmuştu, ki bu da şu anda hepsinin her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduğu bir şeydi. "Bu hepimiz için zor bir dönem. Emily hatalarından ders aldı. Ve aile olarak ona destek olmalıyız. Suçlamak ve suçlanmak olanları değiştirmeyecektir."

"Gerçekten öğrendi mi, Anne?" diye kuşkuyla konuştu, yatıştırılmak istemiyordu.

"Ona bunu sormadın bile," diye hatırlattı karısı. "Son üç gündür tek yaptığın bize olanları hatırlatmak ve nedenini merak etmek. Bir şeyin neden olduğunu merak etmenin bir anlamı var mı?"

Adam derin bir iç çekti, sonunda tek kelime bile karşılık vermedi. Emily buna inanamıyordu. Sadece annesi onun üzerinde bu güce sahipti. Annesinin sözleri her zaman bir bilgelik ve empati duygusu taşırdı ve yatıştırıcı tavrı odada yükselen gerginliği yatıştırmaya yardımcı oldu. Şimdi Emily'ye döndü, gözleri anne sıcaklığıyla doluydu.

"İlerlemenin ve hayatlarımızı yeniden inşa etmenin bir yolunu bulmalıyız. Emily, ne olursa olsun senin için buradayız." Sevgiyle konuştu

sınır tanıımıyordu ve neredeyse Emily'nin gözyaşlarına boğulmasına neden oluyordu.

Herkes kahvaltısını yapmaya başlarken, "Teşekkür ederim anne," diye fısıldadı. Emily sessizliği memnuniyetle karşıladı ama babasının anlayış göstermediğini biliyordu. Ondan anlayış bekleyemezdi, hele de böylesine büyük bir hata yapmışken.

Gergin geçen kahvaltıdan sonra Emily, canlı çiçeklerin ve sakin çevrenin evin içindeki kargaşadan biraz olsun uzaklaşmasını sağladığı bahçenin tesellisine kaçma ihtiyacı hissetti. Çiçekler arasında dolaşırken, güzel kokulu hava ve hafif esinti sıkıntılı ruhunu yatıştırıyor gibiydi.

Bir daha insan içine çıkabilecek miydi? Hayatının geri kalanını evinin dört duvarı arasında inzivaya çekilerek geçireceğini düşünmek aptalcaydı. Ama aynı zamanda, o gece orada olan tüm o insanlarla yüzleşme düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Sadece o insanlarla değil, Alexander'la da.

Son üç gün içinde pek çok senaryo düşünmüştü. Aklına sayamayacağı kadar çok kez onun görüntüsü gelmişti. Rüyaları her gece ona hayat veriyordu. Yine de sonuç hep aynıydı. Eğer ona fikrini değiştirdiğini, onu en az onun kadar sevdiğini söylemek isteseydi, burada olurdu. Hissettiklerinden emin olsaydı, tek bir anını bile boşa harcamazdı.

Emily derin bir iç çekti, adımları onu sonunda tam çiçek açmış, yaprakları pembe ve kıvrılın narin tonlarıyla bezenmiş muhteşem bir gül fidanına götürdü. Nefes kesici bir manzaraydı. Göz kamaştırıcı çiçeklere sabitlendi.

Güllerle arasında derin bir bağ hissetti, sanki onlar kendi iç kargaşasını yansıtıyordu. O kadar zarif ve güzel olan güller, büyüleyici dış görünüşlerinin altında kendi dikenlerini ve kırılmanlıklarını gizliyordu. Zarafet ve çekicilik görünümünün yerini skandal ve yargılamanın acı verici gerçekliğine bıraktığı kendi hayatını düşünmeden edemedi.

Emily orada durmuş, düşünce ve tefekkür içinde kaybolurken, yaklaşan ayak seslerini bile duymadı. Sarah Emily'nin omzuna rahatlatıcı bir el koydu ve iki kız kardeş sessiz bir anlayış anını paylaştı. Emily zayıf bir gülümsemeyle ona döndü. Kelimelere gerek yoktu. Aralarındaki bağ, duygularını konuşma dili olmadan aktarabilecek kadar güçlüydü.

"Tüm bunların sorumlusunun sen olduğunu bilmek korkunç bir duygu," diye itiraf etti Emily, duyduğu pişmanlığın derinliğini kelimelere dökmekte zorlanıyordu.

"Her şey yoluna girecek Emily," dedi Sarah ona kardeş şefkatiyle. "Bununla birlikte yüzleşeceğiz ve zamanla her şey daha iyi olacak."

Yine de Emily kalbinde derin bir suçluluk duygusunun ağır bastığını hissetti. Yaptıklarının ve ardından gelen skandalın yükü taşınması ağır bir yükü. Seçimleri sadece kendi hayatını etkilemekle kalmamış, aynı zamanda ailesinin, özellikle de Sarah'nın üzerine gölge düşürmüştü.

"İşte beni daha çok rahatsız eden de bu," dedi Emily ağır bir iç çekişle, tüm dünyanın yükü omuzlarındaydı. "Ne demek istiyorsun?" Sarah merak etti.

"Ailemizin adını lekeleyen bu rezaletin Bay Willcott'la evlenme ihtimaline gölge düşürmesinden korkuyorum," diye korkusunu açığa vurdu Emily. "Bencilce davranışlarımın senin geleceğini ve sevdiğin adamla olan mutluluğunu tehlikeye atacağı düşüncesine katlanamazdım."

Sarah'nın skandal lekesinden uzak, mutlu bir yaşam ve sevgi dolu bir evlilik şansına sahip olmasından başka bir şey istemiyordu.

kendi yoluna gölge düşürmüştü. Ancak Sarah sadece gülümsedi. En ufak bir endişe bile duymuyor gibiydi.

Sarah Emily'nin elini tuttu ve nazıkçe sıktı. "Henry iyi bir adam. Bana çok değer veriyor ve bu skandalın ötesini göreceğine inanıyorum. Aşk toplumun yargılarından daha güçlüdür."

Sözleri rahatlatıcı bir inanç taşıyordu ve Sarah'nın Henry'nin karakterine olan sarsılmaz inancı Emily'ye bir umut ışığı sundu. Belki de her şey kaybolmamıştı. Ama kendi aşk hikâyesine gelince, bunun bittiğine inanmaktan kendini alamıyordu. Söyleyecek başka ne kalmıştı ki?

"Biliyor musun," dedi Emily, pek çok şey için utanmıştı ama içinde taşıdığı duygular için asla, "beni gerçekten sevdiğini sanıyordum. Buna ikna olmuştum. Duygularımızın gerçek olduğuna inanıyordum ama şimdi anlıyorum ki yanılmışım."

Kız kardeşinin itirafına nasıl karşılık vereceğini bilemeyen Sarah, empatik bir sessizlik içinde onu dinlemekle yetindi. Emily'nin duygusal karmaşasının derinliğini ancak bir kız kardeşin anlayabileceği gibi anlamıştı.

"Birlikte bir geleceğimiz olduğunu düşünmüştüm," diye devam etti Emily, bu düşünce küçük bir gülümsemeye neden oldu, ancak bu gülümseme içinde bulunduğu durumun acı gerçekliğiyle hemen söndü. "Ama şimdi görüyorum ki hepsi aptalca bir rüyaymış. Hayal kurmak tehlikelidir, Sarah. Çok tehlikeli."

Gelecek bir belirsizlik bulutuyla örtülü, önündeki yol ürkütücü ve affetmez görünüyordu. Skandal hayatının akışını değiştirmişti ve bir zamanlar ona rehberlik eden umut ve amaç duygusunu yeniden kazanıp kazanamayacağını sorguluyordu.

"Hayır, hayır," dedi Sarah şefkatle. "Hayal kurmayı asla bırakmamalısın. Asla."

"Rüya görmenin beni getirdiği yere bak," dedi Emily çatlak bir sesle. "Kırık bir varlık durumuna."

"Bir adam seni kırdı," dedi Sarah. "Seni olduğun gibi harika bir kız olarak görmeyen bir adam Emily. Ona kalbini, zarafetini, itibarını verdin. Neredeyse ona her şeyini veriyordun. Senin yaşadığın gibi korkunç bir durumdan sonra bir insanın sahip olduğu son şeye sahip olmasına izin verme. Senin umutlarına ve hayallerine sahip olmasına izin verme."

Emily kız kardeşine bunun için artık çok geç olduğunu söylemek üzereydi. Alexander zaten bunların hepsine sahipti. Tüm umutları karmaşık bir şekilde ona bağlıydı. Tüm hayalleri de ona aitti. Artık kendisine ait hiçbir şeyi yoktu, ona ait olmayan hiçbir şeyi yoktu. Bu durum onu kelimelerin ötesinde dehşete düşürmüştü.

Kız kardeşinin elini sıktı ve sessiz kaldı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bazen kelimeler gereksizdi. İnsanın ihtiyacı olan tek şey, yaşadığı çalkantıyı anlayan sevdiği birinin varlığıydı.

Güneş bahçeyi sıcak, altın rengi ışığıyla yıkarken Emily ve Sarah çocukluklarından beri değer verdikleri sakin vahada yürümeye devam ettiler. El ele tutuşarak yan yana yürüdüler; aralarındaki bağ, zorluklar karşısında her zamankinden daha güçlüydü.

Hayatla iç içe olan bahçe, yenilenme ve umut hissi veriyor gibiydi. Çiçekler hafif esintiyle salınıyor ve kuşlar melodik şarkılar söylüyordu; kız kardeşler gezinirken etraflarını saran bir doğa senfonisiydi bu.

Emily, tek bir değerli an için, bir şekilde, sonunda her şeyin yoluna gireceğine inandı. O ve kız kardeşi attıkları her adımda birbirlerinden güç alıyor, önlerinde ne olursa olsun bununla birlikte yüzleşeceklerini bilerek teselli buluyorlardı.

Bölüm 33

Alexander gözlerini ayıramadan bitmiş resme baktı. Nefes kesici bir başyapıttı, sadece sanatsal yeteneğinin değil, aynı zamanda duygularının derinliğinin de bir kanıtıydı. Bu onun şimdiye kadarki en iyi çalışmasıydı ve kendini aşabileceğinden şüphe duyuyordu.

Emily'nin güzel mavi gözleri, ona bakmaya cesaret eden herkesin ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi görünen unutulmaz bir derinliğe sahipti. Hüzün, direnç ve biraz da meydan okuma karışımıyla doluydular. Çok mükemmel, tamamen ona aittiler. Güzel yüzü gevşek buklelerden oluşan bir şelale ile çerçevelenmişti ve saç telleri ışık ve gölgenin ince etkileşimini yakalayarak resme hayat veren bir derinlik ve doku hissi yaratıyordu.

Emily'nin duruşu zarafet ve şıklığı yansıtıyordu, ama aynı zamanda kendini tutuşunda, sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi bir kırılğanlık vardı. Lavantanın narin bir tonu olan elbisesi yumuşak bir bulut gibi etrafında dalgalanarak portrenin ruhani niteliğine katkıda bulunuyordu.

Arka plan, melankoli ve iç gözlem hissi yaratan yumuşak maviler, yeşiller ve grilerden oluşan sessiz renklerin bir karışımıydı. Sanki Emily kendi duygularından oluşan bir fonda, karmaşık ve derin bir dünyada yer alıyordu.

Yarattığı şaheserin önünde dururken, Emily'yle işlerin çok ileri gitmesine izin verdiği ve en kötüsü, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk ettiği acı gerçeğinden kaçamadı.

Suçluluk ve kendini kınama duyguları içinden amansız bir dalga gibi akıp geçiyordu. Kendi arzularının ve kararsızlıklarının Emily'nin hayatını saran acıya ve kargaşaya yol açmasına izin veren bir adam, bir ahlaksız gibi hissediyordu. Onu savunmak için tek bir kelime bile etmemişti ve bunun anısı bir hayalet gibi peşini bırakmıyordu.

Sadece bu da değil, o uğursuz gecenin anısı, Emily'yi suyun içinde, karanlıkta çırpınırken gördüğü an, zihninde silinmez ve unutulmaz bir imgeye dönüşmüştü. Bu keskin bir farkındalık anıydı, eylemlerinin ve kendi korkaklığının sonuçlarının içgüdüsel bir hatırlatıcısıydı. O gecedan beri kendisini saran suçluluk ve sorumluluk duygularından kaçamıyordu.

Pencereden süzülen ay ışığı, içinde hissettiği karanlığı yansıtarak ruhuna uzun gölgeler düşürüyor gibiydi. Alexander yaptığı hataları asla tam olarak telafi edemeyeceğini biliyordu ama bunu telafi etmenin bir yolunu bulmaya kararlıydı.

Titreyen parmaklarıyla uzun bir bez parçasına uzandı ve Emily'nin unutulmaz portresini şefkatle örttü. Tam o sırada kapının çalındığını duydu. Şaşkınlıkla dikkatini girişe çevirdi ve tüm evin uykuya daldığını düşündüğü bu geç saatte onu kimin arayabileceğini merak etti.

"İçeri gel," diye seslendi.

Kapı yavaşça, neredeyse tereddütle açıldı ve karşısında Rose duruyordu. Onu kibar bir gülümsemeyle karşıladı, ancak içindeki kargaşa yüzeyin altında saklı kalmaya devam etti.

"Rose," dedi, sesi sıcak ve davetkârdı. Rose'a tek bir bakışı, onun kendisine kendi gündemiyle geldiğini anlaması için yeterliydi. "Seni buraya getiren nedir?"

Bir an tereddüt etti, sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Adam haklıydı. Aklında bir şey vardı, paylaşmak istediği ama tam olarak nasıl yapacağını bilmediği bir şey.

"Anne... son üç gündür sabah gazetelerini saklıyor," diye alçak sesle konuştu, sanki duvarların sözlerini istenmeyen kulaklara taşımamasından korkuyormuş gibi. Ama tüm kulaklar duyulması gerekenleri çoktan duymuştu. Ortaya çıkarılacak hiçbir sır kalmamıştı. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Biliyorum." Basitçe başını salladı. "Dedikoduların Londra'nın her yerinde bir yangın gibi yayıldığını bilmek için gazeteleri okumama gerek yok. *Ton* bunun gibi hikâyelerle büyüyor."

"Elimden almadan önce bir tanesini okumayı başardım," diye itiraf etti Rose, yapmaması gereken bir şey yaptığıının farkında olarak ayaklarına bakarken. Ancak artık bir çocuk değildi ve onun merakını böyle şeylerden uzak tutamazdı.

"Böyle sansasyonel makaleler okumamalısın." Başını salladı, gerçekten ciddi bir tavsiyeydi bu. "Basit bir hikâyeyi alıp öyle bir süslüyorlar ki bambaşka bir şeye dönüşüyor."

Sadece onun durumunda, yazılanların çoğu doğruydı. Emily bir erkekle birlikte olmak için balodan kaçmıştı. *Onunla*. Neyse ki çardakta ne olduğunu kimse bilmiyordu. Bu, bu kargaşa fırtınasında küçük bir umut ışığıydı.

"Ben artık çocuk değilim Alexander," dedi ona, sanki aklını okuyabiliyormuş, korkularını ve şüphelerini okuyabiliyormuş gibi. "Beni hayattan koruyamazsın."

İç çekti. Rose da dahil olmak üzere değer verdiği herkesi hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi hissediyordu. "Seni güvende tutacağıma ve koruyacağıma yemin ettim, özellikle de böyle şeylerden."

"Ve sen sözünü tuttun," diye güvence verdi ona, bir adım daha yaklaşarak. "Beni koruyabilirsin ama ben sadece deneyimleyerek öğrenebilirim ve bu da insanın kendi başına yaşaması gereken bir şeydir, başkası aracılığıyla değil."

Adam gülümsedi, kızın cevabı karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. "Nasıl bu

kadar bilge oldun?" Kadın da ona gülümsedi. "Seni izleyerek."

Başını iki yana salladı. "Bence bunu pek yapmamalısın."

"Neden olmasın?" dedi, üstü örtülü portreye bakarak. "Sen iyi bir adamsın Alexander. Bunu herkes görebilir."

"Şu anda kendimi iyi bir adam gibi hissetmiyorum," diye itiraf etti parmaklarını saçlarında gezdirirken. "Dürüst olmak gerekirse, tam tersini hissediyorum."

Buna bir şey söylemedi. Buna gerek yoktu. Bunun yerine, sanat odasının köşesindeki ağır bir örtüyle kaplı büyük tabloyu işaret etti. "Bu Emily'nin bir portresi mi?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Evet."

"Ama... bu bir portreden daha fazlası, değil mi?" Rose nazikçe sordu, parmakları ağır örtüyü okşuyor, izin almadan çekmek istemiyordu. Bunu yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu, çünkü o portrenin onun için ne anlama geldiğini de biliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu biraz endişeyle, ama kızın bununla nereye varmak istediğini hissedebiliyordu. Şaşkınlık ve kırılğanlık karışımı bir duyguyla onun yanıtını bekledi.

"Bu kadar cüretkâr olmama izin verirsen," diye yumuşak ve şefkatli bir şekilde konuştu ve adam onun söyleyeceği her şeyin sevgi dolu bir yerden geldiğini biliyordu. "Olan her şeye rağmen, belki de tam da bu yüzden, duyguların tıpkı bu tablo gibi ağır bir örtü altında tutuldu. Onları herkesten, hatta kendinden bile saklıyorsun, kendine kimseden beklenmeyecek bir görev duygusu yüklüyorsun."

Alexander, "Anlamıyorsun Rose," demeye çalıştı ama kadının sevgi dolu gülümsemesi onu durdurdu.

"Senin kayan, güvenli limanın olan birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi anlıyorum. Sonrasında hayatın ne kadar korkutucu görüldüğünü ve sana beklenmedik bir anda gelebilecek herhangi bir mutluluğa nasıl layık olmadığını hissettiğini anlıyorum," diye hatırlattı ona.

Gerçekten de anlıyordu. Babasını kaybetmişti. Alexander onun hiçbir şey istememesi için elinden geleni yapmış olsa da, asla babasının yerini tutamazdı, tutmaya da niyeti yoktu. Ama sevilen birini kaybetmenin acısı evrenseldi. Bu kişinin bir daha asla geri gelmeyeceğini bilen kalp aynı şekilde, ıstırap içinde ağrıyordu.

"Babamı kaybettiğimde, onun yanına bile yaklaşabilecek birini asla bulamayacağımı düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Ama sen sana ihtiyacımız olduğunda annemi ve beni fırtınadan korudun. Onun yokluğunda bile mutluluğa layık olduğumuzu bize kanıtladın."

"Elbette öylesin." Güven verici bir şekilde gülümsedi. "Ve her şeyi tekrar yapardım, gerekirse milyonlarca kez."

"Bunu biliyorum ve çok minnettarım. Ayrıca kendini dünyanın geri kalanına kapatarak cezalandırmanın çözüm olmadığını da biliyorum," diye tavsiyede bulundu. "Seni izledim Alexander. Emily'ye nasıl baktığını ve onunla birlikteyken nasıl olduğunu gördüm. Seni çok uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim."

Bu kadarı doğruydı. Emily onu varlığıyla her şereflendirdiğinde o mutluluk dalgasını hissediyordu. Bu inkâr edilemezdi. Rose'un sözleri odada yankılanırken Alexander'ın zihni sakladığı anılara, Emily'yle geçirdiği anlara geri döndü.

Kaçamak bakışları, içten kahkahaları ve paylaştıkları derin bağı hatırladı. İçinde bulundukları durumun karmaşıklığına rağmen, o anlar saf ve gerçekti ve onu daha önce bilmediği bir mutlulukla dolduruyordu.

Kalbindeki ağırlık değişmeye başlamış, yerini Emily ile yaşadığı mutluluğa dair acı tatlı bir nostaljiye bırakmıştı. Bu onların gerçek aşkını, içinde bulundukları koşulların sınırlarını zorlayan bir aşkı hatırlatıyordu.

"Onunla gerçekten mutluydum," diye fısıldadı Rose'dan çok kendi kendine. "Emily ile birlikte olmak, bir daha asla olamayacağımı düşündüğüm bir şekilde kendimi canlı hissetmemi sağladı."

Alexander'ın yüzündeki duygu değişimini gözlemleyen Rose, anlayış ve empatiyle bezenmiş sesiyle nazik bir cesaretlendirmeye konuştu. "Aşk nadir ve değerli bir armağandır," diye hatırlattı ona.

"Ve onu bulduğunuzda, tüm dünya size karşı olsa bile, uğruna savaşmaya değer. Eğer Emily sizin mutluluk kaynağınızsa, kalbinizi canlandırıyor, o zaman bu, önünüzdeki zorluklara rağmen kaçmak yerine kucklamaya değer bir aşktır."

Alexander çelişkili duygularıyla boğuşuyor, hissettiği aşk ile ailesine ve merhum karısının hatırasına karşı borçlu olduğu görev arasında kalıyordu. Verdiği kararların ağırlığı omuzlarına çökmüştü. Rose bunu bir şekilde hissediyor gibiydi, sadece bir kadının hissedebileceği gibi.

"Bir zamanlar kalbinin Amelia'ya ait olduğunu biliyorum." Gülümsedi. "Ve onu asla unutmayacaksın. Nasıl unutabilirsin ki? Ama kalbini bir başkasına açmanın Amelia'yı kalbinden kovmak anlamına gelmediğini de bil. Kalbin bir zamanlar Amelia'yla birlikte olduğun kişinin anısını yaşatacak kadar büyük ama aynı zamanda kendine yeniden mutlu olma, yeniden sevmeye şansı da tanıyor."

"İçimde bir savaş var," diye olabildiğince basit bir şekilde itiraf etti. "Ve bu beni parçalıyor."

"Sen kendinin en büyük düşmanısın Alexander," dedi elini onun yanağına koyarak, dokunuşu şefkatli ve rahatlatıcıydı. "Mutlulukla aranda duran tek kişi sensin. Bunun senin için zor bir an olduğunu biliyorum. Ama sonunda bu seçimi yapacak olan sensin. Kalbinin sesini dinlemeli ve sana en çok mutluluk getirecek yolu seçmelisin."

Bir seçim yapması gerektiğinin farkına vararak kalbi ağırlaşan Alexander, bir yol ayrımında olduğunu biliyordu. Vereceği karar sadece kendi hayatını değil, sevdiklerinin hayatını da şekillendirecekti. Derin bir nefes alarak Emily'nin üstü örtülü portresine yaklaştı, korku ve kararlılık karışımı bir his içindeydi. Kararlı elleriyle örtünün kenarını kavradı ve aşağı çekerek Emily'nin portresini odanın loş ışığında ortaya çıkardı.

Kalbi kıpırdanmaya başladı. Portre onun ruhuna tutulmuş bir aynaydı ve sakladığı aşkı yansıtıyordu. Şimdi ona bakarken, Alexander'ın içindeki farkındalık kristalleşti. Kalbi Emily'yi özlüyordu ve paylaştıkları anların anıları düşüncelerini doldurarak inşa etmeye çalıştığı bariyerleri yıktı.

"Haklısın," dedi sonunda teslim olarak. "Duygularımı daha fazla inkâr edemem. Emily'yi hayatımda istiyorum. Onu başka biriyle hayal edemiyorum. Kendimi başka biriyle ya da yalnız hayal edemiyorum. Ona hayatımda ihtiyacım var. Ve... her şey bu haldeyken, bunu ona borçluyum. Onunla evlenmek, onu kendi elimle içine soktuğum skandal fırtınasından kurtaracaktır."

Rose onun yanında durdu ve onu saran derin farkındalığı anladı. Bu bir berraklık anıydı, kaderini şekillendirecek bir karardı. Koluna güven verici bir el koydu ve sessizce onun seçimini destekledi. Bunu ona Bay Stirling ve Rose'un annesi de söylemişti ama kalbinin derinliklerine ulaşabilecek kişinin genç kuzeni olacağını hayal bile edemezdi.

"Teşekkür ederim Rose," dedi heyecanına hâkim olamayarak. Duygularının barajı patlamış gibi hissediyordu ve şimdi akış durmuyordu. "Artık ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Onu omuzlarından yakaladı ve dudaklarını yanağına bastırdı. Sonra aceleyle sanat odasından çıktı ve çalışma odasına yöneldi. Uyuması mümkün olmayacaktı. Ama gecenin bir yarısı Emily'nin kapısının önünde de beliremezdi.

Emily'ye evlenme teklifini olabildiğince büyülü kılmaya kararlı olan Alexander, şafağın ilk ışıklarının bu önemli olay için mükemmel bir zemin oluşturacağına karar verdi. Sabah güneşi yeni başlangıçları, hayatlarında güzel bir dönemin başlangıcını simgeleyecekti. Gece ise uyanık kalacak ve neredeyse ellerinden kayıp gitmesine izin verdiği gelecekteki hayatlarının hayalini kuracaktı.

Bölüm 34

Çok mu erken? Alexander atını mahmuzlayıp Emily'nin evine doğru heyecanla dörtnala koşarken merak ediyordu. Toplumun standartlarına göre, elbette öyleydi. Bu uygunsuzluğun doruk noktasıydı ama Alexander'ın umurunda bile değildi.

Sabahın serin havası yüzüne çarparak onu canlandırdı ve malikâneye yaklaştı. *Hayır, çok erken değil, ama neredeyse çok geç,* diye gülümseyerek sonuca *vardı*, tüm hayatının en büyük hatasını yapmaktan kurtulduğu *için çok mutluydu*.

Büyük girişin önünde durdu, atından zarifçe indi ve heybetli ön kapıya yaklaştı. Sert ama heyecanlı bir vuruşla uşağın cevap vermesini bekledi. Küçük kadife kutunun hâlâ orada olduğundan, buraya gelirken bir şekilde cebinden düşmediğinden emin olmak için milyonuncu kez cebini yokladı. Ama bu bile onu buraya yapmak için geldiği şeyi yapmaktan alıkoymayacaktı.

Birkaç dakika sonra uşak kapıyı açtı, yüzünde hem şaşkınlık hem de nezaket ifadesi vardı. Profesyonel tavrını koruyarak, "Günaydın," diye selam verdi. "Ziyaretinizin amacını öğrenebilir miyim?"

Alexander, yüzeyin hemen altında fokurdayan coşkusunu zar zor dizginleyebiliyordu. "Günaydın," diyerek tüm yüzünü aydınlattığını hissettiği bir gülümsemeyle adamı selamladı. "Ben Ravenswood Dükü'yüm. Beni kabul etme nezaketini gösterirse, Lord Ashfordshire ile görüşme talebinde bulunmaya geldim."

"Sizi bekliyor mu?" diye sordu uşak aynı kibarlıkla.

Alexander sevincini azaltmayan bir sesle, "Korkarım hayır," diye itiraf etti. "Ama lütfen ona bunun son derece acil bir mesele olduğunu bildirin."

"Hemen, Majesteleri." Uşak eğildi. "Beni misafir odasına kadar takip etme nezaketini gösterirseniz, Lord Ashfordshire'ı ziyaretinizden haberdar edeceğim."

Alexander kâhyanın peşinden lüks misafir odasına girdi, kalbi gergin bir enerjiyle çarpıyordu. Emily'ye koşmak, kalbinde ve ruhunda sakladığı her şeyi şu anda ortaya çıkarmak istiyordu ama bunu doğru şekilde yapması gerekiyordu.

Şimdiye kadar çok fazla hata yapılmıştı. Bu kez her şey mükemmel olmalıydı. Bunun için de önce Emily'nin babasıyla konuşması, ona kızını her zerresiyle sevdiğini ve onu karısı olarak görmekten başka hiçbir şeyin kendisini daha mutlu edemeyeceğini söylemesi gerekiyordu.

Alexander, Emily'nin evinin zarif salonunda dururken, sinirleri beklentiyle yıpranmaya başladı. Adımları geniş ve zengin mekânda yankılanarak bir ileri bir geri yürüyordu. Düşünceleri yaklaşmakta olan konuşmanın ağırlığı tarafından tüketilirken, süslü mobilyalar ve zarif dekor bulanık görünüyordu.

Kravatını düzeltti ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. Geçen her an sonsuzluk gibi geliyordu ve her geçen saniye gerginliğini daha da artırıyordu. Güzelce işlenmiş şömine saatinin saatine baktı; her bir tik odada yankılanıyor gibiydi.

O anda kapı açıldı ve Emily'nin babası öfkeyle yüzü buruşmuş bir halde salona daldı.

küçümseme. Atmosferdeki ani değişim hissediliyordu ve Alexander'ın göğsünde bir korku düğümü sıkılaştı.

"Sen!" Lord Ashfordshire haykırdı, sesi öfke doluydu, suçlama parmağı ise tam Alexander'ı gösteriyordu. "Aileme utanç getirdin, adımızı ve itibarımızı lekeledin ve evimde yüzünü göstermeye cüret ediyorsun!"

Gözleri ateşli bir öfkeyle doluydu ve ailesinin onuru için şiddetli bir korumacılıkla yanıyordu. Her zamanki sıcaklıkları soğumuş, kızgınlığının ve hayal kırıklığının derinliğini yansıtıyordu. Bu onun çok az kişinin gördüğü bir yanıydı ve şimdi tüm mantığı yutmakla tehdit eden bir duygu fırtınası içinde ortaya çıkıyordu.

Alexander'ın kalbi sıkıştı. Bu görüşmenin zorlu geçeceğini biliyordu ama Lord Ashfordshire'ın en azından kendisine kendini ve burada bulunma nedenini açıklama fırsatı vereceğini ummuştı.

"Lordum, üzölmekte sonuna kadar haklısınız-" diye söze başladı Alexander ama karşısında duran adamın öfkesiyle sözü kesildi.

"Kızdın mı?" Lord Ashfordshire'ın yanakları öylesine kızarmıştı ki, sanki derisinin hemen altında için için yanan bir ateş vardı. "İnsan kucağına çay dököldüğünde üzölür. Benim ne kadar üzögün olduğum kelimelerle ifade edilemez!"

Alexander onu çok iyi anlıyordu. Hiçbir özür, isimlerinin gazetelerde bu şekilde yer almasının yarattığı utanç için yeterli olamazdı. Ama Alexander, Lord Ashfordshire'ın uygun göreceğı herhangi bir şekilde telafı etmek için buradaydı. Ona söylemesi gereken de buydu, eğer kendisine bunu yapması için bir şans verilirse.

"Sizi temin ederim lordum, duygularınızın geçerliliğini azaltmaya çalışmıyorum." Alexander durumu yatıştırmak için sakin ve nazik bir şekilde konuştu. "Ama şunu da bilmenizi isterim ki asla-"

Bir kez daha devam etmesine izin verilmedi.

"Mazeret yok!" Adamın sesi bir bıçaktan daha keskindi. "Düşüncesiz ve bencilce davranışların kızımı hayal bile edemeyeceğın şekilde yaraladı ve ailemizin iyi ve saygın adını lekeledi. Bu cezasız kalamaz!"

Alexander'ın kalbi durdu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. "Sebepl olduğum hakareti ne telafı edebilir?" diye sordu, ancak cevabı zaten biliyordu.

"Şafakta bir düello," diye açıkladı Lord Ashfordshire. "Ailemin onurunu korumak için."

Durumun ciddiyetini kavramaya başlamıştı. Düello ciddi bir meseleydi ve korkunç sonuçlar doğurabilirdi. Alexander hem onurlarını hem de onu buraya getiren aşk şansını koruyacak bir çözüm bulmak için dikkatli davranmak zorundaydı.

Düello mu? Bu olamaz!

Kapalı kapıların ardına saklanan Emily, babası ve Alexander arasındaki harareti konuşmayı duyabilmek için kendini zorladı. Sözler ruhuna yerleşirken kalbi ağır bir şekilde çarpıyordu.

Salonda bir ileri bir geri savrulan kelimeler, kendi ruhundaki çatışmayı yansıtan bir suçlama ve öfke fırtınasıydı. Durumun büyüklüğünü kavrarken gözlerinden yaşlar süzüldü. Sevdığı adam ve öz babası karşı karşıya gelmiş, dünyasının hassas dengesini bozmakla tehdit ediyorlardı.

Babasının öfke ve hayal kırıklığıyla dolu, Alexander'ı ailelerinin utancına sebep olmakla suçlayan sesini dinledi. Suçlamalar kalbine bıçak saplanmış gibi hissetti ve soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. Ancak "düello" kelimesini duyunca, daha fazla gizli bir seyirci olarak kalamadı.

Tüm cesaretini toplayan Emily kapıdan içeri daldı, babası ve Alexander'la yüzleşirken kalbi çılgınca çarpıyordu. İşleri yoluna koymak, herkes için bir trajedi olabilecek bu durumu önlemek için tek bir şansı vardı.

"Baba, lütfen," diye başladı, sesi kararlılıkla olduğu kadar korkuyla da titriyordu. "Mantıklı düşünmen için sana yalvarıyorum. Bunu şiddet kullanmadan çözmenin bir yolunu bulabiliriz."

Babası dikkatini ona çevirdi, onun böyle bir şekilde araya girdiğini görünce şok olmuştu. "Emily, bu erkekler arasındaki bir mesele," diye ısrar etti ona, sesi öfkeyle karıştı. Tüm bu olanlardan en çok Alexander'ı sorumlu tuttuğunu biliyordu ama o da suçluydu. Kendi seçimlerini yapmıştı ve şimdi Alexander'ı burada gördüğüne göre, kendisine düşen kadar suçu kabul etmeye kararlıydı.

"Hayır!" diye haykırdı, tekrar kenara itilmeyi reddederek. "Sen benim adıma kararlar verirken, markiyle evlenmeme karar verirken itaatkâr bir şekilde durdum. Hiçbir şey söylemedim. Yine dediğiniz gibi, bu erkekler arasındaki bir meseleydi. Ama şimdi bunun yanlış olduğunu biliyorum. Tıpkı daha önce geleceğimi belirlediğiniz gibi şimdi de geleceğimi belirliyorsunuz ve ben artık bir kenarda durmayı reddediyorum."

Babasının öfkesi bu monologla bir anlığına yatıştı. Gerçek şu ki, iki adam da bunu beklemiyordu. Emily'nin kendisi bile bu meydan okumanın nereden geldiğini bilmiyordu ama söyledikleri tamamen gerçektir. İçinden geldiği gibi konuşuyordu ve susturulmayı reddediyordu.

"Emily, bu bir onur meselesi," diye hatırlattı babası ona.

"Hayır." Emily bu açıklamayı tekrar kabul etmeyi reddetti. "Bu onurla ilgili değil. Bu benim hayatımla, mutluluğumla ve seçimlerimle ilgili. Tıpkı daha önce olduğu gibi, Alexander'ı seçiyorum. O her zaman benim seçimim oldu ve ona olan sevgimden dolayı yaptığım hiçbir şeyden asla pişmanlık duymayacağım."

O anda Alexander, Emily'nin cesur hareketini takip ederek bir adım öne çıktı, Emily'nin babasına hitap ederken bakışları hiç değişmedi.

"Lord Ashfordshire, aptallık ettiğimi itiraf ediyorum," dedi. "Çok uzun bir süre boyunca merhum karımın hatırasına sarıldım ve onun beni önümde duran mutluluğa karşı kör etmesine izin verdim." Emily'ye döndü, gözleri duygularının derinliğiyle doluydu. "Emily, aradığımı hiç bilmediğim aşk sensin. Bana yeniden yaşamının ve sevmenin ne demek olduğunu gösterdin. Kalbim senin için atıyor ve geleceğimin seninkiyle iç içe geçtiğini görebiliyorum."

Emily az önce duydukları karşısında şaşkına dönmüştü. Kulaklarına inanamıyordu. Zihninin her şeyi sindirmesi, her an uyanabileceği harika bir rüya olmadığından emin olması için biraz zamana ihtiyacı vardı. Hâlâ konuşamıyordu, sadece ona sevgiyle baktı ve bu mutluluğu hak etmek için ne yaptığını merak etti.

Emily'nin babası homurdandı, açıkça koruyucu içgüdüleri ile Alexander'ın sözlerindeki inkar edilemez samimiyet

arasında kalmıştı. "Sizin nasıl bir adam olduğunuzu görüyorum Lord Ashfordshire." Alexander dikkatini bir kez daha

Emily'nin babasına çevirdi.

"Ailesinin onurunu koruyan, sert ama adil bir baba. Size sadece derin bir saygı duyuyorum. Yaptıklarımınla sadece Emily'ye değil, tüm ailenize haksızlık ettiğimi biliyorum. Ve işleri yoluna koymak, kızınızla tanıştıktan sonra en başından beri yapmam gerekeni yapmak istiyorum, ancak kendi duygularımı kabul edemeyecek ve gerçek bir beyefendinin yapması gerektiği gibi davranamayacak kadar zayıftım."

Emily'nin kalbi sanki yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Babası ona döndü.

"Emily, eğer bu gerçekten kalbinin arzusuyorsa, eğer bu adam sana olan sevgisini ve bağlılığını seni tatmin edecek şekilde kanıtladıysa, o zaman... birlikteliğiniz için onayımı vereceğim."

Emily duyduklarına inanamıyordu.

O bir şey söyleyemeden babası ekledi: "Olan biten her şeyin ışığında, düğün mümkün olan en kısa sürede yapılmalı."

Alexander Emily'ye döndü ve minnettar bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bunda bir sorun görmüyorum."

Emily gülümsemeye karşılık verdi, ani bir arzuyla kollarını ona doladı ve dudaklarını bir kez daha dudaklarında hissetti, şimdi birlikte inşa edebilecekleri bir geleceğin sözünü verdi. Ama şu an öpüşmenin sırası değildi, bu yüzden arzularını kontrol etmek için elinden geleni yaptı.

"O halde yarın gelebilirsiniz, böylece ayrıntıları konuşabiliriz." Lord Ashfordshire Alexander'a yaklaşıp elini uzatmadan önce tereddüt etti. "Bunu hafife alarak kabul ettiğimi düşünmeyin. Ama kızımı tanıyorum. Sana olan sevgisini görebiliyorum. Ona iyi davranırsan saygımı ve dostluğumu kazanırsın."

Alexander uzatılan eli tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Hayatımı kızınızın mutluluğunu ve refahını sağlamaya adayacağım, Lord Ashfordshire."

"Öyle yaptığınızdan emin olun." Adam başını salladı, sonra elini çekti. "Sizi kısa bir süreliğine kapıyı açık bırakarak yalnız bırakacağım, böylece kızıma verdiğiniz sıkıntı için ondan özür dileyebilirsiniz. Bundan sonra kendi çıkış yolunuzu bulmanızı bekliyorum, Majesteleri. Yarın aynı saatte karşılanacaksınız."

Alexander saygıyla, "Teşekkür ederim lordum," dedi ve ikisi de bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Genelde izin verilmeyen bir şey olarak, birlikte birkaç dakika yalnız kalmalarına izin verilmişti. Emily bile babasının buna izin verdiğini duyunca afallamıştı ama şu anda yapmak isteyeceği son şey iyi talihini sorgulamaktı.

Bu sözler üzerine Lord Ashfordshire misafir odasını terk etti ve Emily nereden başlayacağını bilemeden Alexander ile göz göze geldi.

Bölüm 35

Alexander bunu yapmak zorundaydı. Kendini kontrol edemiyordu. Bir düello tehdidi bile onu kollarını Emily'nin beline dolamaktan ve onu kendine çekmekten alıkoyamazdı. Arzu çok büyüktü, özellikle de artık kendi duygularıyla inatla savaşmaya devam etmek ve bu süreçte kendini perişan etmek yerine sonunda onları kabullenmişti.

Alexander ve Emily, misafir odasının özel mabedinde kendilerini kendilerine ait bir dünyada, yaşadıkları zorlukların ağırlığının ve yolculuklarına damgasını vuran çalkantılı duyguların bir anlığına da olsa bir kenara bırakılabileceği bir dünyada buldular.

Dudakları yumuşak, kalıcı bir öpücükle, tutku ve şefkatin yumuşak bir melodisiyle buluştu. Bu, sayısız çalıntı bakıştan ve söylenmemiş sözlerden doğan bir öpücüktü, çok uzun zamandır sakladıkları aşkın doruk noktasıydı.

Emily'nin kolları Alexander'a dolandı, onu kendine çekti, dokunuşu omurgasından aşağı ürperti gönderirken kalbi hızla çarpıyordu. Elleri yüzünü okşadı, nazik ve sevgi doluydu, sanki ona bu anın gerçek olduğunu, birlikte olmaları gerektiğini söylüyordu.

Öpüşme derinleşti, kalplerinin diliyle söylenmemiş bir yemin edildi. Bu bir kırılganlık ve güven dansıydı, ruhlarının derinliklerinde çiçek açan sessiz bir aşk yeminiydi.

O kutsal kucaklaşmada zaman durmuş gibiydi. Artık iki ayrı ruh değillerdi; onlar birdi. Ayrıldıklarında, alınları hafifçe birbirlerine yaslanırken, birbirlerine bilerek baktılar, gözleri az önce yüksek sesle söylenmemiş tek bir kelime olmadan birbirlerine itiraf ettikleri duyguların derin yankısını yansıtıyordu.

O hassas anın sessiz yoğunluğunda, Emily'nin bakışları Alexander'ın gözlerine takıldı ve kelimelerin zorlukla yakalayabileceği bir sevgiyle dolup taşıtı. Fısıltıyı ancak aşan bir sesle konuşuyordu ama her hecesi kalbinin ağırlığını taşıyordu.

"Alexander," diye başladı, sesi yumuşak ve duygu doluydu, "sözlerinin benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun." Onu saatlerce dinleyebilir, aynı sözleri tekrar tekrar söyleyebilirdi. Bu sözlerden asla bıkmazdı.

"Tüm bunları daha önce söylemediğim için özür dilerim," dedi ona şefkatle, ellerini onun üzerinden çekemiyordu. Ona her zaman dokunmaya devam etmek zorundaydı. Şu anda bile, bir parçası tüm bunların güzel bir rüya olmasından ve kızın onu elinden bıraktığı anda yok olacak bir seraptan başka bir şey olmamasından korkuyordu.

Bu yüzden ona her şeyi anlatmak, zihnini, vicdanını ve kalbini temizlemek istiyordu. Bilinmesi gereken her şeyi bilmesini istiyordu, böylece birlikte yeni bir *tabula rasa* üzerinde yeni bir hayata başlayabileceklerdi.

"Olan biten her şey benim hatam. Keşke yapsaydım-" dedi ama kadının sözleri düşüncelerinin akışını kesti. "Hayır, hayır."

Başını ona doğru salladı. "İkimiz de suçluyuz."

"Böyle düşünmene izin veremem," diyerek kabul etmeyi reddetti. "Kalbin en başından beri bana açıktı. Tereddüt eden

bendim ve bu tereddüt sadece senin için değil, ailen için de kargaşıa yarattı ve bundan dolayı ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Baban ilk başta beni kocan olmaya uygun bulmamakta haklıydı."

"Kocam olmasını istediğim tek kişi sensin, başka kimse değil," diye güvence verdi ona. "Sana derinden, delicesine aşık oldum. Sen benim kalbimin atışı, varlığımın özü oldun."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum ama bunu itiraf etmenin Amelia'nın anısına saygısızlık ettiğim anlamına geleceğinden, bir bakıma ikinci kez öleceğinden korkuyordum," diye itiraf etti ama Emily onun nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu.

"Biliyorum." Şefkatle gülümsedi. "Kalbinde onun için her zaman özel bir yer olacağını biliyorum ve onu dışarı itmek istemiyorum. Bunu asla düşünmem bile. Ama aynı zamanda, sahip olduğumuz tek şeyin şimdi ve burada olduğunu da biliyorum. Sen ve ben buradayız. Birbirimizi seviyoruz ve kalplerimiz birbirine ait.

Bunu yapabilecek gücüm olsa bile geçmişini değiştirmeni istemezdim. Sen tam da geçmişin yüzünden olduğun adamsın ve ben seni bunun için seviyorum. Ne kadar sadık, ne kadar harika, ne kadar düşünceli olduğunu seviyorum. Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmeni istemem."

"Sözleriniz benim için çok şey ifade ediyor," dedi ona. "O her zaman benim bir parçam olacak, benim geçmişim, ama o orada kalacak- geçmişte. Bugünüm, geleceğim... onlar seninle."

Binlerce güneşi aydınlayabilecek bir gülümsemeyle, "Başka türlüünü istemezdim," diye güvence verdi.

Alexander'ın gülümsemesi Emily'nin sözleri karşısında genişledi, gözleri Emily'nin itirafının getirdiği sevinci yansıtıyordu. Aynı derecede içten ve samimi bir şekilde karşılık verdi: "Emily, sana olan sevgimin derinliğini kelimelerle anlatamam. Hayatımı mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde aydınlattın."

O uzun süren sessizlikte, aralarındaki dile getirilmemiş aşk tüm kelimelerden daha yüksek sesle şarkı söylüyordu. Alexander Emily'nin elini nazikçe kendi elinin içine aldı, sıcak ve güven verici bir dokunuş, sevgi ve bağlılık vaadi taşıyan bir jest. Gözleri birbirini tuttu ve o konuşulmayan dilde kalplerinin yeminini ettiler. Bu, sevgi, sadakat ve hayatın getireceği tüm sevinçler ve zorluklar boyunca sürecek ortak bir yolculuğun sözüydü.

Gergin ve bunalmış hissedeceğini düşünmüştü ama bunun yerine tek hissedebildiği muazzam bir sevginin yanı sıra tüm bu kargaşadan sonra hayat yolculuklarının yollarının nihayet birleşmiş olmasından duyduğu rahatlamaydı.

O an sonsuzluk vaadiyle parıldarken Alexander derin bir nefes aldı, kalbi aşk ve gergin bir beklentiyle dolup taşıyordu. Cebinden dikkatlice küçük, zarif kadife bir kutu çıkardı, kutunun içinde en derin sevgisinin sembolü vardı.

Sarsılmaz bir içtenlikle Emily'nin önünde diz çöktü, gözleri Emily'nin gözlerinden hiç ayrılmıyor, dağları yerinden oynatacak ve dünyaları fethedecek bir aşkı yansıtıyordu.

"Emily," diye başladı, sesi sabit ve duygu doluydu. "Tanıştığımız ilk andan beri kalbim senindi, ama ben önümde duran şeyin farkına varamayan bir aptaldım. Bugün, ruhumdaki tüm sevgiyle burada duruyorum ve sana şunu soruyorum: Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Kadife kutuyu açtı ve göz kamaştırıcı bir yüzük ortaya çıktı; aşklarının ve paylaşacakları güzel geleceğin bir kanıtı. Mücevher parlıyor, gözlerindeki ışıltıyı ve bir ömür boyu birlikte olma vaadini yansıtıyordu.

Tüm bunlar bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Alexander küçük kadife kutuyu açtığında Emily'nin gözleri içindeki göz kamaştırıcı yüzüğe takıldı. Odanın yumuşak, ortam ışığıyla yıkanan yüzük, koyu renkli kadife astarın üzerinde parlak bir yıldız gibi parlıyordu.

Yüzük, hem işçiliğinin hem de Alexander'ın ona olan duygularının derinliğinin bir kanıtı olan zarif bir başyapıttı. Karmaşık bir ayarın içine yerleştirilmiş, parlak bir elmas merkezde yer alıyordu. Fasetleri ışığı yakalıyor, prizmatik yansımalar odanın içinde dans ediyordu.

Elmas, aşklarının saflığını ve berraklığını simgeleyen saf, berrak bir mücevherdi. Paylaştıkları aşkın özünü taşıyor gibiydi - parlak, zamansız ve kırılmaz bir aşk. Kordonun kendisi narin telkari işlemeleriyle süslenmiş bir sanat eseri. Minik elmaslar, gözleri nefes kesici merkez parçaya doğru yönlendiren bir yıldız tozu izi gibi kordonu süslüyordu.

Emily yüzüğe bakarken kalbi sevinç ve hayranlık karışımıyla kabardı. Bu sadece bir yüzük değildi; bu bir sözdü; aşk, mutluluk ve ortak hayallerle dolu bir geleceğin sözüydü. O anda, Alexander'ın kucığında sonsuzluğunu bulduğunu ve yüzüğün birlikte çıktıkları güzel yolculuğun sembolü olduğunu biliyordu.

Emily'nin gözlerinde parıldayan sevinç gözyaşları, kalbini dolduran sevgi ve mutluluğun kanıtıydı. Ruhu, kendisini az önce dünyanın en mutlu kadını yapan adama duyduğu büyük sevgi ve minnet duygusuyla dans ediyordu.

Coşkuyla başını salladı ve heyecanını zorlukla bastırarak, sesi duygudan boğulmuş bir halde fısıldadı: "Evet Alexander, senin karın olacağım. Seni kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyorum."

Onu kollarının arasına aldı, dudakları sonsuza dek sürecek milyonlarca şefkatli sözde buluştu. Bu, hayatın tüm sevinçleri ve zorlukları boyunca onun yanında olacağına, onu sonsuza dek seveceğine ve ona değer vereceğine dair bir sözdü. Kadın elini adama doğru uzattı ve adam yüzüğü nazikçe kadının parmağına geçirdi. Yüzük tam oturmuştu. Emily yüzüğe sevgiyle baktı, aşklarının parlak bir sembolüydü bu, şimdi parmağında duruyordu ve onu onun olarak işaretliyordu.

Bu büyüleyici an yaşanırken, ardına kadar açık bırakılmış kapının arkasından gülümseyen bir yüz belirdi. Sarah davet edilmesine bile gerek kalmadan odaya adım attı. Önündeki manzarayı gördüğünde gözleri şaşkınlık ve sevinçle açıldı; ıslıl ıslıl gözleri olan Emily, elini tutan Alexander ve havada aşk vaadi.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Sarah bilmiş bir sırıtışla sordu, bu da hem Alexander'ı hem de Emily'yi gürültülü bir kıkırdamaya itti.

"Seni babam mı gönderdi?" Emily merak etti.

"Aslında anne," diye açıkladı Sarah, gözlerini bir an bile yüzükten ayırmadan. "Yani bu gerçekten doğru mu?"

"Evet." Emily coşkuyla başını salladı, mutluluğu her halinden belliydi. "Alexander az önce bana karısı olmamı teklif etti ve ben de... tabii ki evet dedim."

Sarah'nın gözlerinden sevinç gözyaşları aktı ve öne doğru koşarak Emily'yi sıcak bir şekilde kucakladı. "Ah, Emily, ikiniz adına da çok mutluyum. Tebrikler!"

Nişanın sevincini bir süre daha paylaştıktan sonra, üçlü birkaç hoşbeş ve içten tebrik konuşması daha yaptı. Olası düğün planları ve Emily ile Alexander'ı bekleyen parlak gelecek hakkında konuşulurken oda heyecan ve kahkahalarla dolup

taşıyordu.

Alexander'ın ayrılma vakti geldiğinde kızlar ona kapıya kadar eşlik ettiler. Emily kalbi sevgi ve mutlulukla dolup taşarak onun yanında dururken, Sarah da yüzünde destekleyici bir gülümsemeyle onlara katıldı. Alexander onlara sevgiyle veda etti.

"Babanın talimatları doğrultusunda yarın geleceğim," diye Emily'ye söz verdi. Sarah'ya döndü. "Bu kadar misafirperver olduğunuz için teşekkür ederim."

Emily, Sarah'nın Emily'nin hayatında her zaman oynadığı önemli rolü kabul ettiği için onun nezaketini takdir etti. Son bir kucaklaşma ve veda gülümsemesiyle Alexander dışarı çıktı. Onun atına binişini ve yavaşça gözden kaybolurken el sallamasını izlediler. Sarah Emily'ye doğru eğildi ve kolunu kız kardeşine doladı.

"Sonsuza dek mutlu bir yaşam" dedi.

Emily ona döndü, hâlâ hayallere dalmıştı. "Ne dedin sen?"

"Sonsuza dek mutlu bir yaşam." Sarah gülümsedi. "Sahip olduğun şey bu. Bunu hak ediyorsun. Şimdi, hayatın senin gibi iyi ve nazik olanları ödüllendirdiğine her zamankinden daha çok inanıyorum, Emily."

Emily kollarını kız kardeşine doladı ve onu kucakladı. Kız kardeşine sımsıkı sarılırken gözlerinden mutluluk gözyaşları süzüldü, her zaman orada olan ve şimdi günün güzel olaylarıyla daha da artan sıcaklığı ve sevgiyi hissetti. Bırakmak istemedi ama sonunda bıraktı. İki kız günün geri kalanını bahçede anneleriyle konuşarak, bu sabah yaşananları ve ona yol açan olayları anlatarak geçirdiler.

Babaları onlara katılmadı. Emily onun her şeye alışmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sadece bu da değil, bir de ailenin gözden düşmesi meselesi vardı. Ama Emily'nin Alexander'la evlenmesi bunu kolayca düzeltecekti. Ve *Ton* yakında başka bir kurban, küçümseyen bakışlarının başka bir nesnesini bulacaktı. Bunlardan hiç eksik olmamıştı.

O gece Emily yatağına hiç olmadığı kadar mutlu uzandı. Kalbi nihayet huzur bulmuş, ruhu memnuniyetle dolup taşmıştı. Günün olayları güzel bir rüya gibi gelişmişti ve gerçek daha da büyüleyiciydi.

Parmağındaki, yakında Alexander'ın karısı olacağını sürekli hatırlatan narin yüzüğün izini sürdü. Birbirlerinde buldukları aşk, onun her zaman hayalini kurduğu bir aşktı. Gözlerini kapattığında, o güne dair anılar zihninde dans ediyordu; şefkatli öpüşmeleri, Alexander'ın içten evlenme teklifi, Sarah ile paylaştığı sevinç ve aşk gözyaşları. Her bir anı, onu huzurlu bir uykuya daldıran yumuşak bir ninni gibi sıcak bir kucaklamayla sarmaladı.

Rüyalarında etrafı sevgi ve güzellikle çevriliydi; sevgi, kahkaha ve Alexander'la geçireceği bir ömrün güzel vaatleriyle dolu bir gelecek görüyordu. Ve uykuya daldığında, kalbi, hayatını süsleyen aşk için evrene sessiz bir *teşekkür* fısıldadı.

Bölüm 36

Alexander bakmadığında, Emily rüya görmediğinden emin olmak için küçük bir kızken yaptığı gibi ara sıra kendini çimdikliyordu. İki gün sonraydı ve ikisi el ele sakın parkta geziniyorlardı. Sarah ve Henry onlara eşlik edecekti ama herkesin, müstakbel eşleriyle birlikte olmanın tadını çıkararak kısa bir süreliğine ayrılmalarında bir sakınca olmadığını anlaması için tek bir bakış yeterliydi.

Emily ve Alexander parkta gezinirken, atmosfer Emily'nin kalbinde filizlenmekte olan sevgi ve neşe duygularını yansıtıyordu. Park, Emily'nin duyguları gibi, güzel bir dönüşümün ilk aşamalarındaydı - tomurcuklanan sevginin sessiz fısıltılarından aşkın canlı çiçeklerine geçiş.

Tomurcuklanan çiçekler ve ağaçlardaki taze yapraklar yolculuklarının başlangıcını simgeliyordu; her bir taç yaprağı ve yaprak, tıpkı Alexander'a olan duygularının nazikçe çiçek açması gibi, hassas bir beklentiyle açılıyordu. Hava, İskender'le birlikteyken kalbinin çırpınışına benzer bir hafiflik taşıyordu.

Dalların arasından süzülen güneş ışığı, artık günlerini gölgeleyen mutluluğun bir metaforuydu ve filizlenmekte olan aşkına sıcak ve rahatlatıcı bir parıltı veriyordu.

Yaprakların rüzgârda çıkardığı hışırtı, paylaştıkları keyifli kahkahaların eğlenceli bir hatırlatıcısıydı ve yürüyüşlerine eşlik eden melodik bir müzik yaratıyordu. Tıpkı parktaki iç içe geçmiş yollar gibi, hayatları da artık iç içe geçmişti ve bu güzel yolculuğu el ele yürüyorlardı.

"Bir bahçe törenine ne dersiniz?" Emily ona, yaklaşan düğünleriyle ilgili sohbetleri tam çiçek açmışken, "Bahçe törenine ne dersin?" diye sordu. Heyecanları aşıkardı ve konuşmalarını daha da neşelendiriyordu. "Bilirsin, doğanın canlı tonlarıyla çevrili, paylaştığımız aşkın çiçeklenmesini yansıtacak bir ortam."

"Kulağa çok hoş geliyor." Gülümsedi, güzelliği ve neşesi etrafındaki fonla harmanlanırken onu hayranlıkla izledi.

Emily hayallere dalmış bir halde konuşmaya devam etti. "Her renkten çiçeklerle bezenmiş bir kemerin altında yemin ettiğimizi hayal ediyorum."

"Eğer istediğin buysa, aşkım," diye teminat verdi ona, "o zaman bunu alacaksın."

Kadın şakacı bir kıkırdamayla ona döndü. "Beni şımartıyorsun, Alexander."

"Hayır, pek sayılmaz," diye cevap verdi, yüzünde hâlâ o muzip gülümseme vardı. "Sadece düğünle ilgili her şeyi senin halletmene izin veriyorum, böylece daha sonra tüm şartlarımı kabul edeceksin."

"Ne?" Sahte bir şokla soluk soluğa kaldı ve daha teatral bir etki yaratmak için boştaki elini göğsüne bastırdı. "Ne şartları?"

Aynı derecede hevesli olan Alexander, ortak maceralar ve seyahatlerle dolu bir yaşam hayal ediyordu. Yeni yerler keşfetmekten, farklı kültürleri deneyimlemekten ve kalplerine sonsuza dek kazınacak anılar yaratmaktan söz ediyordu. Paylaştığı her hayal, birliktelik ve dünyaya el ele bakma vaadiyle vurgulanıyordu.

Hayalleri, sevgi ve anlamlı deneyimlerle iç içe bir yaşam için ortak arzularını yansıtarak sorunsuz bir şekilde birleşti. Ortak kahkahalarının yankıları ve aşklarının sıcaklığıyla dolu bir sığınak yaratabilecekleri bir ev inşa etmekten bahsediyorlardı.

"Biliyor musun, en çok senin yanında uyanmayı dört gözle bekliyorum," dedi biraz utangaç bir ifadeyle.

"Kollarım seni sarmışken mi?" diye merak etti, onu daha yakına çekerek kıkırdamasına neden oldu. Yürümeye devam ederlerken, daha da yaklaşarak fısıldadı: "Ya kollarımı sana tam burada dolasam?"

Bu düşünce karşısında hemen kızardı. Elbette hoşuna gitmişti ama parkın ortasındaydılar. Ne düşünüyordu ki?

Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, onu elinden tutup keskin bir sola doğru çekti ve ana patikadan ayrıldı. Yeşillikler daha da sıklaşarak onları yoldan geçenlerin bakışlarından gizledi ve gezintilerine bir gizlilik ve mahremiyet unsuru kattı.

Bu gizli patikada dolaşırken dünya yavaşlamış, onları sessiz, romantik bir balonun içine hapsetmiş gibiydi. Ağaçların arasından geçen rüzgârın yumuşak fısıltıları ve ayaklarının altındaki yaprakların hışırtısı, özel kaçamakları için doğal bir senfoni yaratan tek seslerdi.

Her adımda atmosfer daha da büyülü bir hal alıyordu, sanki parkın kendisi aşkları için mükemmel, gözlerden uzak bir sığınak yaratmak için komplo kuruyordu. Yaprakların arasından süzülen altın sarısı güneş ışıkları yüzlerine büyülü bir parıltı yayıyordu.

O anda, sakın bir kuytuda yer alan ilginç, yıpranmış bir bank fark ettiler. Yan yana oturdular, parmakları hafifçe birbirine değiyordu. İkisi de tek bir kelime bile konuşmadı. Hiçbir kelimeye gerek yoktu. Birbirlerinin zihinlerini, gözlerini, hatta nefeslerini okuyabiliyorlardı. Ruhları, sonsuza dek çalacak bir melodi içinde, paylaştıkları rüyaların melodisiyle dans ediyordu.

Ona döndü ve gözlerinin içine baktı. Orada kendi hayranlığının bir yansımasını, kelimelerin asla yeterince ifade edemeyeceği sessiz bir duygu alışverişini buldu. Gözleri onun yüzünün hatlarını izlerken -güçlü ama nazik çizgileri, ifadesinin yumuşaklığı ve gülümsemesinin sıcaklığı- kalbi karşı konulmaz bir sevgiyle kabardı. Bir yanı hâlâ bunun onun hayatı olduğuna inanamıyordu.

"Seni çok seviyorum Emily," dediğini duydu.

"Ben de seni seviyorum Alexander..." diye yumuşak bir sesle cevap verdi, sesi rüzgâra karşı ancak fısıltı halindeydi.

Emily ve Alexander birbirlerine yaklaştıkça hava elektrikli bir beklentiyle çatırdıyor, aşklarının manyetik çekimi onları karşı konulmaz bir şekilde birbirlerine doğru çekiyordu. Nefesleri sık ve hızlıydı, her biri damarlarında dolaşan özlemin bir kanıtı gibiydi.

O yüklü anda, dudakları ateşli bir öpücükle buluştu - etraflarındaki dünyayı yok eden bir tutku patlaması. Kalpleri senkronize bir şekilde atarken zaman durmuş gibi görünüyordu ve evrenin geri kalanı bir bulanıklık içinde kayboldu, sadece ikisi ve aşklarının coşkusu kaldı.

Öpüşmeleri tutkulu bir dans, arzu ve şefkatin bir senfonisi, birbirlerinde buldukları aşkın bir onayıydı. Onları nefessiz ve daha fazlası için özlem içinde bıraktı, en iyi şarap kadar tatlı ve sarhoş edici bir aşkın tadı.

Sonunda ayrıldıklarında, aralarında ortak bir gülümseme geçti -kendi hayatlarını bulduklarına dair sözsüz bir onay.

Birbirlerinin ruh eşıydiler. Gözlerinde bir ömür boyu sürecek bir vaat, iç içe geçmiş bir gelecek ve birlikte her fırtınayı atlatıp her sevinci kutlayabilecekleri kesinliği vardı.

O çalıntı anda, aşk bir orman yangını gibi alevlenmiş ve her ikisini de sonsuza dek değiştirmişti. Birbirlerinin aşkının sıcaklığıyla sarmalanmış bir halde orada dururlarken, aşkın gücünün ve gerçek aşkı bulmanın güzelliğinin bir kanıtı olarak el ele dünyayla yüzleşmeye hazır olduklarını biliyorlardı. Bir süre daha bu şekilde kaldılar, o anın büyülü hissinden uzaklaşmıyorlardı ki Alexander ilk kez konuştu.

"En iyisi geri dönelim," diye önerdi. "Sarah ve Henry kaybolduğumuzu

düşünebilir." Emily kıkırdadı. "Kaybolduk."

Ayağa kalkıp geldikleri yöne doğru yürümeye başladıklarında ona gülümsedi. Bir süre sonra, öğleden sonrayı birlikte geçirebildikleri için aynı derecede mutlu görünen Sarah ve Henry'ye rastladılar.

"Ah, mutlu çift," diye alay etti Sarah, Emily'ye doğru yürürken. "Yürüyüşünüz nasıldı?"

Emily'nin sırtışı bulaşıcıydı. "Harikaydı. Geleceğin, düğünümüzün ve ötesinin hayalini kuruyorduk." Henry de onlara

gülümsedi. "İkinizi de bu kadar mutlu görmek çok güzel."

"Teşekkür ederim," diye bağırdı Emily. "Şimdi göl kenarında

yürüyelim mi?" "Harika bir fikir," diye kabul etti Sarah.

Birlikte yürümeye devam ettikçe, park iki mutlu çiftin enerjisiyle canlanıyor gibiydi. Hikâyelerini, kahkahalarını ve hayallerini paylaşıyorlardı ki, Henry beklenmedik bir şekilde markizden bahsetti. Yüz ifadesi ciddileşti ve aklındaki haberi paylaşmaya başladı.

"Sosyal çevrelerdeki son dedikoduları duydun mu?" diye merak etti. "Thornton Markisi genç bir bayana kur yapıyormuş ve söylenenlere göre bayan onunla evlenmekten çok mutlu olacakmış."

"Öyle mi?" Emily'nin nefesi kesildi. "Kim böyle bir adamla evlenmek ister ki?"

"Ben de aynı soruyu soruyorum," diye ekledi Alexander, aynı hoşnutsuzlukla. "Daha az hoş bir beyefendiyle karşılaştığımı sanmıyorum, tabii böyle bir adam beyefendi olarak kabul edilebilirse."

"Duyduğuma göre, söz konusu genç hanımın adı Isabella Stanton, tanınmış bir tüccarın kızı. Ailesi ticaretten bir servet kazanmış ama o soylular arasındaki statüsünü sağlamlaştırmak için bir unvan arıyor."

Sarah düşünceli bir ses tonuyla söze karıştı. "Bazılarının gerçek sevgiyi sosyal konumla takas etmeye istekli olması oldukça

talihsiz bir durum." Emily daha fazla katılamazdı. "Aşk bağlantı, paylaşılan hayaller ve şefkatle ilgili olmalı, unvan ya da

servetle değil."

Emily'nin elini tutan Alexander da aynı fikirdeydi. "Kesinlikle. Sevgi her ilişkinin temeli olmalıdır."

"Sanırım söyledikleri doğru, dışarıda herkes için birileri var," diye bitirdi Emily. "O adamla bir hayat benim için işkence olurdu, özellikle de kalbim başka birine aitken." O ve Alexander birbirlerine şefkatle baktılar. Sarah onun sözünü kesti.

"Biliyor musun, madem Marki'den ve... geçmişî hatırlamaktan bahsediyoruz, ben de bir şeyler duydum," dedi Sarah düşünceli bir şekilde, bildiklerini başkalarıyla paylaşp paylaşmamakta neredeyse tereddüt ediyordu.

"Ne duydun?" Emily merakla sordu, bağlanması gereken hangi yarım kalmış işlerin kaldığını merak ediyordu.

Sarah yine tereddüt etti, sonra da rahatsız edici bilgiyi paylaşmaya karar verdi. "Dünkü toplantıda bir konuşmaya kulak misafiri oldum," dedi kelimelerini dikkatle seçerek. "Görünüşe göre Montpelier Düşesi Alexander'la evleneceğinizi öğrenince çok sinirlenmiş."

"Öyle miydi?" Emily yankılandı. Zihnindeki bulmacanın tüm parçaları yavaş yavaş bir araya gelmeye başlamıştı. Düşesin ona Alexander ve merhum karısı hakkında neden onca şey anlattığını şimdi anlayabiliyordu. Sadece Emily'yi ondan uzak tutmaya çalışıyordu.

"Kesinlikle." Sarah başını salladı. "Görünüşe göre, itibarınızı yerle bir etme planı

fevkalade başarısız olmuş." Alexander'ın kaşları çatıldı. "Plan mı? Ne planı olabilir ki?"

"Öyle görünüyor ki," diye devam etti Sarah, "sözde ilişkinizle ilgili skandalı körükleyen bazı söylenti ve dedikoduların arkasında düşes vardı. İkinizi de gözden düşürmek, itibarınızı lekelemek istemiş."

Emily şaşkına dönmüştü. "Birinin bu kadar alçalabileceğine inanamıyorum."

Alexander ilk başta bir şey söylemedi. Düşüncelere dalmış gibiydi, sonra konuştu. "Hayatlarında mutsuz olan insanlar genellikle bu mutsuzluklarını başkalarına aktarmak isterler. Başkalarının neşeli olmayı hak etmediğini düşünürler."

"Çok iyi birine benziyordu," diye düşündü Sarah.

Alexander ciddiyle, "Aslında her şey mantıklı," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Emily gözlerini ona dikerek

sordu.

Alexander derin bir nefes aldı. "Bunu bilmiyorsun ama Amelia'yla tanışmadan önce Caroline benden oldukça etkilenmişti. Korkarım ilişkimize dahil olması benim hatam," diye itiraf etti Alexander. "Onu uzak tutmaya çalıştım Emily, çünkü onun hesapçı bir insan olduğunu biliyordum, ama seninle benim aramdaki herhangi bir şeye karışmaya cesaret edebileceğini hiç düşünmemiştim. Üzgünüm ama bir kez daha tüm bunlar benim hatam."

Emily ona gülümsedi. "Bunların hepsi geçmişte kaldı Alexander."

Henry onlara bilgece bir tavırla, "Başkasının yaptıklarından siz sorumlu tutulamazsınız," dedi. "Onu sadece iki kez gördüm ama bana manipölasyon ve dramadan hoşlanan biri gibi geldi. Ne yazık ki bu tür özellikler insanı genellikle yıkıcı bir yola sürükler."

Sarah uzandı ve Emily'nin elini nazikçe sıktı. "Önemli olan gerçeğin galip gelmesi ve sevginizin ona zarar verme girişimlerine karşı zafer kazanmış olmasıdır."

Sevgi ve hakikatin, kendilerini parçalamak isteyenlerin yalan ve entrikalarından çok daha güçlü olduğunu kabul ederek hep birlikte anlaştılar.

Emily bu tür olumsuz olayların gölgesinin birlikte geçirdikleri zamanın üzerine düşmesinden hoşlanmıyordu ama aynı zamanda gerçeğin sonunda ortaya çıkmasından da memnundu. Artık her şey anlam kazanmıştı. Belki de Montpelier Düşesi hâlâ Alexander'a aşıktı ve aşkın insanlara çılgınca şeyler yaptırdığı iyi bilinirdi.

Emily gülümseyerek Alexander'a baktı. Karşısındaki adama hayret etti - her şeyde onun yanında duran nazik, destekleyici ruh, toplumun yargıları yerine kalbini seçen kişi. Onun gözlerinde kendi duygularının bir yansımasını buldu; buldukları aşk için minnettarlık, üstesinden geldikleri sınavlar için huşu ve birlikte güzel bir gelecek vaadi.

Derin bir farkındalık anıydı; bu olağanüstü aşkı bulduğu, Alexander'ı yanında bulduğu için inanılmaz derecede şanslı olduğunu anladı. Kalbi bu anlayışla kabarıırken, sessizce ona ve paylaştıkları aşka her gün değer vermeye yemin etti.

Bölüm 37

Emily makyaj masasında oturmuş, açık pencereden süzülen altın sarısı güneş ışığının çerçevelediği yansımasını seyrediyordu. Sonunda sevdiği adamla evleneceği gün gelmişti; kalbi heyecan ve biraz da gerginlikle dolup taşıyordu. Her şeyin mükemmel gitmesini istiyordu. Hiçbir şey ters gidemezdi. İkisi de bunu hak ediyordu.

Aynadaki yansımasına baktı. Gelinliği zamansız bir zarafetin görüntüsüydü, en ince fildişi ipekten yapılmış, narin bir parlaklıkla ışıltıyor gibi görünen bir elbise.

Yakası, köprücük kemiklerini ve omuzlarını zarif bir şekilde vurgulayan klasik bir kepçe iken, uzun ve takılmış kollar, kollarını ince bir kadınsılıkla sergiliyordu. Narin dantel süslemeler kolların kenarlarını süsleyerek ipeğe karşı yumuşak, ruhani bir kontrast oluşturdu.

Korse özenle hazırlanmıştı ve Emily'nin ince vücudunu vurgulamak için belden kıvrılmıştı. Korse üzerindeki dantel kaplama beline kadar uzanıyor ve gözleri orta kısmına çeken narin bir V şekli oluşturuyordu.

Karmaşık çiçek desenleri dantelleri süslüyor, işlemeli incilerle iç içe geçerek zenginlik ve zarafet katıyordu. Emily gelinliği giyerken kendini bir prenses gibi hissetti ama bundan da öte, gelinliğin bu en önemli günde aşkının parlamasına izin verdiğini hissetti.

Kapının çalınması onu şimdiki ana geri getirdi ve yakında dışarı çıkıp misafirlerine ve Alexander'a kendini gösterme vaktinin geleceğini hatırlattı.

"Evet?" diye seslendi tanımadığı ziyaretçiye, belki de Sarah'dır, büyük olaydan önce son birkaç kelime konuşmak için gelmiştir diye düşündü.

Kapı hafifçe aralandı ve annesinin ışıldayan yüzü ortaya çıktı; bakışları kızının üzerindeyken gözleri şefkatle genişledi.

"Emily, aşkım. Kesinlikle ılık ılık görünüyorsun," diye haykırdı kadın, sanki kalbi yerinden fırlayacakmış gibi elini göğsüne bastırarak.

"Anne," diye gülümseyerek cevap verdi Emily, annesinin aynadaki yansımasını izliyor ve onu içeri çağırıyordu. "İçeri gel."

Annesi de öyle yaptı, içinden geçen duyguları ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyordu. Sadece kızına kuşkuyla bakmaya devam etti, muhtemelen zamanın ne kadar çabuk geçtiğini, Emily'yi rahatlatmak ve korumak için annesinin elini tutan tatlı küçük bir kızdan, şimdi aynı nedenle kocasının elini tutan yetişkin bir kadına dönüştürdüğünü merak ediyordu.

Emily ancak şimdi annesinin diğer elinde, içinde gizemli şeyler olan kadife bir kutu olduğunu

fark etti. "Nedir o anne?" diye sordu küçük bir çocuk gibi merakla.

"Bu mu?" diye yineledi annesi, kutuyu Emily'nin önündeki makyaj masasının üzerine koydu, sonra da sanki dünyadaki tüm hazinelerin en değerlisine sahipmiş gibi açtı. "Bu büyükannene ait inci bir kolye, ailemizin sevgi ve birliğinin sembolü."

Emily ilk başta hiçbir şey söylemedi. Tek yapabildiği kolyeye huşu içinde bakmaktı. Işıltılı ve zarıf her bir inci, geçmiş nesillerin fısıltılarını taşıyor gibiydi. İnciler mükemmel bir şekilde yuvarlaktı, kremsi fildişi rengindeydi ve yumuşak, ışıltılı bir parlaklığa sahipti.

"Alabilir miyim?" diye sordu annesi, odanın içinde hüküm süren sessizliği bozarak.

Emily başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Annesinin kolyeyi şefkatle çıkarıp parmaklarının arasına almasını, sonra Emily'nin etrafında dolaşp kızının boynuna yerleştirmesini izledi. Kolye Emily'nin köprücük kemiğine dokunduğu anda canlanmış, etraflarındaki yumuşak ışığı yansıtmış gibiydi. İncilerin zarafeti gelin kıyafetine incelik ve zarafet katmış, gelinliğinin narin dantel ve ipeğini mükemmel bir şekilde tamamlamıştı.

Bu inci kolyenin bir hikâyesi vardı; aşk, aile ve kalıcı bağların mirası. Bir aksesuardan çok daha fazlasıydı; geçmişin, bugünün ve geleceğin bir sembolü, nesiller boyunca aktarılan aşkın zamansız güzelliğinin bir simgesiydi. Emily onu gururla ve saygıyla takardı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum anne," diye fısıldadı usulca, parmaklarının ucunu cilalı incilere bastırarak. "Bu çok güzel..."

"Sen de öylesin, hayatım." Annesinin sesi kırılmanın eşiğindeydi. Aslında her iki kadın da gözyaşlarıyla savaşıyor, duygularını bir nebze olsun kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Bu kolye sana senden önce gelen nesilleri, onların sevgisini ve gücünü hatırlatsın ve hayatının bu yeni bölümüne başlarken sana dünyadaki tüm mutluluğu getirsin."

Annesi kızını hayranlıkla seyretmek için geri çekildi ve nesiller ötesine geçen, dile getirilmemiş bir bağı, bir gülümsemeyi paylaştılar. Sonra başka bir kapı sesi onları böldü. İkisi de bakışlarını kaldırıp kapıya yöneltti.

"Evet?" Emily, Sarah olduğunu umarak tekrar seslendi. Herkesin önüne çıkmadan önce kendini göstermeye hevesliydi.

Ama kapı açıldığı anda Emily kapıyı çalanın hiç beklemediği biri olduğunu fark etti. "Baba?" Gülümsedi.

"Alexander ve Henry ile birlikte değil misin?"

"Bana orada ihtiyaçları yok," dedi, biraz garip görünüyordu ve bu onu daha da sevimli kılıyordu. "Sanırım senin de bana burada ihtiyacın yok ama... sana söylemek istediğim bir şey var Emily. Şimdi, sen hâlâ benim kızımken."

Emily ayağa kalktı ve elini tutarak ona doğru yürüdü. "Ben her zaman senin kızın olacağım, baba. Her zaman."

Leydi Ashfordshire dışlanan kişinin kendisi olduğunu fark etti. "İkinizi biraz yalnız bırakayım," diyerek kocasına yaklaştı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Hem Emily hem de babası kapının kapanmasını bekledikten sonra bakışları bir kez daha kilitlendi. Düğünden önceki günlerde, olan biten her şeyi konuşmak için hiç oturmamışlardı. Sadece halının altına süpürülmüştü,

ve herkes yeni oluşturulan yolda ilerlemeye devam etti.

Babasıyla olan yakınlığını özlemiş olmasına rağmen bu durumdan memnundu. şimdi karşımda duruyordu ve söyleyeceklerini ifade etmek için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi.

Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde duygularını ifade etmeye hazırlanırken derin bir nefes aldı, kelimelerin kalbine ağır geldiği belliydi.

"Emily..." diye başladı, sesi sıcaktı ama içinde bir parça melankoli, her şeyin bir daha eskisi gibi olamayacağına dair bir korku vardı. Ama burada, onunla birlikte olmak, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığına dair ona güvence veriyordu.

"şu anda karşımda gördüğüm kadınla ne kadar gurur duyduğumu bilmeni isterim. Her zaman böyle görünmediğini biliyorum ama sen ve Sarah her zaman benim dünyamın merkezi oldunuz ve size olan sevgim sınır tanımıyor."

Kadın dikkatle dinliyordu, bir eli kalbinin etrafını sarmış, onu çekiyor ama aynı zamanda büyük bir rahatlama sağlıyordu. O ise durakladı, gözleri anlayış ve bağışlanma arıyordu, kadın da bunu vermekten mutluluk duyuyordu.

"Geçmişte yaptıklarımın kafanızı karıştırmış olabileceğinin farkındayım. Sizi incitmiş de olabilirler. Eğer size inanmadığımı hissettirdiysem, gerçekten özür dilerim. Niyetim asla bu değildi," diye devam etti.

Babasının içten sözlerini dinlerken Emily'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Duygularını ifade etmek onun için kolay değildi ve bu anı daha da dokunaklı hale getiriyordu. Tam konuşmasının bittiğini düşündüğü anda, kalbinden daha fazla kelime döküldü.

"Ben sadece senin ve Sarah için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi istedim. Eylemlerim sevgiden ve ikinizi de mutlu ve güvende görme arzusundan kaynaklanıyordu. Ama şimdi anlıyorum ki bazen sevgi, o anda tam olarak kavrayamadığımız şekillerde ifade edilebilir."

Emily, "Ailemizin mali durumunun seni kararlarına ittiğini biliyorum," diye belirtti. "Sen sadece hepimiz için en iyi olanı yapmaya çalışıyordun."

"Evet." diye gülümsedi. "Müstakbel kocanız ve ben bu konuda karşılıklı olarak faydalı bir zemin bulduğumuz için minnettarım. Bize hayal bile edemeyeceğim şekillerde yardım etmeyi kabul etti. O gerçekten iyi bir adam ve ikinizi neredeyse ayrı tuttuğumu düşününce... Gerçekten çok üzgünüm."

Emily başını salladı, babasının samimiyetinden ve içini dökme isteğinden etkilenmişti. "Teşekkür ederim baba. Dürüstlüğünüzü ve sevginizi takdir ediyorum. Hepimiz öğrenir ve büyürüz ve önemli olan şu anda birbirimizi anlamaya ve desteklemeye başlamış olmamız."

Nazikçe gülümsedi ve ellerini tutmak için uzandı. "Evet, hayatım. Aşk bir yolculuktur ve bu yolculukta birlikte olduğumuz için minnettarım."

İçten konuşmalarından etkilenen Emily babasını sıcak ve şefkatli bir şekilde kucakladı. Bu, ilişkilerinin onarılmasını, geçmişle gelecek arasında bir köprü kurulmasını, bağışlama, sevgi ve anlayış jestini simgeleyen bir sarılmaydı.

O kucaklaşmada, her ikisinin de bir iyileşme ve kapanma duygusu hissettiğini, yanlış anlaşılmanın ve geçmişteki şikayetlerin ağırlığının omuzlarından kalktığını biliyordu. Bu katartik bir andı, çok uzun zamandır uzak olan kalplerin bir araya gelmesiydi.

"Seni seviyorum baba," diye fısıldadı Emily onun göğsüne, tıpkı küçük bir kızken yaptığı gibi.

Yumuşak bir sesle cevap verdi, sesi yoğun duygularla doluydu. "Ben de seni seviyorum, sevgili Emily." Gözlerinin içine bakarken onun yanağını okşadı. Sonra gülümsedi. "Hazır mısın?"

O da gülümseyerek başını salladı, her zamankinden daha emin bir şekilde. "Ben hazırım."

Babasının eli ona doğru uzandı ve Emily sıcak, sevgi dolu bir gülümsemeyle elini tuttu. Bu sembolik bir jestti, meşalenin babadan kocaya geçiydi ve derin bir öneme sahip bir andı.

Emily ve babası el ele, yan yana, arkadaşlarının ve ailelerinin toplandığı büyük salona doğru birlikte yürüdüler. Düğün törenini beklemekte olan konuklar, gelin ve babasının koridorda ilerleyişini hayranlıkla izlediler.

Yürürlerken Emily heyecan, sevgi ve babasıyla derin bir bağ hissi gibi bir dizi duygu dalgalanması hissetti. Babasının koruyucu ilgisinden Alexander'la girmek üzere olduğu sevgi dolu ortaklığa güzel bir geçişti bu.

Orada, koridorun sonunda müstakbel kocası duruyordu. Gözleri sevgi ve beklentiyle parlıyordu, önündeki güzellik görüntüsüne sabitlenmişti. Gıcır gıcır beyaz gömleği ve karmaşık desenlerle süslü gümüş grisi yeleğiyle tamamladığı, tam oturan siyah frakı içinde gösterişli görünüyordu.

Siyah pantolonu takımını tamamlarken, ipek kravatı da görünüşüne zarafet katıyordu. Düzgünce şekillendirilmiş saçları keskin hatlarını çerçevesiyor ve dudaklarında ince ama kendinden emin bir gülümseme oynayıyordu. O anda, sevgilisiyle birleşmeye ve birlikte bir ömür boyu mutluluğa adım atmaya hevesli, gösterişli bir damat gibi görünüyordu.

Toplanmaları küçüktü ama Emily bunu başka türlü hayal edemezdi. Kalbine yakın tuttuğu tüm insanlar buradaydı. *Tanınmamış* insanlara ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek şey, bu özel günü daha da unutulmaz kılan bu neşeli yüzlerdi.

Koridorun sonuna geldiklerinde Lord Ashfordshire durakladı ve Emily'nin ellerini nazikçe kendi ellerinin arasında tuttu. Ona, kızına baktı, gözleri gurur ve biraz da hüznle parlıyordu. Emily onun kendisine duyduğu sevgi ve şefkati görebiliyordu, hayatı boyunca ona rehberlik etmiş olan bir sevgi.

Derin bir nefes aldı ve kendisini ele geçirmekle tehdit eden duygularını yuttu. "Emily," diye başladı, sesi duygularla boğulmuştu, "doğduğun günden beri hayatımın ışığı oldun. Bugün olduğun olağanüstü kadına dönüşmeni izlemek benim için en büyük mutluluk oldu."

Emily'nin gözleri sevgi ve minnettarlık gözyaşlarıyla doldu. Babasının ellerini sıktı, aralarında söylenmemiş sevgi sözcükleri geçti.

"Senin için her zaman en iyisini istedim, sevgilim," diye devam etti, sesi sakinleşiyordu. "Ve bugün, bunu bulduğuna inanıyorum. Alexander iyi bir adam ve ikinizin paylaştığı sevgiyi görebiliyorum."

Emily başını salladı, gözyaşları artık serbestçe akıyordu. "Teşekkür ederim baba. Sevginiz beni şekillendirdi ve kutsamanız benim için dünyalara bedel."

Şefkatli bir gülümsemeyle eğildi ve Emily'nin alnına nazık bir öpücük kondurdu, ona olan sevgisi bu basit jestle hissediliyordu. "Alexander'la olan hayatın sevgi, mutluluk ve sayısız güzel anla dolu olsun. Seninle gurur duyuyorum Emily."

Alexander'a döndü, onun elini tuttu ve Emily'nin elinin içine yerleştirdi. "Ona iyi bak Alexander. Onu sevebileceğini bildiğim kadar derinden ve gerçekten sev."

Alexander başını salladı, minnettarlığı ve kararlılığı gözlerinden okunuyordu. "Öyle yapacağım Lord Ashfordshire. Emily'yi kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyorum ve hayatımın sonuna kadar ona değer vereceğim."

O hassas anda meşale el değiştirdi ve bir baba kızını sevdiği adama verdi. Aralarındaki sevgi ve bağ kopmaz bir bağ olarak kaldı ve birlikte durduklarında Emily, babasının sevgisi ve kutsamasıyla desteklenen yeni bir hayata adım attığını biliyordu.

Sonsöz

Aşklarının neşeli kutlaması sona ermişti ve Emily ile Alexander kendilerini ortak yatak odalarının huzurunda buldular. Mum ışığının yumuşak parıltısı odada dans ediyor, sıcak ve samimi bir ortam yaratıyordu ve ikisi de bu an için, yaşanan onca şeyden sonra nihayet birbirleriyle baş başa kalmak için sabırsızlanıyordu.

Hâlâ zarif gelinliğinin içinde olan Emily, heyecan ve memnuniyetin bir karışımını hissetti. Alexander'a baktı, gözlerinin ona olan aşkının derinliğini yansıttığını biliyordu. Alexander nazikçe onun eline uzandı, onu kendine yaklaştırdı, ellerini göğsüne bastırdı, böylece avuçlarının hemen altında ruhunun sabit kalp atışlarını hissedebildi. Bu kalbin sadece onun için, *onlar* için attığını biliyordu.

"Bugün son derece büyüldü," diye fısıldadı, ellerinden birini kaldırıp onun yanağını okşadı.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Alexander, dudaklarını şefkatli bir gülümseme süslüyordu. Gözlerini ondan alamıyordu. Çok yakışıklıydı ve tamamen ona aitti. "Sana benim diyebildiğim için kendimi hiç bu kadar kutsanmış hissetmemiştim."

Sözleri ruhuna aktı ve orada yerleşen bir sıcaklık yarattı. Bakışları Alexander'ın karısı olarak yeni hayatının başlayacağı yatağa kaydı. Heyecan ve gerginliğin bir karışımını hissetti, önünde bilinmeyen bir gelecek açılıyordu. Bu samimi deneyimi ilk kez paylaşmayacaklardı ama tamamen farklı olacaktı. İskender onun bakışlarını fark etti ve elini dudaklarına götürerek saygıyla öptü.

"İstersen bekleyebiliriz. Kendimize ayıracak bolca vaktimiz var Emily, aşkım," diye yumuşak bir sesle güvence verdi. "Bu gece birlikte olmanın, birbirimize ait olduğumuzu bilmenin keyfini çıkarabiliriz."

Yatakta uzanıp, birbirimizin kollarına sarılabiliriz. Ne istersen yapabiliriz. Hayatımın geri kalanındaki görevim, seni biraz daha beklemek anlamına gelse bile, her dileğinin gerçekleşmesini sağlamaktır."

Nazlı nazlı ona baktı, yanakları kızarmıştı. "Ya beklemek istemezsem?" Şakacı bir şekilde gülümsedi.

"Hayır mı?" diye sordu, ona o kadar yaklaştı ki sıcak nefesinin dudaklarına döküldüğünü hissedebiliyordu. Bu adam son derece büyüleyiciydi ve onun ellerini vücudunda, dudaklarını dudaklarında görmek istiyordu.

Düğün kahvaltısı masasında otururken ona bakışlarını kaçırırken bütün gün ve bütün gece boyunca bunu beklemişti. "Ama sana doğru dürüst kur yapmak niyetindeydim," diye ekledi şakacı bir tavırla. "Her şeye, yeni evine alışman için sana zaman vermek istedim."

"Alışmak için zamana ihtiyacım yok," diye güvence verdi ona. "Bedenim ve ruhumla sana ait olmak için bir an bile beklemek istemiyorum."

Şu anda karşısında duran adamdan başka hiçbir şey umurunda değildi, dudakları o kadar yakındı ki dilinin ucuyla kolayca tadına bakabilirdi. Birlikte iyi ya da kötü o kadar çok şey yaşamışlardı ki, şimdi onun dudakları olmadan geçen tek bir saniye bile sonsuzluk gibi geliyordu.

"Bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin," dedi ve sonraki saniyede ağzı hararetle onunkine çarptı.

Aralarındaki tutku ateşlendi, anın samimiyeti ve paylaştıkları ezici aşkla körüklendi. Alexander eğildi ve Emily'nin dudaklarını hem şefkatli hem de ateşli bir öpücükle, ruhlarının birleşmesiyle yakaladı.

Dudakları buluştuğunda, Emily'nin içinden bir duygu seli geçti -aşk, arzu ve birliktelikle dolu bir gelecek vaadi. Emily onun coşkusuna karşılık verdi, öpüşmeleri derinleştikçe kalbi hızla çarpıyor, etraflarındaki dünya önemsizleşiyordu.

Emily'nin parmakları Alexander'ın yüzünün hatlarını nazikçe çiziyor, teninin sıcaklığını hissediyordu. Nefesleri birbirine karıştı ve aralarındaki tutku büyüdü, onları yakınlaştıran manyetik bir güç haline geldi.

Odanın kendisi aralarındaki bağın yoğunluğuyla parıldıyor gibiydi, mum ışığı birbirine dolanmış formlarına yumuşak, romantik bir ışıltı yayıyordu. Bu bir teslimiyet anıydı, bu günü, bu anı bekleyen iki ruhun güzel bir birleşimiydi.

Bir zamanlar kaçamak bakışlar ve şefkatli dokunuşlarla sınırlı olan aşkları artık tamamen çiçek açma özgürlüğüne sahipti ve bunu tüm kalpleriyle kucakladılar. Bu onların ilk sevişmeleri olmayacaktı, ama bunu karı koca olarak ilk kez yapacaklardı ve bu da onu önceki ya da sonraki her şeyden daha özel kılacaktı.

Onu nazikçe kollarına aldı ve yatağa götürdü, burada Emily'nin gelinliğinin narin düğmelerini ustalıkla çözdü. Düğmelerin her yumuşak tıklayışı Emily'nin omurgasından aşağıya bir beklenti ürpertisi gönderdi, paylaştıkları aşka tatlı bir teslimiyet.

Elbise ipekten bir fısıltıyla aşağı doğru süzülürken bile dudakları birbirine bağlı kaldı, öpüşmeleri aşk ve özlemin dansı oldu. Emily'nin kalbi heyecan ve savunmasızlığın karışımıyla çırpındı, yanaklarının kızarmasına neden olan heyecan verici bir samimiyet. Alexander ona hayranlıkla bakıyor, teni ortaya çıktıkça şefkatle okşuyor ve ardında elektrikli hisler bırakıyordu.

Emily paylaştıkları aşkın kendisini tüketmesine izin verdi. Oda sanki yok olup gitmiş, geriye sadece ikisi, aşkları, arzuları ve sonsuzluk vaadi kalmıştı.

Elbiseyi çıkardığında Emily, narin iç çamaşırlarıyla süslenmiş bir halde onun önünde duruyordu. Alexander'ın gözlerinin içine baktı ve kalbini hızlandıran derin bir sevgi ve arzu buldu.

"Çok güzelsin Emily..." diye fısıldadı, gözlerini ondan alamadığı belliydi.

Dudakları tekrar buluştu, aralarındaki ateşli tutku daha da şiddetlendi. Onu okşarken parmakları vücudunda görünmez çizgiler bıraktı. Yavaşça, o farkına bile varmadan, iç çamaşırları kayboldu ve karanlıkta çırılçıplak kaldı.

Bir an için utangaçlığın onu ele geçirmesine izin verdi ve adam onun çıplak haline bakarken göğüslerini kapatmaya çalıştı. Adam gülümsedi, kızın ellerini nazikçe kendi ellerinin arasına aldı, ikisini de öptü ve sonra kız yatağa otururken ellerini yatağın üzerine koydu.

"Güzelliğini benden asla saklama, Emily..." diye fısıldadı ona ve o anda, eğer böyle bir şey mümkünse, onu daha da çok sevdiğini anladı.

Onu sırtüstü yatırdı ve içgüdüsel olarak bacaklarını aralayarak yanına gelmesi için onu çağırdı. Ama adam onu almak yerine, saygıyla bacaklarının arasına diz çöktü ve diliyle ona tapındı. Dili onu kolayca ayırdı ve pembe etini emdi.

"Mmm, tadın çok güzel..." dedi ama kadının tek yapabildiği zevkle inlemek, adamın saçlarını kavrayarak onu tombul incisine daha da yaklaştırmaktı.

Adamın tüm yüzünü oraya gömdüğünü hissetti, dili, dudakları daha fazla dayanamayana kadar onu emdi ve tüm vücudu ona ihanet etti, bir tutku nöbetine patladı, titredi ve titredi. Ama adam orada durmadı. Şeytani dili onun içinde daha da derinlere kaydı, tatlı sularını yaladı, onu sırlıslık ve titrer halde bıraktı.

Ancak o zaman ona doğru geldi, yüz yüze. Bu dağ gibi adam onun üzerinde yükseldi ve kadın onun için asla başka birinin olamayacağını biliyordu. Onu gördüğü anda zihni, bedeni ve ruhuyla ona ait olmuştu. Bunun farkına varmak için bu anı beklemesine gerek yoktu.

Ona gülümsedi, çok sevdiği o hınzır küçük gülümseme ve uzun bir hamleyle içine girdi. Zevk tamamen üzerine çöktü ve zihni bomboş kaldı. Ona yapıştı, parmakları omuzlarına gömüldü, bacakları onun etrafında kilitlendi, onu yakınında tuttu, ondan bir santim bile uzaklaşmasına izin vermedi.

Sonra kendini alçalttı ve dirseklerini yüzünün iki yanına yerleştirdi. Gözleri birbirine kilitlendi. Adam yavaşça itmeye başlayıp ikisini de arzudan çılgına çeviren bir ritme ulaştığında nefes alış verişleri yoğunlaştı. Kadının tüm vücudu onu almasını, sahiplenmesini, sonsuza dek onun olmasını istiyordu ve o da itaat etti.

Elleri onun üzerindeydi, dudakları onunkileri kaplıyordu, öpücükler gecenin kendisi kadar ateşliydi. Kendini durduramıyor, her vuruşta incisine sürtünürken ona karşı gıcırdayordu. Adamın bunu nasıl bu kadar iyi yapabildiğine dair hiçbir fikri yoktu ama her hamlesinden, her hissinden, ondan çaldığı her nefesten zevk alıyordu.

Sonunda birlikte, aynı anda çözüldüler ve birbirlerinde özgürleştiler. Bu güzel birliktelik onları gerçekten karı koca yapmıştı, şimdi ve sonsuza dek. Hâlâ ağır ağır nefes alan adam kadının yanına yığıldı ve onu kucakladı.

Emily parmaklarını Alexander'ın yüz hatlarında nazikçe gezdirdi, yumuşak okşayışı sözlerindeki şefkati yansıtıyordu. "Kendimi çok kutsanmış hissediyorum..."

Gülümsedi, gözleri onun kalbini dolduran aynı memnuniyet ve sevgiyi yansıtıyordu. "Ve ben, aşkım, kendimi yaşayan en şanslı adam gibi hissediyorum. Sen benim her şeyimsin. Bugün, mihrapta dururken, paylaştığımız her anın bizi bu güzel başlangıca götürdüğünü fark ettim."

"Kötü olanları bile mi?" diye sordu hafif bir tereddütle.

"Onlar bile." Başını salladı. "Hayatta mutluluğunuz için savaşmanız gerekir. Bazen bu mücadele bizimkinde olduğu gibi adaletsiz ve zor görünebilir. Ama biz dayandık. *Siz de dayandınız.*"

"İkimiz de yaptık." Gülümsedi.

"Hayır, ben seni itip dururken sen benim yanımda kaldın," diye hatırlattı ona.

Ona daha da yaklaştı ve kalbinin güven verici atışını kendi kalbinde hissetti. "Bizim aşkımız yıldızlarda yazılmış bir hikâye Alexander. Zorlukların üstesinden gelen ve gerçekten olağanüstü bir şeye dönüşen bir aşk."

Onun alnına bir öpücük kondurarak aşklarını nazikçe onayladı. "Bu sadece zamanla daha da güçlenecek bir aşk. Söz

İyi günde ve kötü günde yanınızda olmak, sizi sevmek, size değer vermek ve sizi her zaman desteklemek için."

Emily'nin gözlerinden sevinç gözyaşları süzüldü. "Ben de sana aynı sözü veriyorum, sevgili Alexander. Seni seveceğime ve değer vereceğime, her an yanında olacağıma, seninle birlikte güleceğime ve hayallerini paylaşacağıma."

Yatak odalarının sessizliğinde ettikleri yemin, günün erken saatlerinde ettikleri yemin kadar kutsaldı. Bu özel anda, aşkları yeni bir derinlik, hayatları boyunca onlara rehberlik edecek yeni bir anlayış ve bağlılık düzeyi buldu.

Emily, haberi vermesi gereken anın bu olup olmadığını merak etti. Bir an düşündü, sonra böyle bir açıklama için daha mükemmel bir zaman düşünemeyeceğine karar verdi.

"Başka bir şey daha var..." dedi ona cesur bir gülümsemeyle. "Henüz tam olarak emin değilim ama..."

"Ama ne?" diye sordu, sanki ona daha iyi bakmak istiyormuş gibi ona doğru dönerek. Onun gözlerindeki merakı okuyabiliyordu ve bu ona devam etmek için daha fazla güç verdi. Onun tepkisini duymak için sabırsızlanıyordu ama bunu yavaşça yapmak istiyordu.

"İki aylık dergiyi kaçırdım," dedi ona, sesi fısıltı gibiydi ama yine de yeterince duyulabiliyordu.

Bunu hemen anlamamış gibi görünüyordu. Bir an sonra gözleri şaşkınlık ve sevincin en güzel karışımıyla açıldı. "Gerçekten mi? Emily... bu harika bir haber!"

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, gözlerinde parıldayan mutluluk gözyaşlarıyla.

Onu daha da sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Biz anne baba olacağız. Aşkımız yeni bir hayat yarattı... Bu hayal edebileceğim her şeyin ötesinde Emily."

Şefkat ve heyecan odayı doldururken, birlikte önlerinde uzanan geleceği hayal ettiler; ebeveyn olma ihtimali zaten mutlu olan birlikteliklerine ekstra bir sevinç katmanı ekledi. Bu ortak anda aşkları derinleşti ve birbirlerine ve büyüyen ailelerine olan bağlılıkları yeniden teyit edildi.

Sevgi ve umut dolu kalpleriyle bu güzel gerçeği kucakladılar ve sevgilerinin onlara tüm iniş çıkışlarıyla ebeveynlik yolculuğunda rehberlik edeceğini biliyorlardı.

Bu bir sevinç anıydı, el üstünde tutulacak bir andı ve güzel bir aile ve nesiller boyu sürecek bir aşk vaadini dört gözle beklerken kalplerine sonsuza dek kazınacak bir andı.

SON MU?

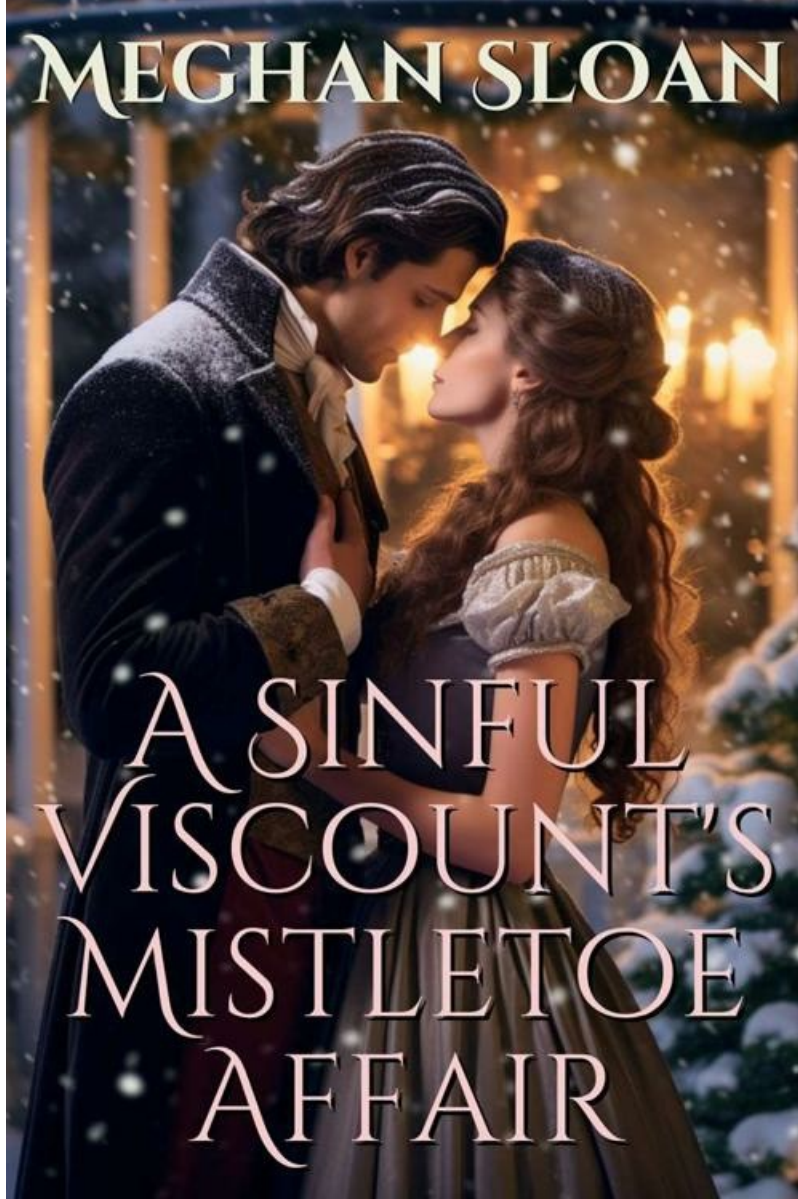
Emily ve Alexander'a doyamadınız mı? O zaman öğrenmek için [Genişletilmiş Sonsöz](https://meghansloan.com/emily)'e mutlaka göz atın...

*Caroline'ın dul kalmasıyla ilgili beklenmedik haber Emily ve Alexander'ı nasıl etkileyecek?
Henry ve Sarah'nın hayatları nasıl mutluluk bulacak ve Rose'la ilgili heyecan verici haber ne olacak?
Tobias'ın evliliği hakkında herkes ne hissedecek?*

Bağlantıya tıklayın veya tarayıcınıza girin

<https://meghansloan.com/emily>

*(Genişletilmiş Sonsözü okuduktan sonra, Amazon'da En Çok Satan romanım "**Günahkâr Bir Vikontun Ökseotu İlişkisi**"nin ilk bölümlerini okumak için sayfayı çevirin!)*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.